



Cuộc Đời Còn Phía Trước

Danielle Steel

THE ROAD TO A NEW LIFE

I

Vào hôm trước Lễ Giáng Sinh, khi Jack và Liz Sutherland gặp Amanda Parker thì đã 10 giờ sáng. Sáng hôm ấy, ở Marin County, nằm về phía Bắc của San Francisco, trời nắng ráo. Amanda có vẻ bồn chồn hoảng sợ. Chị ta người nhỏ nhắn, tóc vàng và mảnh khảnh, khi chị lặng lẽ xé miếng khăn giấy Kheenex, hai bàn tay chị run nhè nhẹ, Jack và Liz lo giải quyết chuyện ly dị cho chị từ năm ngoái, họ cùng làm việc với nhau, mở văn phòng luật thuộc diện liên doanh gia đình từ 18 năm nay, khi họ mới thành hôn.

Họ thích làm chung với nhau, và việc làm chung từ đó đến giờ làm cho hai người thấy thoải mái, dễ chịu. Họ yêu nghề luật sư và rất giỏi trong công việc này. Họ bổ túc cho nhau, mặc dù cách thức làm việc của họ rất khác nhau. Cách làm việc của Jack và Liz trái ngược nhau một cách rất tình cờ, xuất phát từ bản tính, do đó công việc của họ êm xuôi tốt đẹp và rất được việc cho các khách hàng. Chính Jack là người luôn luôn giữ vai trò tiến công, đương đầu với đối thủ, con hổ trong tòa án, tranh đấu sao cho được những điều kiện thỏa đáng và có những sự dàn xếp có lợi, luôn luôn đẩy đối thủ vào một góc, không để cho họ có cơ hội lấy lại sức lực cho đến khi họ thỏa thuận những gì mà ông muốn đem đến cho khách hàng của mình. Còn Liz thì chín chắn hơn, dịu dàng hơn, chân thật và tế nhị, nắm tay thân chủ khi cần, và tranh đấu cho quyền lợi của thiếu nhi. Và nhiều lúc sự khác nhau giữa hai người đã dẫn họ đến chỗ cãi cọ nhau, như trường hợp của Amanda chẳng hạn. Mặc dù chồng của Amanda đã chơi trò rất gian ác với chị, như là hăm dọa, dùng lời lẽ thô bạo và thỉnh thoảng còn hành hung chị ta, nhưng Liz vẫn cho những điều Jack đề nghị là quá khắc nghiệt cho hắn.

— Em có điên không? — Jack hỏi vợ một cách cục cằn trước khi Amanda đến. Cứ nhìn vào những chuyện quá ba láp mà hắn đã mang đến cho chị ấy đi. Hắn có ba cô bồ đang phải chu cấp, hắn lừa dối chị ấy 10 năm rồi, thu giấu hết tài sản không cho chị ấy biết, không lưu tâm ngó ngàng gì đến con cái, và muốn ly dị và không tốn một đồng xu ten nào hết. Em nghĩ chúng ta phải làm gì? Nên tin vào hắn và thông cảm cho những nỗi khó khăn của hắn à? — Jack mang rõ tính chiến đấu của dân Ai Len trong người, và mặc dù tóc của Liz màu đỏ nhạt và cặp mắt màu xanh lục sáng long lanh với vẻ mặt cương quyết, nhưng bà ta vẫn tỏ ra ôn hòa hơn chồng rất nhiều. Jack nhìn vợ chằm chằm, cặp mắt đen lộ vẻ thật đáng sợ, và mái tóc đen của ông đã bạc trắng từ khi mới 30 tuổi. Nhiều người quen biết thân tình với họ thường chọc họ là trông hai người như Catherine Hephurn với Spencer Tracy. Mặc dù người ta thấy thỉnh thoảng hai người cãi cọ nhau rất hăng, nhưng những người trong tòa án lẫn ngoài tòa, đều biết hai người rất yêu nhau. Cuộc hôn nhân của họ

rất thấm thiết, bền vững, họ có một gia đình khiến cho mọi người ghen tỵ, năm đứa con được họ yêu mến hết lòng, bốn đứa có tóc đỏ tươi như mẹ, còn cậu con út có tóc đen như tóc Jack trước đây.

– Em không nói với anh rằng Phillip Parker không đáng phải bị trừng trị mạnh, – Liz đáp, giọng kiên nhẫn. – Em muốn nói rằng nếu chúng ta quá mạnh tay với hắn thì hắn sẽ trút hết bực tức lên đầu chị ấy thôi.

– Anh thì muốn nói là hắn cần phải bị trừng trị mạnh, nếu không hắn sẽ không còn ngó ngang gì đến chị ấy. Em phải đánh mạnh hắn cho hắn thấm, hắn mới móc hầu bao ra. Em không thể để cho hắn chạy thoát khỏi chuyện thối tha này, Liz à, chắc em biết rõ điều này.

– Anh đối xử với hắn cặn tầu ráo máng, không cho hắn đường ngo ngoe. – Điều bà ta nói có lý, nhưng chính sách mạnh tay của Jack thường có hiệu quả rất nhiều cho thân chủ của ông, vì ông đã dần xếp có lợi cho họ, công việc ít luật sư nào làm được như ông. Ông không những nổi tiếng là người quả quyết, mà còn nổi tiếng là người rất giỏi khi cần kiếm tiền nhiều cho thân chủ, và bây giờ ông rất muốn thực hiện được việc này cho Amanda. Phillip Parker đã giấu hàng triệu đô la, và công việc kinh doanh máy tính của hắn đang phát đạt, thế mà hắn để cho Amanda và ba đứa con trong tình trạng chết đói. Từ khi ly thân đến nay, chị ấy không thể nào nhận của hắn đủ tiền chu cấp để sống và sắm sửa. Và chuyện kỳ cục hơn nữa là trong khi đó, người ta biết hắn đang bao cho nhiều cô bồ, và hắn vừa mới mua cho mình một chiếc Porsche mới ra lò. Còn Amanda thậm chí không mua nổi cho cậu con trai tắm ván trượt vào Lễ Giáng sinh.

– Liz, em hãy tin anh chuyện này đi. Thằng cha này là đồ ác ôn, khi ra tòa nếu ai đụng đến hắn là hắn kêu lên như con heo con. Anh biết phải hành động như thế nào.

– Jack, nếu anh ép hắn quá, hắn sẽ hãm hại chị ấy đấy. – Vụ án đặc biệt này đã làm cho Liz khiếp sợ, và bà đã sợ từ khi Amanda kể cho họ nghe chuyện chị đã sống trong cảnh đau đớn về mặt tinh thần trong suốt 10 năm, và bị hai trận đòn đáng nhớ cả đời. Sau một lần bị đánh, chị bỏ hắn, nhưng hắn khuyên dỗ chị quay về với hắn với nhiều hứa hẹn, phỉnh phờ, hăm dọa, và tặng quà. Và một điều mà Liz biết chắc như đinh đóng cột, là Amanda rất sợ hắn, và Liz nghĩ chuyện này cũng đúng thôi.

– Theo anh thì chúng ta cần phải có lệnh hạn chế công việc của hắn, – Jack trấn an vợ ngay trước khi Amanda bước vào văn phòng của họ, và ông bắt tay vào việc trình bày cho chị ta biết công việc mà họ sẽ làm trong tòa án vào sáng đó. Việc chủ yếu là họ phải phong tỏa tài sản hắn có mà họ đã biết, và cản trở công việc làm ăn

của hắn trong một thời gian, cho đến khi nào hắn chịu cho biết thêm về tình hình tài chính của hắn. Và một điều mà cả ba người đều nhất trí, và thế nào Phillip Parker cũng không thích chuyện họ yêu cầu. Khi nghe Jack nói thế, Amanda có vẻ khiếp sợ ra mặt.

– Tôi nghĩ chúng ta không nên làm thế, – chị nói nhỏ nhỏ, nhìn Liz như muốn được bà đồng ý với mình.

Jack thường làm cho chị hơi hoảng sợ, còn Liz cười với chị với thái độ khích lệ, mặc dù bà không tin Jack làm được việc này. Như mọi khi, bà đặt hết tin tưởng vào ông, nhưng lần này, hành động mạnh tay của ông làm cho bà lo lắng. Nhưng Jack Sutherland là người hiếu chiến, hay là hiếu thắng hơn ai hết, nhất là giành lấy phần thắng cho người bị thua thiệt. Ông muốn thắng đậm cho thân chủ của ông. Theo ý kiến của ông, thì Amanda đáng phải được hưởng phần thắng ấy, còn Liz cũng đồng ý với ông, chỉ có điều bà không đồng ý với phương pháp ông dùng để giành chiến thắng cho Amanda. Liz đã biết rõ con người của Phillip Parker nên bà cảm thấy hắn đi quá xa là điều rất nguy hiểm. Jack tiếp tục trình bày chiến thuật của mình cho Amanda nghe suốt nửa giờ tiếp sau đó, và đúng 11 giờ họ đi vào phòng xử của tòa án để nghe phán quyết của tòa. Phillip Parker và người luật sư của hắn đã có mặt ở đây khi họ đi vào, hắn ngược mắt nhìn với vẻ chẳng quan tâm gì đến Amanda. Nhưng một chút sau, khi hắn nghĩ là không ai để ý đến hắn, Liz thấy hắn đưa mắt nhìn chị với ánh mắt hàn học khiến cho bà cảm thấy lạnh cả xương sống. Toàn thể thái độ của Phillip Parker như muốn cảnh cáo cho Amanda hay rằng chị phải coi chừng. Cái cách hắn nhìn chị vừa làm cho chị sợ hãi vừa làm cho chị nhụt chí, và rồi như thể muốn làm cho chị hoang mang bối rối, hằnhoẽn miệng cười thân mật với chị. Đây là hành động rất khéo léo, và mặc dù thái độ của hắn như muốn nhắc nhở cho chị biết chỉ hiện ra một lát rồi biến mất, nhưng không phải không có tác động đến Amanda như lòng mong muốn của hắn. Vẻ bẽn lẽn lo lắng hiện ra ngay một cách rất rõ trên mặt chị, chị bèn nghiêng người nói nhỏ với Liz trong khi họ ngồi trong phòng xử án để đợi tòa họp hội ý.

– Nếu chánh án cho phong tỏa công việc của anh ấy, thế nào anh ta cũng giết tôi, – Amanda lo sợ nói nhỏ, cho nên không ai ngoài Liz nghe được hết.

– Có phải cô muốn nói thật như thế không? – Liz hỏi bằng giọng nhỏ nhỏ.

– Không... Không... Tôi không biết... nhưng thế nào anh ta cũng nổi điên lên. Ngày mai anh ta sẽ đến đón mấy đứa bé, và tôi không biết nói năng gì với anh ta.

– Cô đừng nói gì với anh ta về chuyện này hết, – Liz trả lời một cách cương quyết. – Có ai lại giao con cho hắn để dẫn đi chơi bao giờ? – Khi Amanda lặng lẽ lắc đầu, trông chị ta có vẻ thất vọng, Liz nghiêng người nói nhỏ với chồng: – Hãy từ tốn

đấy nhé. – Bà chỉ nói được với chồng có thể, và ông gật đầu, vừa lục tìm một số giấy tờ, rồi ngược mắt nhìn, miệng mỉm cười với Liz rồi với Amanda. Nụ cười đã nói với hai người rằng ông biết ông sẽ làm gì, ông là người chiến sĩ sẵn sàng xông ra trận, và ông không muốn để thua đối thủ. Và như mọi khi, ông không thua.

Sau khi nghe những lời dối trá của Phillip Parker và của luật sư biện hộ cho hắn, quan tòa bằng lòng phong tỏa tài sản của hắn và giám sát cung cấp tài liệu mà phía luật sư của vợ hắn cần có để đi đến chỗ dàn xếp với hắn. Luật sư của hắn hăng hái lên tiếng phản đối quyết định này của tòa, hùng hổ chống lại chánh án, nhưng chánh án không chịu nghe, ra lệnh cho ông ta ngồi xuống và mấy phút sau, chánh án gõ búa, tuyên bố nghỉ họp. Mấy giây sau, sau khi liếc mắt nhìn vợ cũ lần nữa, ánh mắt đầy ẩn ý ác độc, Parker bước nhanh ra khỏi phòng xử. Jack cười khi thấy hắn bước đi, ông bỏ hồ sơ vào cặp và nhìn vợ với ánh mắt chiến thắng.

– Công việc tuyệt quá, – Liz nói nhỏ, nhưng khi bà nhìn qua Amanda, bà thấy chị ta có vẻ hốt hoảng. Khi chị theo các vị luật sư của mình đi ra khỏi phòng, chị không nói với ai một tiếng, và Liz nhìn chị, với ánh mắt đầy thương cảm. – Amanda, chuyện như thế là ổn thỏa rồi. Jack làm thế là đúng đấy. Chỉ có cách như thế này mới làm cho anh ta lưu tâm đến. – Theo luật và theo chiến thuật, Liz biết thế là đúng và bà tin như thế, nhưng đứng trên quan điểm của con người, bà rất lo cho thân chủ của họ, bà muốn làm cái gì đấy để có thể trấn an chị ta. – Khi hắn ta đến đem các con chị đi chơi, chị có thể nhờ ai đến với chị để chị khỏi một mình đối mặt với hắn không?

– Sáng mai em gái tôi sẽ mang con đến chơi.

– Hắn là đồ ác ôn, Amanda à, – Jack lên tiếng để trấn an chị. – Khi có người nào ở gần đấy, hắn sẽ không nói gì với chị đâu.

Trước đây, quả đúng như thế đấy. Nhưng lần này họ đã ép hắn quá. Trước đây chưa bao giờ chị bằng lòng để cho họ làm thế, nhưng vừa qua chị đã chữa bệnh suốt mấy tháng, và chị đang cố gắng can đảm hơn trong việc không để cho Phillip hành hạ chị nữa, hành hạ về lời nói, về thể xác, hay là về tài chánh. Đây là bước tiến chủ yếu cho chị, bước tiến mà chị hy vọng rằng, khi chị đã hết bị giao động, chị sẽ tự hào. Nhiều lần Jack làm cho chị lo sợ, nhưng chị hoàn toàn tin tưởng vào ông và nghe theo ông từng lời, ngay cả bây giờ. Chị ngạc nhiên khi thấy quan tòa rất có thiện cảm với chị, và như Jack đã nói khi họ về lại văn phòng làm việc của hai vợ chồng ông, là chỉ có hành động như ông chánh án vừa đưa ra mới có thể mang đến quyền lợi cho chị thôi. Chánh án muốn giúp đỡ, bảo vệ chị bằng cách ra lệnh phong tỏa tài sản của Phillip để buộc anh ta phải đưa cho chị nguồn tin về tài chánh như họ đã yêu cầu nhiều tháng nay.

– Tôi biết ông nói đúng, – chị đáp với tiếng thở dài rồi mỉm cười với hai người. – Tôi chỉ sợ làm thế hấn sẽ nổi cáu lên. Tôi biết tôi phải cương quyết, nhưng khi hấn giận, hấn là con quỷ.

– Tôi cũng biết thế, – Jack cười đáp, và vợ ông cười theo, rồi hai vợ chồng chào chia tay Amanda, chúc chị Giáng sinh vui vẻ.

– Giáng sinh sang năm thế nào cũng sẽ tốt hơn, – Liz hứa hẹn, và bà hy vọng chị ta sẽ được như thế. Họ muốn thu xếp sao cho ổn thỏa để chị ta sẽ được sống yên ổn, hạnh phúc với các con. Cuộc sống yên ổn, hay là hạnh phúc, mà các cô bồ của Phillip đang sống, trong những căn hộ hấn đã mua cho họ. Thậm chí hấn còn mua cho một cô trong số đó một ngôi nhà gỗ nghỉ mát để đi trượt tuyết ở Aspen, trong khi vợ hấn không có tiền để cho con đi xem xi nê. Jack rất ghét những loại người như thế, nhất là loại làm cha vô trách nhiệm với con như thế. – Chị còn nhớ số điện thoại nhà tôi chứ, phải không? – Liz hỏi, và Amanda gật đầu, trông có vẻ như chị đã bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Ít ra thì bây giờ điều tệ hại nhất đã qua rồi, và quyết định của tòa án đã gây cho chị ấn tượng mạnh. – Nếu chị cần gì cứ gọi đến. Nếu vì lý do gì đấy mà đêm nay hấn đến tìm chị, hay là gọi điện thoại đến để hăm dọa chị, chị hãy gọi 911 rồi gọi cho tôi, – Liz nói, giọng bà hơi lo lắng quá đáng, nhưng thực ra bà cũng lo lắng thật. Một lát sau, Amanda cảm ơn hai người và ra về. Jack cởi áo khoác ra và tháo cà vạt, vừa vuốt cà vạt cho thẳng vừa cười với vợ.

– Anh muốn đập thẳng tay thằng con hoang ấy. Chúng ta đưa ra đề nghị dàn xếp này là xem như chúng ta đã nện cho hấn một đòn đích đáng, và hấn không có đường nào mà ngo ngoe nữa.

– Nhưng chúng ta đã làm cho chị ấy sợ khiếp vía, – Liz nhắc cho Jack nhớ, vẻ mặt bà nghiêm trang.

– Sợ nhưng sẽ có một số tiền lớn còn hơn. Ít ra con cái chị ta cũng đáng được hưởng số tiền ấy. Mà này, bộ em nghĩ dịch vụ 911 mà em vừa nói với chị ấy là điều cần thiết à? Liz này, thằng ấy không phải điên đâu, mà hấn là thằng ngu.

– Thì em cũng nghĩ thế. Vì hấn ngu nên hấn mới gọi điện đến để hăm dọa chị ấy, hay là chương mặt trời để cho chị ấy hết hồn hết vía, mất tinh thần, rồi yêu cầu chúng ta hủy lệnh phong tỏa đi.

– Không có chuyện như thế đâu, em yêu à. Anh sẽ không để cho chị ta làm việc ấy đâu. Và chính em là người làm cho chị ta lo sợ về chuyện dịch vụ 911 này đấy.

– Em chỉ muốn nhắc cho chị ta nhớ là chị không cô độc, chị có người giúp đỡ. Chị ta bị hành hạ nhiều rồi, Jack à. Chị ta không còn đầu óc tỉnh táo, thiếu cương

quyết, không nên để cho chị bị người chồng cũ hiếp đáp nữa. Chắc anh biết chị ấy là nạn nhân của thời đại.

– Và biết em là người có từ tâm, và anh yêu em, – ông ta vừa nói vừa bước đến gần vợ, quàng tay ôm lấy bà. Khi ấy đã gần một giờ, họ sẽ đóng cửa văn phòng suốt thời gian từ Giáng sinh đến năm mới. Với năm đưa con ở nhà, rõ ràng họ sẽ bận bịu không hờ tay. Nhưng khi họ ở nhà, Liz không để tâm đến công việc ở văn phòng giỏi hơn Jack. Khi bà ở nhà với con, bà chỉ nghĩ đến con, và Jack rất yêu bà về chuyện này.

– Em yêu anh, Jack Sutherland, – bà nói, vừa cười khi ông hôn bà.

Thường ông không hôn hít bà khi bà làm ở văn phòng, nhưng vì hôm nay là Giáng sinh và họ đã hoàn tất công việc trước khi nghỉ lễ, nhất là bây giờ chuyện của Amanda Parker đã tạm ổn.

Liz dẹp hồ sơ, còn Jack tổng 5 bộ hồ sơ vào một cặp, và nửa giờ sau, họ ra về trên xe hơi riêng, Liz đi thẳng về nhà để chuẩn bị cho đêm Giáng sinh, còn Jack xuống phố mua ít đồ lặt vặt vào giờ phút chót. Ông luôn luôn mua đồ Giáng sinh vào giờ phút chót như thế, không giống Liz, bà đã sắm đồ Giáng sinh cho bà và cho con vào tháng 11. Bà là người rất ngăn nắp và có ý tứ, nhờ đức tính này mà bà lo toan cho một gia đình đông đúc lại vừa lo làm việc. Nhưng bà cũng nhờ người quản gia quá tuyệt vời, chị Carole, đã làm việc cho gia đình bà suốt 14 năm nay, chị chăm lo con cái bà thật chu đáo. Liz nghĩ nếu không có chị Carole thì chắc bà phải bó tay thôi. Chị ta là người theo giáo phái Mormon, đã đến làm cho gia đình bà từ năm 23 tuổi và thương yêu các con của bà còn nhiều hơn cả Jack và Liz, nhất là Jamie, được 9 tuổi.

Khi ra về, Jack hứa sẽ về nhà lúc 5 giờ hay 5 giờ. Đêm nay ông còn việc ráp chiếc xe đạp mới cho Jamie, và Liz biết ông còn phải gói quà cho bà lúc nửa đêm. Nhưng đêm trước Giáng sinh năm nào ở nhà họ cũng thế. Họ đã có lệ năm nào cũng tổ chức lễ Giáng sinh rất vui, và con cái họ rất thích.

Liz chỉ lái một đoạn ngắn là về đến nhà ở Tiburon, và khi bà cho xe rẽ vào nhà trên Phố Hope, bà mỉm cười với mình. Tất cả ba cô gái của bà vừa đi mua sắm với Carole trở về, chúng đang trên xe nhảy xuống, quàng tay ôm trên tay. Megan 14 tuổi, mảnh khảnh, còn Annie thì 13, to xác hơn, nhưng trông giống mẹ như đúc, còn Rachel 11 tuổi thì trông giống Jack, ngoại trừ mái tóc giống mẹ. Ba chị em ăn ý với nhau một cách kỳ lạ và chúng đang nói chuyện gì vui đấy với Carole với vẻ rất hưng phấn. Và cả ba cùng cười khi thấy mẹ họ đi về phía họ.

– Các con có chuyện gì mà vui thế? – Liz quàng tay quanh Annie và Rachel, rồi

nheo mắt nhìn Megan.— Meg, con lại mặc cái áo len đen mẹ thích nhất đấy à? Hay là mẹ nhìn lầm? Con to hơn mẹ, áo sẽ giãn mắt.

— Không phải là lỗi của con mà ngực của mẹ lép đâu, mẹ à? — Megan đáp và cười toe toét để tạ lỗi. Chúng thường mượn áo của nhau và của mẹ chúng, thường đến độ không cần phải xin phép chủ nhân của áo nữa. Chỉ khi thấy người khác mặt, các cô có ý kiến một chút rồi thôi, chứ không có chuyện gì rắc rối. Liz cảm thấy may mắn khi nhìn các con, và chồng bà quả có những đứa con thật tuyệt vời, họ thích ở với con.

— Máy chàng trai đâu rồi? — Liz hỏi khi bà theo các con vào nhà, và bà nhận thấy Annie mang đôi giày mà bà thích nhất. Thế là quá sức rồi. Chúng tự do dùng đồ trong tủ bà, mặc dù bà đã mua sắm cho chúng thật nhiều rồi.

— Peter đi chơi với Jessica, còn Jamie đến chơi ở nhà bạn, — Carole lên tiếng đáp. — Jessica là cô bạn gái mới đây nhất của Peter. Cô gái ở gần khu Belvedere, và độ này cậu ta thường ở tại nhà cô ta hơn là ở nhà mình. — Nửa giờ nữa tôi sẽ đến đón Jamie, — Carole nói tiếp, — nếu bà muốn đến đón thì thôi. — Carole năm 23 tuổi là cô gái tóc vàng xinh xắn, trải qua thời gian ở đây, cô ta có đầy đủ ra một chút, nhưng ở tuổi 37, mà cô ta vẫn còn xinh, và cách đối xử với các con của bà rất đầm ấm, đầy tình thương yêu. Bây giờ bà xem cô ta như người trong nhà.

— Chiều nay tôi phải làm bánh, — Liz đáp, vừa để túi xách xuống và cởi áo khoác ra. Bà nhìn vào bức thư để trên bàn ở nhà bếp, nhưng không có gì quan trọng. Khi bà nhìn qua các cửa sổ nhà bếp, bà thấy đường chân trời của thành phố San Francisco nằm ở bên kia vịnh. Họ có phong cảnh trước nhà thật đẹp và ngôi nhà ấm cúng, dễ chịu. Ngôi nhà đối với cả gia đình có hơi chật một chút, nhưng họ thương yêu. — Có ai phụ làm bánh với tôi không? — Liz hỏi, nhưng bà chỉ nói với mình. Bà cô gái đã chạy lên phòng, không ngoài việc để nói điện thoại. Bốn đức con lớn thường tranh nhau hai cái máy điện thoại.

Nửa giờ sau, khi Carole trên lầu bước xuống để đi đón Jamie về, Liz đang nhào bột để làm bánh Giáng sinh. Liz còn nhiều việc để làm, nên bà định sẽ nhờ Jamie làm giúp. Cậu bé thích làm việc với bà ở trong nhà bếp. Mười phút sau, Carole dẫn cậu về, khi cậu thấy mẹ đang làm bánh, cậu liền reo lên vui thích, rồi chụp lấy một miếng bột nhào cho vào miệng và cười toe toét với vẻ hết sức sung sướng.

— Con giúp mẹ nhé? — Cậu bé xinh đẹp, mái tóc đen dày và cặp mắt nâu dịu dàng, nụ cười luôn luôn làm cho mẹ cậu phải xôn xao trong lòng. Cậu bé được bà yêu thương nhất, và tất cả nhà đều yêu cậu, cậu mãi mãi là em bé của gia đình.

— Tốt. Mà rửa tay đi đã. Con chơi ở đâu?

– Ở nhà Timmie, – cậu bé đáp, cậu ta rửa tay trong bồn rửa xong, quay lại với hai bàn tay ướt mềm, mẹ cậu chỉ cái khăn cho cậu lau.

– Nhà nó ra sao?

– Nhà nó không có Giáng sinh. – Cậu bé đáp, vẻ trịnh trọng, rồi lấy số bột nhào còn lại lăn tròn giúp mẹ.

– Mẹ biết rồi, – Liz nói, bà mỉm cười. – Gia đình họ là Do Thái.

– Họ có thập đèn cây. Và họ có quà suốt một tuần luôn. Tại sao chúng ta không là dân Do Thái?

– Chắc chúng ta kém may mắn. Nhưng con chỉ cố làm việc cho tốt một đêm Giáng sinh thôi. – Bà cười với cậu con út.

– Con đã xin ông già Nôen một chiếc xe đạp, – cậu bé nói, vẻ hy vọng, – con đã nói với ông là Peter đã hứa dạy cho con đi xe đạp.

– Mẹ biết rồi, con yêu. – Bà đã giúp chú bé viết thư. Bà cất hết các bức thư của con bà gửi cho ông già Nôen trong góc một hộc tủ, những bức thư rất hay, nhất là thư của Jamie. Cậu bé nhìn bà, cười âm áp, bốn mắt gặp nhau và hai mẹ con nhìn nhau một lát.

Jamie là một chú bé đặc biệt, là món quà đặc biệt cho bà. Chú bé ra đời trước hai tháng, việc sinh non này làm cho cậu ta yếu sức, rồi thêm việc cậu ta phải nằm trong lòng dưỡng khí nữa. Đáng ra cậu ta không sống nổi, nhưng cậu ta đã sống khỏe mạnh. Thế nhưng cậu ta phải đi học chậm, mặc dù trí thông minh không sao, nhưng cậu ta cũng chậm hơn các bạn bè cùng lứa tuổi. Cậu ta đi học ở một trường đặc biệt và cố gắng học tập tốt, có tinh thần trách nhiệm, lo học và thích học. Nhưng chắc cậu sẽ không như anh cậu và các chị cậu được. Mọi người đều ngạc nhiên chấp nhận như thế từ lâu. Mới đầu ai cũng bàng hoàng, rồi sau đó đau đớn, nhất là đối với bà. Thoạt tiên bà cảm thấy có trách nhiệm. Bà đã làm việc quá nhiều, liên tiếp ba vụ kiện khiến cho bà quá căng thẳng. Các đứa con trước bà đã gặp may, nên không có gì rắc rối xảy ra. Nhưng Jamie thì lại khác, chuyện rắc rối xảy ra ngay từ đầu. Việc có thai không may mắn gì, bà mệt mỏi và đau ốm từ đầu cho chí cuối, rồi bỗng trước ngày sinh khoảng hai tháng rưỡi, không có dấu hiệu gì chuyển dạ, bà lâm bồn, họ không làm sao ngăn chặn được. Sau khi bà đến bệnh viện được 10 phút thì cậu bé ra đời, việc sinh nở dễ dàng thôi, nhưng lại rất tai hại cho chú bé. Mới đầu, tình hình trông rất nguy hiểm, suốt mấy tuần liền, người ta tưởng chú bé không sống nổi. Cuối cùng khi họ mang chú bé về nhà, sau sáu tuần nằm trong lòng kính, cậu ta như một phép lạ với họ, và vẫn như thế mãi. Cậu ta có tình thương

rất đặc biệt và khôn ngoan, tế nhị. Cậu ta có lòng tốt nhất là dịu dàng nhất trong số các anh chị em, và có tính hài hước rất kỳ diệu, mặc dù còn hạn chế. Gia đình tìm cách để khuyến khích cậu, đề cao khả năng của cậu ta, chứ không than phiền về những mặt cậu bé còn thiếu sót. Cậu bé rất đẹp trai đến nỗi mọi người đều ưa nhìn, nhưng họ thấy bối rối khi nghe cậu nói, vì cậu nói rất giản dị và thẳng thắn. Thỉnh thoảng họ tỏ vẻ ái ngại cho cậu vì cậu khác đời, và mỗi lần họ ái ngại cho cậu bé như thế, bố mẹ cậu và anh chị cậu đâm ra lo lắng. Nhưng mỗi khi có ai tỏ vẻ ái ngại cho cậu, Liz chỉ đáp:

– Đừng ái ngại cho nó. Nó tuyệt vời lắm, nó có tấm lòng cao cả hơn mọi người rất nhiều, và ai cũng thương yêu nó. – Ngoài ra, cậu bé luôn luôn tỏ ra hạnh phúc, điều này khiến cho bà yên tâm.

– Họ quên sôcôla cắt nhỏ rồi. – Jamie nhắc bà, bánh có trộn sôcôla cắt nhỏ là món cậu ta thích nhất, và bà thường làm cho cậu.

– Mẹ nghĩ vào dịp Giáng sinh ta nên làm bánh trần và rắc một ít màu đỏ và màu lục lên trên là được. Như thế con thấy có được không?

Cậu ta suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

– Con nghĩ thế đẹp đấy. Con rắc màu cho nhé?

– Được. – Bà đưa cho cậu cái khay có những cái bánh có hình cây Giáng sinh, và đưa ông rắc có màu đỏ cho cậu, cậu lấy ông rắc, rắc lên bánh cho đến khi vừa ý mới lấy khay bánh khác. Hai mẹ con làm việc cho đến khi hết bánh, và bà đem các khay bánh bỏ vào lò. Nhưng bỗng bà thấy Jamie có vẻ lo âu. – Có chuyện gì thế? – bà hỏi. Rõ ràng cậu ta đang lo về chuyện gì đấy. Và khi đã có điều gì làm cho cậu bận tâm, cậu ta khó mà bỏ qua được.

– Nếu ông ta không mang cái đó đến thì sao?

– Ai? – Hai mẹ con nói với nhau rất vắn tắt, việc này rất thường với họ.

– Ông già Nôen. – Jamie đáp, đưa mắt buồn bã nhìn mẹ cậu.

– Con muốn nói đến chiếc xe đạp phải không? – Cậu ta gật đầu – Tại sao ông ấy không mang đến? Năm nay con rất ngoan mà, cung. Mẹ cam đoan thế nào ông ấy cũng mang đến – Bà không muốn làm mất sự ngạc nhiên sẽ xảy đến cho cậu, nhưng đồng thời bà cũng muốn trấn an cho cậu yên tâm.

– Có thể ông ấy cho là con không biết đi xe đạp.

– Ông già Nôen rất tế nhị. Dĩ nhiên là con phải tập đi. Vả lại, con có nói với ông là Peter sẽ tập cho con rồi.

– Mẹ nghĩ ông ấy sẽ tin con à?

– Mẹ bảo đảm ông ấy tin con. Mà tại sao con không đi chơi một lát, hay đi xem Carole đang làm gì, khi bánh chín mẹ sẽ gọi con. Con có thể ăn trước vài cái. – Cậu bé cười khi nghe mẹ nói thế, cậu liền quên chuyện ông già Nôen, bỏ lên lầu tìm Carole. Cậu thích chị ấy đọc sách cho cậu nghe. Cậu vẫn chưa biết đọc.

Liz lên tủ lấy ra một số quà mà bà đã giấu vào đây, rồi đem để dưới cây Giáng sinh, và khi bánh sắp chín, bà gọi cậu bé. Nhưng cậu bé đang say sưa với Carole, cậu không xuống bếp nữa. Bà lấy bánh ra để vào cái đĩa lớn rồi để hết lên bàn ở nhà bếp rồi lên lầu để gói bộ sách của Chaucer có bìa bọc da mà bà đã mua cho Jack. Các thứ khác bà đã gói cách đây mấy tuần rồi, nhưng bộ sách này bà mới mua khi đi lùng sục trong một tiệm sách.

Thời gian còn lại trong buổi chiều trôi qua, và Peter về nhà trước khi Jack về một lát. Peter trông có vẻ sung sướng, hí hửng, cậu ta ăn ngấu nghiến một số bánh do mẹ cậu đưa cho, rồi cậu hỏi sau khi ăn tối xong cậu đến nhà Jessica lại có được không.

– Tại sao cô ta không đến đây chơi để đáp lại? – Liz hỏi, thái độ có vẻ phàn nàn. Họ rất ít khi thấy Peter ở nhà, khi thì đi chơi thể thao, khi thì đến trường hay là ở nhà bạn gái. Từ khi cậu ta lấy được bằng lái xe, bà cảm thấy hàu như lúc nào cậu ta cũng ngủ trong xe.

– Bố mẹ cô ta không muốn cô ta đi chơi tối nay. Tối trước Giáng sinh mà.

– Ở đây cũng có đêm Giáng sinh, – bà nhắc cậu, vừa khi ấy Jamie đi vào nhà bếp, tự lấy cái bánh vừa đưa mắt nhìn ông anh cả. Peter là anh hùng của Jamie.

– Ở nhà Timmie không có Đêm Giáng sinh, cậu ấy là dân Do Thái. – Jamie nói một cách thản nhiên. Peter xoa đầu cậu bé, và ăn thêm một nắm bánh nữa. – Em làm đấy. – Jamie nói, đưa tay chỉ số bánh đang biến mất trong miệng Peter.

– Ngon tuyệt, – Peter đáp, miệng nhồm nhoàm đầy bánh, rồi bỗng cậu ta quay qua nói với mẹ. – Cô ấy không thể đi chơi đêm nay được, mẹ à. Tại sao con không đến đó? Ở đây buồn chết.

– Cảm ơn con. Con cần ở nhà để giúp việc nhà, – bà nói, giọng cương quyết.

– Anh phải giúp em sắp bánh và cà rốt cho ông già Nôen và con tuần lộc, –

Jamie trịnh trọng nói. Hàng năm, hai anh em đều làm công việc này, và Peter biết nếu cậu không làm giúp với em, thế nào Jamie cũng rất buồn.

– Sau khi nó đi ngủ rồi con đi được không? – Peter hỏi, và bà thấy khó mà từ chối được. Cậu ta là đứa con ngoan, học hành giỏi, khó mà không thưởng cho cậu ta phần thưởng này.

– Thôi được rồi, – Liz hét gay gắt với con – Nhưng con phải về nhà sớm.

– Con hứa mười một giờ con về.

Khi mấy mẹ con đang đứng trong bếp, Jack bước vào, vẻ mệt mỏi nhưng thắng lợi. Ông vừa đi mua hàng làm quà Giáng sinh xong, và thái độ của ông cho biết ông đã tìm mua cho bà được món quà vừa ý.

– Chào tất cả, chúc Giáng sinh vui vẻ! – Ông lên tiếng, rồi nhắc Jamie lên, ghì mạnh cậu bé vào lòng, cậu cười khúc khích. – Hôm nay con làm gì, hả? Tất cả chuẩn bị đón ông già Nôen rồi chứ?

– Mẹ và con đã làm bánh bích qui.

– Giỏi – Jack nói và lấy một cái bỏ vào miệng ăn, rồi bước tới hôn Liz, như để khen bà luôn thể. Tối nay ăn gì?

– Thịt giảm bông. – Carole đã để thịt trong lò lúc chiều rồi, và bây giờ Liz chỉ còn việc làm món mà mọi người thích nhất, đó là món khoai lang nấu với kẹo dẻo và đậu có chấm đen. Vào ngày Giáng sinh họ luôn luôn có gà tây do Jack nhờ "đặc biệt". Liz rót cho ông một ly vang và theo ông qua phòng khách, Jamie lẻo đẻo theo sau. Peter đi gọi điện thoại, nhắc Jessica cậu ta sẽ đến sau khi ăn tối xong. Hai vợ chồng ngồi trong phòng khách nghe tiếng hét vang lên khi Peter giật máy điện thoại trên tay Megan cắt đứt đường dây cô ta đang nói với bố.

– Hai đứa đừng làm ồn chứ! – Jack la lớn lên phía lầu, rồi ngồi xuống bên cạnh vợ trên ghế trường kỷ để thưởng thức cảnh mùa lễ trong phòng. Cây Giáng sinh đèn đã thấp sáng choang. Carole đã lắp vào máy đĩa CD gồm những bài hát Giáng sinh. Jamie ngồi bên cạnh mẹ, mặt mày hí hửng, miệng lẩm nhẩm hát một mình, trong khi hai vợ chồng nói chuyện với nhau. Mấy phút sau, Jamie lên lầu để tìm Peter và Carole.

– Thằng bé lo về chiếc xe đạp, – Liz nói nhỏ với Jack, ông cười. Hai vợ chồng đều biết cậu bé sẽ rất sung sướng khi có chiếc xe. Cậu bé muốn có chiếc xe từ lâu rồi, và cuối cùng hai vợ chồng quyết định mua cho cậu.

– Nó nói về chiếc xe suốt cả buổi chiều, nó sợ ông già Nôen không mang đến cho nó.

– Sau khi nó đi ngủ chúng ta sẽ ráp cho nó, – Jack nói nhỏ, rồi nghiêng qua hôn Liz. – Ngày bà luật sư, tôi đã nói cho bà biết bà quá đẹp chưa nhỉ?

– Hai ngày nay thì chưa, – Bà đáp, miệng cười toe toét. Mặc dù họ lấy nhau đã lâu, và luôn luôn có con cái chung quanh, nhưng hai vợ chồng vẫn cư xử với nhau rất tình tứ. Jack thường rất giỏi về mặt này, về việc đưa bà đi chơi vào buổi tối, đưa đi ra ngoài, và thỉnh thoảng đi chơi cuối tuần. Đôi lúc ông lại gửi hoa tặng bà một cách vô cớ. Đây là nghệ thuật giữ gìn tình yêu của hai người khi họ cùng làm việc với nhau, và để khỏi có cớ mà bất bình nhau hay là chán nhau. Nhưng dù sao thì hai người vẫn không làm sao chán nhau, và Liz luôn luôn cảm ơn chồng vì ông đã cố gắng giữ tình yêu bằng những cách như thế. – Chiều nay khi em và Jamie làm bánh, em cứ nghĩ đến Amanda Parker mãi. Em mong sao hôm nay sau khi nghe xong phán quyết của tòa, chị ta sẽ không còn bối rối lo sợ. Em không tin nổi thằng cha ấy.

– Em phải học cách để hết công việc lại ở văn phòng – ông trách bà, rồi rút thêm ly vang nữa. Ông giả vờ như mình để công việc ở lại văn phòng giỏi hơn bà.

– Có phải cái cặp của anh để ở ngoài tiền sảnh đầy nhóc cả hồ sơ cần phải làm, hay là em tưởng tượng ra thế? – Bà trêu ông và ông cười xòa.

– Anh chỉ mang về cho vui đấy thôi. Anh không nghĩ đến. Tốt hơn là không nên nghĩ đến.

– Phải, em cam đoan anh không nghĩ đến. – Bà biết ông quá rõ rồi. Hai vợ chồng nói chuyện một lát rồi bà đi chuẩn bị bữa ăn tối. Tối đó họ ngồi nán lại ở bàn ăn thật lâu, nói chuyện với con cái, cười đùa với chúng. Họ nói đến những chuyện ngóc ngách trong các năm qua, bà Jamie góp vào câu chuyện bằng cách nhắc lại cho cả nhà nghe bà ngoại đến ăn Giáng sinh, bà cụ nhất quyết buộc cả nhà đi dự Thánh lễ nửa đêm, rồi bà ngủ luôn trong nhà thờ, và tất cả đều cười rúc rích với nhau vì bà gáy khò khò. Câu chuyện của Jamie khiến Liz thấy mừng vì năm nay bà đến ăn Giáng sinh tại nhà người em trai của bà. Có bà đến nghỉ lễ thật bực, vì bà biểu mọi người làm cái này làm cái kia, cá tính của bà rất kỳ quặc, và bà luôn luôn làm cho Liz bực mình về chuyện của Jamie. Khi cậu bé ra đời, bà cụ tỏ vẻ hoảng sợ, bà gọi đây là một thảm cảnh, và bây giờ mỗi khi không có Jamie bên cạnh, bà cũng nói như thế với Liz. Theo bà cụ thì nên gọi cậu bé đến học ở một trường đặc biệt ở xa để các đứa khác trong nhà khỏi bị "nặng nề" vì nó. Mỗi lần bà cụ nói thế là Liz nổi giận. Jack chỉ nói Liz bỏ qua đừng để ý đến. Những gì mẹ bà nói không thay đổi được gì đời sống trong nhà hết. Jamie vẫn là phần tử quan trọng trong nhà, không

có gì làm cho họ gởi cậu bé đi học trường xa. Mà nếu Jamie đi xa, thế nào các anh chị của nó cũng bị xúc phạm. Mỗi lần Liz nghe mẹ bà nói những chuyện không hay về Jamie là bà nổi giận.

Peter giúp Jamie dọn sữa và bánh cho ông già Nôen, như cậu đã làm hàng năm, với một đĩa cà rốt và một tô muối cho con tuần lộc, và tờ giấy mà Jamie đã đọc cho cậu viết, có nội dung nhắc ông già Nôen nhớ về chiếc xe đạp, và giục ông mang đến cho Peter và các chị thật nhiều quà. – Cám ơn ông già Nôen, – Jamie đọc lời cuối cùng, và khi nghe Peter đọc lại bức thư, cậu bé cười sung sướng.

– Em có nên nói với ông, nếu em không nhận được xe đạp thì cũng không sao không? – Jamie hỏi, vẻ lo lắng. – Em không muốn ông ấy cảm thấy áy náy nếu ông không mang xe đạp đến được.

– Không nên, anh nghĩ như thế này là được rồi. Vả lại, em rất ngoan, nên thế nào ông cũng mang đến. Tất cả đều biết cậu bé sắp có chiếc xe đạp mà cậu ta rất muốn, và họ không thể nào đợi đến sáng giáng sinh để xem với cậu.

Cuối cùng Liz đem Jamie vào giường, Megan nói chuyện trên điện thoại còn Rachel và Annie cười khúc khích trong phòng khi thử áo của nhau. Peter đi đến nhà Jessica sau khi đã giúp Jack ráp chiếc xe đạp cho Jamie. Liz bận lau chùi trong nhà bếp và tổ chức bữa ăn tối cho ngày hôm sau. Carole đi gởi cái gì đấy ở nhà một người bạn, và Liz đã nói cho chị hay, để bà dọn dẹp sau bữa ăn. Một buổi tối yên ổn, hạnh phúc, đầy không khí vui tươi của Lễ Giáng sinh, Liz và Jack hân hoan chào đón ngày lễ và đợt nghỉ cuối tuần dài ngày. Họ làm việc cật lực, nên họ vui thích những lúc sống với con cái. Họ đang nắm tay nhau chậm rãi bước lên lầu, thì Amanda Peter gọi họ. Megan nghe máy, Liz bước tới để nói với chị ta, khi vừa nắm tay máy, bà đã nghe tiếng chị ta khóc. Chị ta nói áp úng:

– Tôi xin lỗi gọi bà vào đêm Giáng sinh... Phil vừa mới gọi cho tôi cách đây một lát, và... Chị ta bật khóc nức nở, Liz cố khuyên giải chị.

– Hắn nói nếu tôi không nói bà bỏ chuyện phong tỏa tài sản của hắn, hắn sẽ giết tôi, hắn nói hắn sẽ không cho tôi mười xu tiền chu cấp, và mẹ con tôi sẽ chết đói cả lũ.

– Chắc chị biết chuyện như thế sẽ không xảy ra. Hắn phải chu cấp chị. Hắn dọa cho chị sợ đấy thôi. – Và hắn đã dọa rất thành công. Liz ghét những vụ kiện như thế này, những vụ mà bà phải nhìn thân chủ đáng thương bị hành hạ. Những chuyện mà bà nghe Amanda kể trước đây làm cho bà phải rùng mình. Hắn đã hăm dọa chị, khủng bố chị, để chị hoãn ngày ly dị với hắn. Và bây giờ chị phải chịu đựng cảnh hắn hăm dọa chị vì vợ chồng bà buộc hắn phải chu cấp cho chị, một việc làm chị ta

đáng được hưởng. Nhưng Liz biết việc này không phải dễ. Amanda là một nạn nhân hoàn toàn. Liz nói nhỏ: – Đêm nay chị đừng trả lời hắn. Chị khóa cửa lại và ở trong nhà với mấy cháu, nếu chị nghe có tiếng gì khả nghi ở bên ngoài, chị gọi cho cảnh sát. Nhớ nhé, Amanda? Hắn chỉ dọa cho chị sợ thôi. Chị hãy nhớ hắn là một thằng ác ôn. Nếu chị cứng thì hắn chịu thua thôi.

Khi Amanda trả lời, giọng chị ta có vẻ không mấy tin tưởng.

– Hắn nói hắn sẽ giết tôi.

– Nếu hắn dọa chị nữa, tuần sau chúng tôi sẽ xin lệnh kèm chế hắn. Và nếu hắn đến gần chị, chúng tôi sẽ xin ra lệnh bắt hắn.

– Cám ơn bà, – chị ta nói giọng hơi an tâm, nhưng không đủ. – Tôi xin lỗi đã làm phiền bà vào Đêm Giáng sinh.

– Chị không làm gì phiền chúng tôi hết. Chúng tôi sẵn sàng nghe chị. Nếu chị cần gì cứ gọi nữa.

– Tôi ổn rồi. Bây giờ tôi cảm thấy đỡ hơn rồi. Chỉ nói chuyện với bà là tôi thấy yên tâm, – chị nói giọng có vẻ biết ơn, và Liz cảm thấy lòng thổn thức, chua xót cho chị ta. Lễ Giáng sinh mà như thế thì thật quá tội nghiệp.

Khi bà đi vào phòng ngủ, bà nói với Jack:

– Em thấy rất ân hận cho chị ấy. – Bà đã nói chuyện với Amanda trên máy điện thoại ở ngoài hành lang. – Chị ấy không đủ sức để đương đầu với thằng khốn nạn kia. – Bởi thế chị ta mới nhờ chúng mình bênh vực, – ông nói, ông đã cởi giày và mang vớ trên chân đi quanh trong phòng ngủ, cười khe khẽ một mình về món quà mà ông đã mua tặng bà. Nhưng khi ông nhìn vào mặt Liz, ông thấy vẻ mặt của bà lo lắng.

– Anh có nghĩ là hắn sẽ làm hại chị ta vì chuyện này không? – Bà nói ông Phillip Parker đã đánh đập vợ từ lâu, họ mới ly thân cách đây một thời gian.

– Không, anh không nghĩ thế. Anh nghĩ hắn chỉ hăm dọa chị ấy thôi. Bây giờ hắn muốn cái gì? Muốn chúng ta hủy bỏ lệnh hôm nay phải không? – Liz gật đầu. Jack đã đoán trước như thế, và ý muốn của hắn không làm ai ngạc nhiên. – Hắn muốn nói gì cứ mặc hắn, chúng ta không lật ngược tình thế và chắc hắn biết thế.

– Tội nghiệp cho Amanda. Việc này rất gay cấn cho chị ta.

– Chị ta phải chịu đựng để cho xong việc này. Chúng ta sẽ làm lợi cho chị ấy, và

hắn phải nhượng bộ. Hắn có nhiều tiền, dư sức để cho chị ta ổn định cuộc sống, hắn phải chịu các điều khoản chu cấp cho chị ta và con hắn. Hắn chỉ cần cắt bớt một cô bồ là đủ tiền chu cấp cho vợ con.

– Có lẽ hắn sợ làm việc ấy. – Liz cười, bà ngấmchồng. Ông đã cởi áo sơ mi, và bà thấy ông đẹp khôngthể tưởng tượng được. Đã 44 tuổi, nhưng ông vẫn còn cường tráng, thân hình như thân hình vận động viên, và mặc dù mái tóc bạc hết, nhưng trông ông vẫn còn trẻ hơn tuổi nhiều.

– Em cười cái gì đấy? – Ông trêu bà khi cởi quần ra.

– Em nghĩ anh thật đẹp. Em nghĩ anh còn đẹp và gợi dục hơn ngày chúng ta mới cưới nữa.

– Em mờ mắt rồi, cưng ời, nhưng anh rất cảm ơn em. Em trông cũng rất tuyệt. Với tuổi 41, không ai nghĩ bà đã có 5 con. Ông bước đến ôm hôn bà, và cả hai đều đẩy Amanda Parker và các vấn đề khó khăn của chị ta ra khỏi tâm trí. Mặc dù họ thích chị ta, cảm thấy thương xót cho chị ta, nhưng chị ta vẫn là khách hàng, là một phần trong công việc, và thuộc vào thứ mà bây giờ họ cần phải quên, để gác công việc sang một bên mà hưởng thụ ngày Lễ Giáng sinh với nhau và với con cái.

Họ ngồi trên giường, xem tivi một hồi, các cô gái vào chúc họ ngủ ngon rồi đi ngủ, và gần đúng 11 giờ, Liz nghe Peter về nhà. Cậu ta luôn luôn về đúng giờ qui định. Và sau khi xem thời sự xong, bà và Jack tắt đèn, nằm vào giường, quàng tay ôm lấy nhau. Bà thích ôm áp ông, và khi ông nói thì thảo bên tai bà, bà cười khúc khích, rồi đi rón rén ra khóa cửa phòng lại. Họ không biết khi nào thì sẽ có một đứa con đi vào phòng họ, nhất là Jamie, cậu bé thường thức dậy ban đêm, đến nhờ bà đi lấy nước uống và đưa cậu ta về lại phòng. Nhưng khi cửa phòng đã khóa, căn phòng là của riêng họ, và khi Jack tuột chiếc áo ngủ của bà ra để hôn bà thì bà rên lên nho nhỏ vừa ôm siết lấy ông. Đây là cách qua đêm Giáng sinh hoàn hảo.

2

Vào lúc 6 giờ 30 sáng Giáng sinh, Jamie leo vào giường với họ. Liz đã mặc áo ngủ vào lại, và họ đã mở khóa cửa trước khi ngủ. Khi Jamie nằm xuống một bên Liz thì Jack vẫn ngủ say sưa, trên người chỉ mặc chiếc quần Pijama. Bà và Jack đã ôm áp nhau cả đêm, và khi Jamie hỏi bà đã đến giờ đi xuống dưới nhà được chưa, thì mọi người trong nhà vẫn còn ngủ.

– Chưa đâu, cung! – bà nói nhỏ với cậu. – Tại sao con không ngủ với bố mẹ một lát. Trời chưa sáng mà.

– Khi nào mới đến giờ xuống dưới? – Cậu bé hỏi nho nhỏ.

– Gần hai giờ nữa. – Bà muốn giữ cậu bé lại lâu chừng nào hay chừng ấy. Bà hy vọng ít ra cũng đợi đến 8 giờ. Những đứa con khác khôn lớn rồi, chúng không muốn thức dậy khi trời còn quá sớm như thế này. Nhưng Jamie rất nôn nóng, bồn chồn. Cuối cùng, bà rón rén dẫn Jamie về lại phòng của cậu bé, hôn cậu rồi đưa cho cậu hộp đồ xếp hình để cậu chơi. – Khi nào đến giờ, mẹ sẽ đến dẫn con xuống, – bà hứa với cậu bé, rồi khi cậu bắt đầu sắp hình chơi, bà về lại phòng, ôm áp Jack thêm một giờ nữa. Ông âm áp dễ chịu, bà mỉm cười một mình khi ôm sát vào sau lưng ông.

Hơn tám giờ một chút thì Jack trở mình, và Jamie trở lại phòng họ. Cậu bé nói đã chơi ngán hộp đồ sắp hình rồi. Liz hôn chồng và mỉm cười với ông, ông cười lại với bà, nụ cười còn ngái ngủ, vừa nhớ lại những giây phút hạnh phúc trong đêm, và bà biểu Jamie đi thức mọi người trong nhà dậy.

– Em đã dậy bao lâu rồi? – Jack hỏi, quàng tay ôm quanh bà, kéo bà sát vào người.

– Jamie đến đây lúc 6 giờ 30. Thằng bé quá nôn nóng. Em thấy nó không thể nào chịu đợi lâu hơn được nữa. – Năm phút sau, Jamie quay lại phòng ngủ của họ, theo sau cậu ấy là cả một đoàn các anh chị của cậu. Các cô gái có vẻ còn ngái ngủ, còn Peter thì quàng tay quanh người Jamie. Cậu ta đã giúp ráp chiếc xe đạp cho cậu bé vào đêm trước, bây giờ cậu mỉm cười, khi nghĩ đến chuyện sắp thấy Jamie sung sướng khi thấy chiếc xe.

– Dậy đi thôi, Bố ơi, – Peter cười toe toét nói, cậu kéo chăn của bố cậu ra, khi Jack càu nhàu trở người, cô lấy gối để trên đầu, nhưng các cô gái khi thấy bố làm thế, các cô bèn nảy ra một trò chơi tinh nghịch. Không kịp để cho bố họ trở tay kịp,

Annie và Rachel đã nhảy lên người ông, Megan thọc lét ông, còn Jamie thì cười ré lên sung sướng. Liz ngồi dậy, kéo chặt áo ngủ khi thấy các con nghịch với bố. Bỗng tay chân chúng hươ loạn xạ vào nhau như thời còn nhỏ khi bố chúng thọc lét đáp lại chúng và kéo Jamie vào giường với ông. Cả nhóm xúm vào tấn công Jack, Liz cười vừa tìm cách cứu Jack ra và nói với tất cả đã đến giờ xuống dưới nhà để xem ông già Nôen mang đến cho họ cái gì. Khi nghe bà nói, Jamie là người nhảy ra khỏi giường, rồi chạy ra cửa, và những người khác chạy theo cậu, vừa cười vừa chạy, Peter với Jack đi theo sau. Khi những người khác mới ra khỏi cửa phòng ngủ của bố mẹ họ, thì Jamie đã xuống đến giữa cầu thang lầu.

Cậu bé chưa thấy quà Giáng sinh được, vì cậu phải đi quanh thêm một vòng cầu thang nữa và khi cậu đi quanh hết vòng cầu thang, cậu thấy rõ chiếc xe đạp sơn màu đỏ láng bóng thật đẹp. Khi Liz nhìn vào mặt cậu bé, bà cảm thấy nước mắt trào ra trên mặt bà. Khi Jamie thấy chiếc xe đạp, nét mặt cậu như đang xem cảnh ảo thuật về Giáng sinh, rồi bỗng cậu chạy nhanh đến chiếc xe đạp, những người khác nhìn theo cậu với ánh mắt tự hào và sung sướng. Liz giữ chiếc xe cho cậu trèo lên, còn Peter thì nắm ghi đông và dắt xe cho cậu đi quanh trong phòng khách, cố tránh khỏi dẫm lên các món quà của những người khác. Nhưng Jamie quá bị kích thích nên cậu không hề nghĩ đến chuyện gì khác.

– Con có rồi! Con có xe đạp rồi! Ông già Nôen đã cho con chiếc xe đạp! – Cậu bé reo lớn với mọi người, khi Jack mở máy đĩa CD gồm các bài ca về Giáng 17 sinh. Và bỗng cả nhà tràn ngập không khí ngày Giáng sinh. Các cô gái ngồi xuống mở quà, Peter cũng bảo Jamie xuống xe một lát để hai anh em mở quà của mình. Jack mở gói gồm bộ sách của Chaucer và cái áo vét tông vải ca sơ mia mà Liz đã mua cho ông tại nhà hàng Neiman. Và Liz quá đổi kinh ngạc khi bà mở hộp đựng chiếc vòng vàng mà ông đã mua vào ngày hôm trước, chiếc vòng quá tuyệt, bà rất thích, đúng như lòng mong ước của ông.

Cả nhà mở quà mất nửa giờ đồng hồ, người nào cũng thốt lên lời ngạc nhiên khi thấy quà của mình, rồi Jamie trở lại với chiếc xe đạp, cậu ngồi lên xe đạp, Peter giúp cậu ngồi cho thẳng bằng, còn Liz đi làm bữa ăn sáng. Bà đi làm bánh quế ăn với xúc xích và thịt heo muối, bữa sáng đúng tiêu chuẩn Giáng sinh. Và khi bà vừa làm bánh quế vừa hát nhỏ bài ca Giáng sinh, thì Jack đi vào bếp với bà, bà lại nói bà rất thích chiếc vòng.

– Anh yêu em, Liz, – ông nói, âu yếm nhìn bà. – Em có thấy chúng ta quá may mắn không? – Ông nhìn ra phía phòng khách vang tiếng cười đùa sung sướng.

– Ô, ngày nào cũng thế, nhiều khi còn vui hơn thế nữa. – Bà bước tới ôm hôn ông, và ông ôm ghì lấy bà.

– Cảm ơn những gì em đã làm cho anh... Anh không biết làm gì để đền đáp cho hết công ơn của em, nhưng gì thì gì, anh cũng rất sung sướng khi chúng ta sống bên nhau như thế này. – Ông nói dịu dàng và ôm bà vào lòng.

– Em cũng thế, – bà đáp, rồi bỗng bà vội quay lui lò lửa để trở xúc xích và thịt heo. Ông đi pha cà phê và làm nước cam trong lúc bà làm bánh, và khi xúc xích và thịt heo xong, họ ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói chuyện về các món quà, vừa trêu nhau và cười vang. Jamie để chiếc xe nằm trên nền nhà bên cạnh cậu. Nếu họ cho phép, chắc cậu bé sẽ ngồi trên xe mà ăn luôn.

– Hôm nay mọi người sẽ làm gì? – Jack hỏi, ông rót cho mình tách cà phê thứ hai, người nào người nấy đều rên rỉ là đã ăn uống quá nhiều.

– Em sẽ khởi sự làm con gà tây ngay, – Liz nói, đưa mắt nhìn đồng hồ. Bà đã mua con gà tây nặng đến 10 kí lô, và chắc bà phải nấu cả ngày mới xong. Còn Jack thì phải trở tài nhồi các thứ gia vị vào bụng con gà.

Các cô gái nói họ muốn đi mặc thử các món quà và gọi các bạn bè. Peter muốn ghé vào nhà Jessica nữa, còn Jamie bắt Peter hứa phải về liền để tập cho cậu đi xe đạp, và Jack nói ông phải đến văn phòng một lát.

– Đến vào ngày Giáng sinh à? – Liz ngạc nhiên nhìn ông.

– Chỉ ghé vài phút thôi. – Ông nói với bà ông quên một hồ sơ ở văn phòng, ông muốn đến lấy để làm việc cho đợt nghỉ cuối tuần.

– Tại sao anh không để đến ngày mai rồi hãy hay? Hôm nay anh đâu cần việc ấy, – bà trách ông. Ông có vẻ tham công tiếc việc quá. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày Giáng sinh.

– Anh cảm thấy yên tâm khi có hồ sơ ấy ở nhà, ngày mai ngủ dậy là anh có thể làm việc liền, – Jack nói, nhìn vợ với vẻ như muốn phân bua.

– Thế tại sao anh khuyên em nên học cách để công việc ở cơ quan? Ông luật sư ơi, ông hãy thực hành những lời ông khuyên người khác đi.

– Anh chỉ đi 5 phút rồi về nhà để nhồi con gà tây. Anh sẽ về ngay tức khắc. – Ông cười với bà, và sau khi bọn trẻ ra ngoài hết, ông hôn bà rồi giúp bà dọn bàn.

Bà ngồi lại ở nhà bếp để chuẩn bị nấu con gà tây, và nửa giờ sau, ông trên lầu đi xuống, mặc quần ka ki, áo len tay dài màu đỏ, râu ria cạo láng lẩy.

– Em cần gì nữa không? – Ông hỏi trước khi ra đi, bà lắc đầu, cười với ông.

– Chỉ cần anh thôi. Không như một số người em biết, em không có kế hoạch làm việc cuối tuần này. Cứ ngày lễ là em nghỉ.

Bà vẫn còn mặc chiếc áo choàng khi tắm, mái tóc dài thẳng và mịn màng chảy xuống hai vai, cặp mắt xanh lớn âu yếm nhìn ông. Ông thấy bà không già tí nào hơn ngày họ mới cưới nhau.

– Anh yêu em, Liz, – ông dịu dàng nói, hôn bà, rồi đi ra cửa, nụ cười trên môi.

Trên đường đến văn phòng, ông cứ nghĩ mãi đến bà cho đến khi cho xe đậu vào bãi nằm ở ngoài tòa nhà làm văn phòng của họ. Ông lấy khóa mở cửa vào nhà và cứ để cửa mở như thế. Ông bấm nút ngưng hệ thống báo động, rồi đi vào văn phòng của họ. Ông biết rất rõ tài liệu để ở đâu và ông nghĩ ông chỉ cần chưa đầy một phút là lấy xong tài liệu. Và khi ông đi lui để gài hệ thống báo động lại, thì bỗng ông nghe có tiếng chân người ở ngoài hành lang. Ông biết ở đây không có ai hết, ông tự hỏi không biết có phải Liz đi theo ông hay không, nhưng chuyện như thế thì thật vô lý, nên ông thò đầu ra khỏi cửa để xem ai đi vào nhà sau khi ông đã vào không.

– Ai đấy? – Jack hỏi lớn, không có tiếng trả lời, nhưng ông nghe có tiếng xột xoạt, rồi có tiếng kim khi kêu cách vang lên rất kỳ lạ. Khi ông quay người sang một bên, ông bỗng thấy Phillip Parker đang đứng ngay trước mắt mình. Mặt hắn trông rất xấu xí, áo quần xộc xệch và có vẻ ngà ngà say. Rồi ông nhìn xuống, thấy Phillip đang chia khẩu súng vào ông, nhưng ông cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng, và cất tiếng nói với người chồng thân chủ của mình: – Phil, anh khỏi cần thứ ấy ở đây. Bỏ súng xuống.

– Đừng ra lệnh cho tao, thằng chó đẻ. Mày tưởng mày sẽ dọa được tao hả? Mày tưởng mày làm cho tao sợ hả? Mày không làm cho tao sợ đâu, mà mày chỉ làm cho tao nổi điên lên thôi. Mày dụ dỗ nó, biểu nó làm theo ý mày, mày tưởng thế là gia ân cho nó, nhưng mày muốn biết mày đã làm gì cho nó không? – Jack thấy hắn đang khóc, và ông thấy trên tay áo hắn có một vết máu dài, hắn trông như đã nổi điên. Jack nghĩ gã đàn ông cầm súng kia hoặc đã dùng ma túy hoặc đã say rượu. Hắn có vẻ đã làm hoàn toàn mất lý trí, đã nổi cơn điên. – Tao đã nói với nó là tao sẽ giết nó, nếu mày không rút lui. Tao sẽ không để cho mày làm thế với tao... Mày không thể phong tỏa những gì tao có và đừng có dọa tao như thế... Tao đã nói với nó tao sẽ làm thế... Tao đã nói với nó... Nó không có quyền... Mày không có quyền...

– Phải, chỉ một tháng thôi, cho đến khi đưa cho chúng tôi đủ tài liệu chúng tôi cần. Chúng ta có thể hủy việc đó bất cứ lúc nào. Nếu anh muốn thì thứ Hai. Chuyện dễ dàng thôi. – Giọng của Jack trầm, bình tĩnh và dịu dàng nhưng tim anh đập nhanh.

– Không, mày cứ làm dễ dàng đi. Đừng ra lệnh cho tao làm theo ý mày. Dù sao cũng quá trễ rồi. Chẳng thành vấn đề nữa. Mày đã phá hỏng hết mọi việc. Mày đã buộc tao phải làm việc ấy.

– Buộc anh làm cái gì thế, Phil? – Jack hỏi nhưng ông đã biết ngay trước khi Phil Parker nói ra, linh tính đã báo cho ông biết Liz đã nói đúng, họ đã làm cho hắn nổi điên, khi Jack nhìn hắn, bỗng ông hoảng sợ cho Amanda. Parker đã làm gì chị ấy, hay đã làm gì các đứa bé?

– Tao đã giết nó, – Phil nói toạc ra và hắn khóc nức nở. – Vì lỗi của mày. Tao không muốn làm thế. Nhưng tao phải làm. Nó muốn lấy tất cả tài sản của tao... nó muốn lấy hết, phải không? Đồ đi... mày không có quyền... Nếu mày phong tỏa hết tài sản của tao, tao sẽ ra sao? Chết đói phải không? – Jack nghĩ bây giờ không cần thiết phải trả lời hắn nữa, mà việc phải làm, là cầu sao điều hắn nói là không phải.

– Phil, làm sao anh biết tôi ở đây? – Jack bình tĩnh hỏi.

– Tao theo dõi mày. Tao ở ngoài nhà mày cả buổi sáng.

– Amanda đâu rồi?

– Tao đã nói rồi... nó chết rồi... – Hắn lấy tay áo lau mũi và vết máu trên tay hắn đã lấm vào mặt hắn.

– Máy đứa bé đâu rồi?

– Chúng ở với nó. Tao để chúng ở đây, – hắn nói, khóc rung rúc.

– Anh cũng giết chúng luôn à? – Phil lắc đầu và hắn chỉ mũi súng vào đầu Jack. – Tao nhốt chúng vào phòng ngủ với mẹ chúng. – Jack cảm thấy ruột thắt lại khi nghe hắn nói. – Và bây giờ tao phải giết mày. Thế mới công bằng. Do lỗi của mày mà ra hết. Mày buộc nó làm thế. Trước khi gặp mày, nó là đứa con gái rất dễ thương, chính lỗi của mày hết, thằng con hoang à.

– Tôi biết đúng thế. Không phải lỗi của Amanda, Phil. Bây giờ hạ súng xuống và ta nói về chuyện ấy.

– Thằng chó đẻ, đừng ra lệnh cho tao nếu không, tao giết mày ngay. – Hắn chuyển từ trạng thái sàu khổ sang giận dữ chỉ trong nháy mắt, và khi hắn nhìn vào mắt Jack, mắt hắn long lên, bỗng nhiên Jack cảm thấy hắn sẽ làm những gì hắn nói, và hắn sắp thực hiện điều đó.

– Phil, bỏ súng xuống đi. – Giọng của Jack bình tĩnh và mạnh mẽ khi ông từ từ

bước đến phía Phillip Parker. – Bỏ súng xuống, Phillip!

– Mẹ mày, đồ con hoang, – hắn nói, nhưng hạ khẩu súng xuống dần nhắm đúng vào trán Jack, và Jack nhận thấy ông có cơ thắng được. Phil run run, chỉ trong một phút thôi, ông sẽ tiến đến trước khẩu súng trên tay hắn. Ông không rời mắt khỏi mắt Phil và tiếp tục tiến dần về phía hắn, và bỗng khi ông đã đến gần hắn, một tiếng nổ vang lên trong phòng, Jack bàng hoàng nhìn đắm đắm vào hắn. Khẩu súng ngấm vào ngực ông, và Jack không cảm thấy có gì hết trong một hồi lâu, ông nghĩ là hắn bắn trượt, nhưng viên đạn đã xuyên qua người ông ngon trớn quá khiến ông không cảm thấy gì hết. Ông đứng yên tại chỗ mà nhìn, không thể nhúc nhích hay đưa tay lên được, khi ấy bỗng Phil Parker để nòng súng vào miệng hắn kéo cò, làm bay phần não phía sau đầu. Và khi máu và não bay tung tóe lên tường ở phía sau hắn, Jack cảm thấy đau nhói nơi ngực mình rồi ông khụy chân xuống, cố nhớ những gì đã xảy ra. Chuyện xảy ra quá nhanh. Ông nghĩ đến chuyện phải gọi ai đây trước khi ông bất tỉnh, và khi ông từ từ gục xuống bàn, ông thấy cái máy điện thoại ở trên ấy. Ông vớ tay chụp cái điện thoại, kéo ống nghe về phía mình và bấm số 911. Khi ông rơi xuống nền nhà, ông nghe tiếng người vang lên bên tai, nhưng bây giờ ông đã khó thở rồi.

– Cảnh sát hình sự đây.

– Tôi, bị bắn... Ông có thốt ra lời, ông thấy máu nơi áo len giọt xuống trên tấm thảm nơi ông đang nằm.

Họ hỏi lại số điện thoại và địa chỉ của Jack khi ông hỏn hển nói vào máy, ông nói cửa mở và nhấn lại: Hãy gọi vợ tôi, – ông nói giọng khàn khàn, và khi ông nói cho họ biết số điện thoại của vợ ông, ông cảm thấy hai mắt mình trĩu xuống.

– Xe cấp cứu đang đến đây, – giọng nói trả lời, và ông bối rối không biết họ nói cái gì. Tại sao lại xe cấp cứu? Tại sao họ cho xe cấp cứu đến? ông không nhớ. Ông chỉ muốn có Liz. Và khi ông nhắm mắt nằm trên nền nhà, ông cảm thấy lạnh và ướt, ông nghe có tiếng còi xe vang lên xa xa. Ông tự hỏi không biết có phải Liz lấy không, mà tại sao bà làm ồn lên như thế. Và rồi ông nghe có tiếng người chung quanh, và có người đang di chuyển ông. Họ để cái gì lên mặt ông, họ xé áo ông, lôi ông đi, và tiếng người la hét. Ông không biết tại sao họ đến đây và chuyện gì đã xảy ra. Và Liz đâu rồi? Họ làm gì với bà? Ông cảm thấy mình trượt đi trong bóng tối, nhưng có ai đấy cứ gọi mình, và bây giờ ông chỉ muốn có Liz chứ không muốn những người la hét này. Họ là ai thế? Và vợ con của ông đâu rồi?

Liz đang còn ở trong nhà bếp, còn mặc chiếc áo choàng, thì người ta gọi bà. Khi ấy khoảng 10 phút sau khi Jack đi ra, bỗng nhiên bà nghĩ chắc đây là Amanda. Nhưng bà quá đỗi ngạc nhiên khi nghe giọng trên máy điện thoại lạ hoắc. Người gọi

cho bà biết ông ta là nhân viên cảnh sát, họ tin chắc chồng bà đã bị thương ở tại văn phòng của hai người, và ông yêu cầu họ gọi cho bà. Xe cứu thương đã được phái đến văn phòng của họ rồi.

– Chồng tôi à? – Bà tự hỏi không biết có phải người ta đùa nghịch không. Chuyện này thật quá vô lý. Ông ấy mới đi cách đây có mấy phút. – Có phải anh ấy bị tai nạn xe cộ không? – Nhưng tại sao anh ấy không gọi cho bà? Chuyện này thật điên lên được.

– Có người gọi đến báo cho tôi biết ông ấy bị bắn, – người cảnh sát nhẹ nhàng đáp.

– Bị bắn à? Jack bị bắn à? Ông có chắc không?

– Họ chưa đến hiện trường, nhưng người gọi yêu cầu chúng tôi gọi cho vợ ông ấy, người ấy cho tôi số điện thoại của bà, bà phải đi đến đó gấp thôi. – Khi Liz nghe như thế, bà định chạy lên lầu để thay áo quần, nhưng rồi bà không lên nữa. Nếu đây là chuyện thật, nếu Jack bị bắn thực, bà cần phải đến đó ngay. Bà cảm ơn người gọi điện thoại, rồi chạy đến chân cầu thang, gọi lớn nói với Peter, hãy coi chừng Jamie.

– Mẹ sẽ về liền, – bà nói lớn rồi không giải thích thêm lý do, bà chụp lấy chìa khóa xe để trên quầy bếp, cứ mặc áo choàng tắm như thế mà chạy ra cửa. Khi vào ngồi trong xe, trở xe lui để chạy ra đường, bà luôn mồm cầu nguyện... Lạy Chúa... cho anh ấy bình an... cho anh ấy bình an... Lạy... Tiếng nói máy trong điện thoại cứ vang lên trong đầu bà... người gọi đến cho biết ông ấy bị bắn... bị bắn... bị bắn... nhưng tại sao Jack bị bắn? Thật lạ. Hôm nay là Giáng sinh và anh ấy phải nhồi gà tây. Bà chỉ thấy trước mắt khuôn mặt của ông khi ông cười với bà và đi ra khỏi nhà bếp, mặc chiếc quần ka ki và cái áo len màu đỏ... người gọi báo ông ấy đã bị bắn...

Bà lái xe vào bãi đậu xe ở ngoài văn phòng với tốc độ như bay, bà thấy hai chiếc xe cảnh sát và chiếc xe cứu thương đèn bật sáng, bà liền chạy vội vào trong để xem chuyện xảy ra như thế nào. Bà chạy lên cầu thang vừa chạy vừa gọi tên ông... Jack... Jack như thể gọi ông ra... để cho ông biết bà đã đến, và khi vào phòng bà vẫn không thấy ông. Bà chỉ thấy một đám nhân viên cảnh sát và y sĩ cúi người xuống bên ông. Những người thầy thuốc đang làm gì đấy trên người ông, và khi bà nhìn vào phía sau họ, bà thấy bức tường đầy máu, nơi Phil Parker tự sát, và bà cảm thấy choáng váng khi thấy cảnh tượng ấy. Hắn nằm dưới chân bức tường, tám bạc đập trên người hắn. Rồi không nói một tiếng, bà đẩy một người cảnh sát sang một bên, và nhìn xuống chồng bà. Mặt ông tái mét, mắt nhắm nghiền, bà liền đưa tay lên miệng, thở hồn hển và quỳ xuống bên cạnh chồng. Như thể biết có bà bên cạnh Jack mở mắt ra. Người ta đang xem xét vết thương nơi ngực ông. Họ cắt chiếc áo len để trên tám thâm vấy máu. Máu khắp nơi, máu trên người ông, dính vào người họ, trên tám

thăm dưới người ông, và khi bà cúi trên người ông, máu cũng vậy luôn vào người bà, nhưng khi ông thấy bà ông mỉm cười.

– Chuyện gì xảy ra thế? – Bà hỏi, quá hoảng sợ đến nỗi không nhớ được cái gì, hay không hiểu được cái gì đã xảy ra.

– Parker, – ông thì thào nói và nhắm mắt lại, khi họ cố hết sức để đưa ông lên cáng thật nhẹ nhàng và thật nhanh, ông mở mắt ra lại, nhìn bà rồi cau mày, định nói với bà vài lời. – Yêu em... không sao... Liz à... – Ông cố đưa tay về phía bà, nhưng không được, ông không còn sức, và khi bà chạy theo bên chiếc xe cáng, bà thấy ông bất tỉnh, bỗng bà hoảng hốt vô cùng. Họ không thể làm máu ngừng chảy được, và áp suất của máu hạ xuống rất nhanh không làm sao ngăn được. Có người nắm cánh tay bà lôi mạnh vào xe cấp cứu. Cửa xe đóng lại, rồi họ cho xe phóng ra đường, cả hai người thầy thuốc đều làm việc luôn tay trên người ông, vừa làm vừa nói chuyện cụt lủn. Nhưng ông không mở mắt nữa, không nói với bà nữa, và bà ngồi trên sàn xe nhìn cảnh tượng đang diễn ra trên xe, bà không tin được mắt mình, hay không tin được những gì bà nghe. Rồi bỗng một người y sĩ ép mạnh vào ngực Jack, khi máu phun ra khắp nơi. Chiếc xe cấp cứu đầy cả máu của Jack, người bà cũng đầy cả máu, rồi bà nghe người y sĩ kia nói... không có mạch... không có áp suất máu... tim không đập... bà nhìn họ, hoảng hốt. Và khi xe đến bệnh viện, họ quay nhìn bà và người nén ngực cho Jack lắc đầu với vẻ buồn rầu.

– Tôi xin lỗi.

– Các ông hãy làm cái gì đi... Các ông phải làm cái gì... dừng dừng lại... vui lòng dừng dừng lại... – Bà khóc nức nở. – Vui lòng dừng...

– Ông áy áy mắt rồi... tôi xin lỗi.

– Anh ấy không mất... anh ấy không mất...

Bà khóc nức nở, cúi ôm Jack vào lòng. Chiếc áo choàng lại vậy thêm máu, nhưng bà cảm thấy ông bất động trong tay mình, chiếc mặt nạ thở oxy kêu xì xì. Rồi người ta kéo bà đi, dẫn bà vào trong bệnh viện, để bà ngồi, vắn cho bà tắm chân, và có nhiều tiếng người nói lao xao quanh bà. Rồi người ta đem cáng vào bệnh viện, khi bà nhìn vào cáng, bà thấy người ta đã đắp cho ông tấm chăn phủ kín cả mặt. Bà muốn lôi tấm chăn đi cho ông thở, nhưng họ đã đẩy chiếc cáng qua bà. Bà không biết họ đem ông đi đâu, nhưng bà không thể đi chuyển được. Bà không thể làm cái gì được. Bà không nghĩ gì được. Bà không nói gì được. Bây giờ bà không có gì để làm, và bà không biết Jack ở đâu.

– Bà là bà Sutherland phải không? – Một cô nữ điều dưỡng đang đứng trước mặt

bà. – Tôi rất buồn về chuyện chồng bà. Có người nào đến để dẫn bà về không?

– Tôi không biết... tôi... anh ấy đâu rồi?

– Chúng tôi đã đem ông xuống dưới lầu rồi. – Liz ghét cái giọng sắc mùi tang tóc ấy quá. – Bà muốn đem ông đến đâu?

– Đem à? – Liz nhìn cô ta với vẻ thần thờ, như thể cô ta đang nói tiếng nước ngoài.

– Bà phải lo thu xếp chuyện này.

– Thu xếp à? – Liz chỉ có việc lặp lại những lời của cô ta. Bà không thể nói hay nghĩ như người bình thường. Họ đã làm gì với Jack? Và chuyện gì đã xảy ra? Anh ấy đã bị bắn. Anh ở đâu rồi?

– Bà muốn tôi gọi ai không?

Liz không biết trả lời sao. Bà gọi ai bây giờ. Bà phải làm gì nhỉ? Tại sao chuyện này xảy ra nhỉ? Anh ấy chỉ đến văn phòng vài phút để lấy tập hồ sơ, và anh phải nhồi gia vị vào bụng con gà. Và khi bà cố nhớ chuyện gì đã xảy ra, thì một người cảnh sát bước tới.

– Chúng tôi sẽ đưa bà về nhà bất cứ khi nào bà muốn. – Liz thần thờ nhìn ông ta, ông ta và cô điều dưỡng đưa mắt nhìn nhau. – Khi bà đến đây, có ai ở nhà bà không?

– Có con tôi, – Liz nói giọng khàn khàn. Bà muốn đứng dậy, nhưng hai chân run và yếu khiến bà không đứng dậy nổi, người cảnh sát quàng tay quanh bà để đỡ bà đứng lên.

– Bà muốn tôi gọi ai không?

– Tôi không biết. – Khi chồng bị bắn người ta gọi ai nhỉ? Người thư ký của họ, Jean ư? Hay Carole? Hay mẹ của bà ở Connecticut? Không suy nghĩ, bà đưa cho họ số điện thoại của Jean và Carole.

– Chúng tôi sẽ nói với họ đến gặp bà ở nhà bà.

– Liz gật đầu, người cảnh sát đi gọi điện thoại, còn cô điều dưỡng đưa cho bà cái áo choàng bệnh viện sạch để mặc về nhà, và cô ta giúp bà cởi cái áo khoác đầy cả máu ra. Chiếc áo ngủ của bà cũng dính đầy máu, nhưng bà không thay. Bà nghĩ có nhiều bạn bè có thể gọi báo cho họ biết, nhưng bây giờ bà không nghĩ đến ai hết. Bà

không nghĩ đến ai hết ngoài Jack, Jack nằm đó, nói nhỏ rằng ông yêu bà. Bà cảm ơn cô điều dưỡng đã cho mượn chiếc áo, bà hứa sẽ đem trả, rồi bà đi chân trần trên hành lang bệnh viện, ra ngoài, đến phía những người cảnh sát đang đợi bà trong xe. Cô điều dưỡng nói với bà rằng khi nào bà đã thu xếp xong, hãy gọi đến báo cho họ biết. Ngay cả lời nói thôi đối với bà nghe cũng xấu xí. Liz không trả lời, bà bước vào sau xe của cảnh sát, bà không biết mình đang khóc, nước mắt chảy xuống má, qua tấm lưới sắt, bà nhìn sau lưng hai người cảnh sát đang lái xe cho bà về nhà. Đến nhà, họ mở cửa xe, giúp bà bước xuống và đề nghị đưa bà vào nhà. Nhưng bà lắc đầu, và khi Carole bước đến phía bà, bà khóc nức nở, đồng thời khi ấy Jean cũng vừa lái xe đến. Hai người đàn bà ôm lấy bà, và cả ba cùng khóc. Thật không tin nổi, không ai tin chuyện xảy ra như thế này. Chuyện quá kỳ quái khiến không ai tin là có thực. Bà như thấy mình nằm mơ ác mộng. Không thể nào có chuyện Jack chết. Chuyện như thế này chỉ có trong mộng mà thôi.

– Hân cũng đã giết Amanda, – Jean nói qua màn lệ, ba người đang đứng ôm lấy nhau. Người cảnh sát gọi cô ta, đã nói hết việc xảy ra cho cô nghe. – Máy đưa bé không sao, hay ít ra là còn sống. Chúng thấy hân giết mẹ chúng. Nhưng hân không giết chúng. – Phillip Parker giết Amanda và Jack, rồi tự sát. Đúng là một cuộc thảm sát rùng rợn. Máy đưa con của Parker sẽ thành mồ côi. Nhưng bây giờ Liz chỉ nghĩ đến việc bà sẽ nói với các con bà, và bà biết, ngay khi chúng nhìn thấy bà là đã biết chuyện khủng khiếp xảy ra rồi. Máu còn dính trên tóc bà, cái áo ngủ còn ướt mềm cả máu, và trông bà như kẻ bị tai nạn xe hơi. Trông bà đứng đấy như kẻ mất trí, gương mặt thần thờ nhìn hai người phụ nữ kia.

– Trông tôi bết lắm phải không? – Liz hỏi Carole, bà hỷ mũi, cô lấy lại phong độ để gặp lại con bà.

– Giống Jackie Kennedy ở Dallas, – Carole nói thẳng, và Liz rất buồn khi nghe thế.

Bà nhìn xuống chiếc áo khoác dài bằng vải màu xám dính máu do máu ở chiếc áo ngủ bên trong thấm ra. – Chị lấy cho tôi cái áo sạch được không? Tôi đợi trong Gara... và cái lược. – Bà đứng khóc rùng trong tay Jean khi đợi Carole đem áo đến, cô lấy lại bình tĩnh, và nghĩ cách phải nói với các con. Bà nghĩ, cần thiết nhất là phải nói sự thật cho chúng biết, nhưng bà nghĩ dù nói gì đi nữa, hay dù nói sao đi nữa, thì việc này cũng sẽ có ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời của chúng. Chuyện này sẽ làm cho chúng đau đớn khủng khiếp. Khi Carole đem lược và chiếc áo dài bằng vải bông màu hồng sạch sẽ đến, bà vẫn còn khóc nức nở. Bà mặc cái áo ra ngoài chiếc áo vải, rồi chải tóc mà không nhìn vào gương.

– Bây giờ trông tôi ra sao? – Bà hỏi họ, bà không muốn làm cho các con bà

hoảng sợ trước khi bà nói cho chúng biết.

– Muốn nói thật không? Bà trông vẫn khiếp lắm, nhưng vẻ ngoài của bà không làm cho chúng sợ đâu. Bà có muốn chúng tôi đi vào với bà không? – Liz gật đầu, họ đi theo bà từ Gara vào nhà, đi thẳng đến nhà bếp. Họ nghe tiếng bọn trẻ ở trong phòng khách, chỉ có vài đứa thôi, bà bèn yêu cầu hai người phụ nữ đợi bà trong nhà bếp cho đến khi bà báo cho chúng biết xong. Bà cảm thấy bà chỉ muốn mình nói cho chúng biết, nhưng bà không biết nói sao.

Khi bà đi vào, Peter và Jamie đang chơi trên ghế xôpha, chúng làm ồn lên, trêu nhau và cười vang. Jamie ngược mắt nhìn trước mới đến Peter, và khi cậu ta thấy bà, cậu sững người im lặng.

– Bố đâu rồi? – Cậu bé hỏi, như thể cậu đã hiểu. Đôi lúc Jamie thấy những điều mà những người khác không thấy.

– Bố không có ở đây, – Liz nói thật, cố sức giữ bình tĩnh. – Các cô gái đâu rồi?

– Trên lầu, – Peter đáp, ánh mắt lo lắng. – Có gì không ổn à, má?

– Con gọi chúng xuống hết đây, được không? – Bây giờ cậu ta là người lớn trong nhà rồi, mặc dù cậu ta chưa biết chuyện đó.

Không nói một tiếng, Peter nhảy lên cầu thang lầu, và một lát sau, cậu ta cùng các em gái đi xuống. Tất cả đều trông nghiêm nghị như thể họ biết cuộc đời họ sắp thay đổi, họ nhìn mẹ họ ngồi trên ghế xôpha, vẻ xơ xác thất thần.

– Các con ngồi xuống đi, – bà nói với chúng hết sức dịu dàng, và tự nhiên chúng đến ngồi sát vào bà, bà đưa tay sờ từng đứa con và nước mắt chảy xuống má, mặc dù bà cố sức kềm giữ cho khỏi khóc. Bà sờ vào tay từng đứa, và nhìn vào từng đứa con, rồi kéo Jamie sát vào lòng.

– Mẹ có chuyện khủng khiếp này nói với các con... chuyện khủng khiếp vừa xảy ra...

– Chuyện gì xảy ra thế? – Megan hỏi, giọng cô ta run run vì hoảng sợ, rồi bật khóc trước các cô khác. – Chuyện gì thế?

– Chuyện bố các con, – Liz trả lời một cách đơn giản. – Bố các con bị chồng một thân chủ bắn chết.

– Bố đâu rồi? – Annie hỏi, cô gái cũng bật khóc như cô chị, còn Peter và các đứa khác nhìn bà với vẻ không tin, như thể chúng không hiểu nổi có chuyện xảy ra như

thế. Nhưng làm sao chúng hiểu được? Liz mà còn chưa hiểu nổi nữa mà.

– Bố ở bệnh viện, – bà đáp, nhưng bà không muốn chúng hiểu làm, bà nghĩ cho dù tin này có khủng khiếp bao nhiêu đi nữa, bà cũng phải nói cho chúng biết, phải cho chúng biết cái tin mà chúng sẽ không bao giờ quên được. Mãi mãi, chúng sẽ hoảng hốt khi nghe tin này, rồi mãi mãi ghi nhớ vào óc... mãi mãi... – Bố ở bệnh viện, nhưng bố đã chết cách đây nửa giờ rồi... và bố rất yêu các con... – Bà ôm chặt bầy con trong vòng tay, bầy con khóc thét lên vì đau đớn. – Mẹ rất hận... Liz vừa nói vừa khóc nức nở – mẹ rất ân hận.

– Không! – Các cô gái cũng khóc rú lên, còn Peter gục người xuống vì đau đớn, nhưng Jamie nhìn mẹ rồi đứng dậy, cậu bé vùng ra khỏi tay bà, bước lui mấy bước.

– Con không tin mẹ đâu. Chuyện này không thật, – cậu bé nói rồi chạy lên lầu. Liz liền vùng chạy theo. Bà thấy cậu bé ngồi bệt trong một góc phòng, co người lại và khóc, hai tay ôm đầu như thể không muốn nghe những lời bà vừa nói, để tránh khỏi những lời khủng khiếp của bà nhập vào đầu cậu. Khó khăn lắm bà mới bế cậu bé lên, ngồi trên giường và hai mẹ con vừa ôm lấy nhau vừa khóc.

– Bố con rất yêu con, Jamie à... Mẹ rất ân hận vì chuyện đã xảy ra như thế này.

– Con muốn bố trở về ngay bây giờ, – Jamie nói, cậu bé khóc nức nở, Liz tiếp tục dỗ dành cậu.

– Mẹ cũng muốn. – Bà chưa bao giờ gặp chuyện đau đớn như thế này, bà không biết làm sao để làm cho chúng nguôi được. Không có cách gì hết.

– Bố có về không?

– Không, con à, bố không về. Bố không về được. Bố mất rồi.

– Mất mãi à? – Bà gật đầu, không thể nào thốt ra lời được, bà ôm cậu thêm vài phút nữa, rồi nhẹ nhàng để cậu đứng xuống nền nhà, nhà, nắm tay cậu.

– Chúng ta hãy xuống với các anh chị con. – Jamie gật đầu, theo bà xuống lầu, các anh chị em ôm nhau mà khóc, có cả Carole và Jean. Căn phòng đầy cả nước mắt, đau đớn, khổ sở; cây giáng sinh và những gói quà mở ra thật chua xót. Không ai tin được mới cách đây hai giờ, họ đã cùng nhau mở các gói quà rồi ăn điểm tâm, thế mà bây giờ ông đã mất. Vĩnh viễn ra đi. Không thể tin nổi, không thể chịu đựng nổi. Bây giờ phải làm gì? Làm sao để giải quyết chuyện này? Liz không biết phải làm gì. Nhưng bà phải làm những gì cần làm, từng tí một, tí một.

Bà dẫn hết tất cả vào nhà bếp, và khi thấy tách cà phê và cái khăn ăn của ông còn

đây, bà lại khóc ròng. Carole vội vã dọn nhanh đi, rồi rót cho mỗi người một ly nước, rồi họ lại ngồi khóc tưởng chừng như lâu đến hàng giờ, và cuối cùng chị dẫn bọn trẻ lên lầu để cho Liz và Jean bàn chuyện thu xếp việc ma chay. Phải mời bà con bạn bè đến, trước hết là bố mẹ ông. Hai ông bà ở tại Chicago và chắc họ sẽ đến ngay. Người anh của ông ở Washington, mẹ bà ở Connecticut, anh của bà ở New Jersey. Phải mời bạn bè đến, gọi điện cho báo chí biết, báo cho nhà tang lễ. Bà phải quyết định làm gì. Gọi báo cho các đồng nghiệp, các công ty cũ và thân chủ. Jean ghi chép nhanh những điều hai người bàn bạc. Liz phải quyết định những nghi thức tổ chức tang lễ. Ông muốn hỏa thiêu hay chôn nhĩ? Chưa bao giờ họ nói về chuyện này, bây giờ Liz cảm thấy rất khó giải quyết. Có nhiều việc phải nhớ để làm. Những chi tiết thật ghê tởm phải nghĩ đến. Phải viết lời cáo phó, phải gọi điện cho ông Mục sư, phải chọn hòm, tất cả quá đau đớn ê chề, không làm sao tin nổi, thật quá khủng khiếp.

Liz nghe Jean nói, bà cảm thấy quả sửng sốt, bà nhìn cô ta chăm chăm, nhìn người phụ nữ đã làm với họ sáu năm, và bà chỉ muốn khóc thét lên. Chuyện này không thể xảy ra cho họ được. Ông đâu rồi? Làm sao bà sống mà không có ông? Bà và các con bà rồi sẽ ra sao?

Cuối cùng bà chỉ còn nước cúi đầu khóc nức nở, vì chuyện này lại làm cho bà đau đớn. Chồng bà đã bị một thằng điên bắn chết. Bà và các con bà sẽ sống cô đơn.

Thời gian còn lại trước ngày hôm đó, Liz cảm thấy như thể bà di chuyển dưới nước. Nhiều người được gọi đến. Nhiều người qua lại trước mắt bà. Người ta gọi hoa đến. Cơ thể bà đau nhừ, tinh thần bà bấn loạn như người mất hồn. Chỉ còn điều duy nhất bà nghĩ đến là bà rất lo cho bảy con. Rồi chúng sẽ ra sao? Làm sao chúng sống nổi với chuyện này? Cứ nhìn mặt chúng là bà biết nỗi đau đón của chúng như thế nào. Bà không tin chuyện này có thể xảy ra cho chúng, nhưng sự thật đã xảy ra, bà không thể làm gì để ngăn chuyện đau đón này xảy ra, hay là làm gì cho các con bà đỡ hơn. Bà cảm thấy hoàn toàn vô vọng. Bà đã bị cuộc đời vùi dập một cách quá phi lý vào buổi sáng Phillip Parker bắn chồng bà.

Hàng xóm mang thức ăn đến cho bà, Jean gọi tất cả những người mà cô ta nhớ đến, kể cả người bạn thân nhất của Liz ở San Francisco, đó là Victoria Waterman. Bà này cũng là luật sư, nhưng bà ta đã bỏ nghề cách đây 5 năm để nhà coi sóc 3 đứa con. Sau nhiều năm không có con, bà ta đã sinh ba đứa bằng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm, nên bà quyết định ở nhà vui thú với chúng. Chỉ có Victoria là người duy nhất Liz chú ý đến và nhớ. Những người khác đối với bà như những người xa lạ, bà không thể nào nhớ họ là ai và bà đã nói chuyện với ai. Victoria đến lặng lẽ với cái bao ngủ đêm nhỏ. Chồng bà đã bằng lòng chăm sóc mấy đứa con trai, cho nên bà có ý định sẽ ở lại một thời gian với Liz. Ngay khi Liz thấy bà ta đứng nơi ngưỡng cửa phòng ngủ, bà liền bật khóc, Victoria ngồi bên cạnh bà suốt một giờ, ôm bà cho bà khóc.

Victoria không thể nói gì được, không có lời nào có thể làm cho Liz nguôi ngoai, nên bà đành để cho bạn khóc. Hai người chỉ ngồi như thế, ôm lấy nhau mà khóc. Liz đã cố nói cho bạn nghe chuyện xảy ra, nhưng không làm sao sắp xếp ý tứ cho mạch lạc, nhất là chuyện xảy ra vào sáng hôm đó. Khi Victoria đến, Liz đang còn mặc chiếc áo ngủ vấy máu và chiếc áo choàng bệnh viện, và một lát sau đó, bà giúp Liz cởi áo ra, dìu bà vào phòng tắm. Nhưng vẫn không có gì thay đổi, không có gì khác hơn, dù Liz có ăn uống gì hay không, dù bà có khóc, có nói chuyện hay không. Kết quả vẫn như cũ bất kể bà trần trở như thế nào trong óc, bất kể bà kể lại chuyện đã xảy ra bao nhiêu lần. Việc bà nói ra tưởng chừng như có cái gì khác trước, nhưng thực ra không có gì khác hết.

Tất cả những việc Liz muốn làm là chạy vào chạy ra khỏi phòng ngủ để canh chừng các đứa con của bà. Carole ngồi với Jamie và các cô con gái, Peter đến nhà Jessica một lát, còn Jean thì gọi điện thoại liên miên. Victoria cố khuyên Liz nằm nghỉ một lát, nhưng không được, rồi chiều đó, Jean cau có nhắc Liz phải tính đến

chuyện "thu xếp". Bà ghét nghe đến từ ấy, không muốn nghe đến từ ấy nữa. Từ ấy nhắc cho bà nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp xảy ra hồi sáng. Thu xếp. Tức là báo cho nhà tang lễ, là mua hòm, mua áo quần tẩm liệm cho ông, và chuẩn bị phòng cho người ta đến "viếng" ông, như xem một vật gì hay là xem bức tranh, chứ ông không còn là người nữa.

Liz quyết định bà sẽ cho đóng nắp hòm, bà không muốn người nào nhớ ông như thế ấy, mà bà muốn họ nhớ ông như khi ông còn sống, như khi ông cười nói và chơi với con, như khi ông đi một cách oai vệ trong tòa án. Bà không muốn mọi người nhìn ông bằng cái thấy ma bất động vì một phát đạn do Phillip Parker gây nên. Và bà nghĩ đến cảnh đầu đó gia đình của Amanda Parker cũng đang lâm vào cảnh khủng khiếp như thế, và con cái của chị ấy chắc rất đau khổ. Chúng còn nhỏ dại, bà được tin rằng cô em của Amanda sẽ nhận nuôi chúng. Nhưng bây giờ Liz không thể nghĩ đến chúng được, bà chỉ nghĩ đến con bà thôi. Bà đã nhờ Jean ngày hôm sau gọi hoa đến nhà tang lễ để chia buồn cùng chúng, và ít hôm nữa bà sẽ gọi điện đến cho mẹ Amanda, nhưng bây giờ bà quá quần trí không thể làm gì được ngoài việc ngồi ở đây mà khóc cho chúng.

Người anh trai của Jack từ Washington đến vào đêm đó, cha mẹ ông từ Chicago tới. Sáng hôm sau, họ đến nhà tang lễ cùng với Liz để làm những việc cần phải làm. Jean đi với mọi người, và cả Victoria nữa. Trong khi người ta chọn hòm, hai người phụ nữ nắm tay Liz. Cái hòm làm bằng gỗ gụ màu sẫm, rất đẹp, có tay nắm bằng đồng và một đường viền màu nhung trắng. Nhân viên trong nhà tang lễ làm như thể họ chọn cho ông một chiếc xe hơi, họ nói với mọi người về các thứ họ đã thay vào và những điểm đặc biệt của cái hòm, và khi nghe họ nói thế, bỗng nhiên Liz thấy quá khủng khiếp đến nỗi bà muốn bật cười chua xót. Nhưng bà không cười được, và bà khóc ròng rất thảm thiết. Trông bà khóc, người ta sẽ nghĩ rằng không có gì kèm hãm được bà, không làm sao cho bà nín khóc, không làm sao cho bà vui được xúc cảm trong lòng. Số phận đã đẩy bà lên tận đỉnh ngọn sóng cao, không có cách gì đưa bà vào bờ yên ổn. Bà tự hỏi không biết có bao giờ bà được bình an trở lại để có thể cười nói, đọc báo và làm những công việc bình thường như mọi người. Mỗi lần bà đi qua cây Giáng sinh, bà thấy như nó trách cứ bà, như là một kỷ niệm đau buồn, như là bóng ma của ngày Giáng sinh trong quá khứ.

Đêm đó có quăng một tá người ngồi ở bàn ăn tại nhà bà. Victoria, Carole, Jean anh của Jack tên James, do đó mà vợ chồng bà đặt tên cho cậu con út là Jamie, bố mẹ ông, người anh trai của bà là John, người anh mà bà chưa bao giờ gần gũi, bạn gái của Peter là Jessica, một người bạn cũ của Jack ở L.A. và các con bà. Có nhiều người đến rồi đi, chuông cửa reo, hoa và thực phẩm được đem đến. Bỗng nhiên hình như tất cả mọi người đều biết, và Jean đã không cho báo chí đến gần. Báo bữa tối có chạy hàng tit lớn, và các con bà có đọc báo, có xem tivi, nhưng Liz biểu chúng

tất tivi, không cho chúng xem.

Sau khi ăn xong, bọn trẻ lên lầu, họ ngồi yên tại bàn ăn để bàn về chuyện thu xếp tang lễ, bỗng khiáy chuông cửa reo, Carole ra mở cửa. Đây là mẹ của Liz, bà Helen, mới từ Connecticut đến. Vừa thấy mặt con gái, bà khóc liền.

– Ôi lạy chúa, Liz... trông con khiếp quá...

– Con biết, mẹ à, con rất buồn... con... – Bà không biết nói gì nữa với mẹ, mối liên hệ giữa hai mẹ con chưa bao giờ ấm cúng, chưa bao giờ Liz thấy dễ chịu. Khi ở xa nhau, hai người còn dễ nói chuyện với nhau. Mỗi khi mẹ bà bắt bình chuyện gì của họ, Jack thường đứng ra đỡ đòn cho bà. Liz không bao giờ tha thứ cho mẹ bà về tội bà già không ủng hộ bà về việc bà sinh cậu con út và không thương mến đứa cháu ngoại út. Mẹ bà cứ nói rằng vợ chồng bà đẻ thêm đứa con thứ năm là điên khùng. Bốn đứa đã quá nhiều rồi, năm đứa thì quả thật "lố bịch và thái quá".

Carole dọn cơm cho bà cụ nhưng bà nói đã ăn trên máy bay rồi. Bà cụ ngồi vào bàn nơi nhà bếp với mọi người, để Jean rót cho bà tách cà phê.

– Lạy chúa, Liz, bây giờ con sẽ làm gì? – Bà đi thẳng ngay vào vấn đề, không đợi uống hóp cà phê đầu tiên. Những người khác ai cũng từ tốn, dè dặt, không bàn đến chuyện xa hơn công việc sắp đến, hay không hỏi một câu nào có thể làm cho Liz bối rối. Thế mà mẹ bà nói toạc những điều không đáng nói. – Chắc con phải bán nhà này mà đi. Con khó mà sống được ở đây một mình... và đóng cửa phòng luật. Không có chồng con, con không làm nổi đâu. – Chính Liz đã nghĩ như thế và bà sợ như thế. Như mọi khi, mẹ bà đi thẳng vào trọng điểm vấn đề gây cho bà khiếp sợ, đập thẳng điều đáng sợ đó vào mặt bà, đẩy nó xuống họng bà rồi trào ra mũi cho đến khi bà thấy nghẹt thở. Lời nói của bà cụ bây giờ như tiếng vang của lời bà cách đây chín năm về trước... "Con không muốn giữ thằng bé ấy ở nhà chứ, phải không? Lạy chúa, Liz, giữ đứa bé như thế ở nhà sẽ làm hỏng mấy đứa kia". Mẹ bà luôn luôn được xem là kẻ gieo rắc sự khủng khiếp đến cho bà. Jack thường gọi mẹ bà là "Âm thanh của Tử thần", nhưng mỗi khi ông nói thế, ông cười. Ông nhắc bà nhớ rằng: "mẹ em không thể buộc em làm điều gì mà em không muốn được" Nhưng bây giờ ông ở đâu rồi? Và nếu mẹ bà nói đúng thì sao? Nếu bà phải bán nhà và đóng cửa phòng luật thì sao? Làm sao bà sống được khi không có ông?

– Tất cả các công việc chúng ta làm bây giờ là bàn chuyện vào ngày thứ Hai, – Victoria cắt ngang lời mẹ Liz một cách cương quyết. Họ phải thu xếp công việc cho xong xuôi hết vào ngày cuối tuần để tang lễ sẽ cử hành vào thứ Hai tại nhà thờ Saint Hilary. – Sau đó sẽ tính sang việc khác. Tang lễ vào thứ Hai là mục tiêu chính, là chuyện Liz phải chú tâm vào. Sau đó, họ sẽ giúp bà giải quyết các chuyện khác, như là việc họ đang giúp bà bây giờ, và mọi người ngồi ở bàn đều nghĩ rằng bà

chưa cần lo nghĩ đến những chuyện khác. Chuyện tâm trí bà cứ nghĩ đến cây Giáng sinh trong khi mọi người đang ngồi ở bàn đã là chuyện khôn khổ cho bà rồi. Các con bà sẽ không bao giờ dựng cây Giáng sinh, hay nghe nhạc Giáng sinh, hay mở quà không nhớ chuyện xảy ra cho bố chúng vào Giáng sinh, và không làm sao không nhớ cảnh tượng đau buồn của gia đình sau khi biết chuyện xảy ra. Khi Liz nhìn quanh mọi người đến giúp bà đang ngồi quanh bàn, trông bà phờ phạc.

– Đây, chị nên lên lầu nằm nghỉ đi, – Victoria nói nhỏ nhỏ. Bà ta nhỏ con, tóc đen, mắt nâu, giọng nói quả quyết như muốn nói với mọi người rằng đừng cãi cò với bà ta, nhưng chính Liz cần đến sức mạnh ấy của bà bạn. Khi Victoria còn làm luật sư, Liz thường trêu bà là kẻ khủng bố trong tòa án. Bà ta chuyên môn về luật xâm phạm cá nhân, và bà đã thắng nhiều vụ với những số tiền rất lớn cho các thân chủ. Nhưng khi nghĩ đến chuyện ấy, bỗng Liz nhớ đến Jack, nhớ Amanda, và nhớ những gì đã xảy ra. Liz lại khóc, bà đi lên lầu có Victoria đi theo sau.

Liz nhờ bạn biểu Peter vào ngủ ở phòng Jamie, còn phòng cậu ta để dành cho mẹ bà. Anh trai của Jack, James, ngủ ở ghế xô pha trong phòng làm việc của Jack, gần bên phòng ngủ của vợ chồng bà, còn anh của bà ngủ ở phòng khách. Nhà đầy người. Jean sẽ ngủ trong cái giường hai tầng kê trong phòng của Carole, và Liz yêu cầu Victoria vào ngủ trong cái giường rộng với bà. Hai người vào đây như đạo quân viện trợ sẵn sàng đánh bại giấc đau đớn đang gieo rắc cho bà. Liz nhìn đến đâu là ở đấy có người. Peter và Jessica đang ở trong một phòng của các cô gái, hai cô cậu đang nói chuyện, còn Jamie đang ngồi trên chân của Megan. Chúng có vẻ bình tĩnh, không khóc nữa, và Liz để cho Victoria đi vào phòng. Bà nằm xuống giường, cảm thấy như mình là kẻ thất trận nhục nhã, đưa mắt nhìn trần nhà.

– Vic này, nếu mẹ tôi nói đúng thì sao? Nếu tôi bán nhà và đóng cửa căn phòng thì sao?

– Nếu Trung Hoa tuyên chiến với ta và dội bom ngôi nhà vào hôm tang lễ thì sao? Chị muốn thu xếp bây giờ hay đợi cho hết chiến tranh? Nếu chị thu xếp bây giờ, công việc sẽ làm cho chị đau đớn thật đấy, nhưng nếu chị đợi, chị sẽ thấy mọi việc lộn tung phèo lên nếu chúng thả một quả bom trên nhà chị... Chị nghĩ sao, Liz, bây giờ hay để lại sau? – Bà ta cười, và Liz cũng bật cười, nụ cười đầu tiên từ sáng hôm nay. – Tôi nghĩ mẹ chị đã gây cho chị nhiều chuyện rắc rối, nhưng chị không cần lo lắng làm gì, bây giờ và cả sau này nữa. Theo bà nói thì có lẽ bà cho rằng chị là một luật sư tồi khi không có anh ấy giúp sức chứ gì? Để tôi nói chị nghe chuyện này: Jack thường nói chị là luật sư giỏi hơn cả anh ấy nữa. – Victoria tin như thế thật. Liz có kiến thức về luật rất giỏi, bà chỉ thiếu sót về mặt làm ra vẻ can đảm và phô trương mà thôi, còn ngoài ra Liz rất khéo léo và chính xác.

– Anh ấy tốt bụng mà nói vậy thôi, – Liz đáp, nước mắt lại trào ra... Lạy Chúa, không thể nào tin được anh đã chết. Anh ở đâu? Bà muốn ông về nhà ngay. Mới chỉ sáng hôm qua ông còn nằm trên giường này với bà, và đêm trước đó hai người đã làm tình. Nghĩ đến chuyện này, nước mắt trào ướt cả hai má bà. Bà sẽ không bao giờ làm tình với ông nữa, không bao giờ yêu ai nữa. Đời bà thế là hết, như đời ông.

– Chị rành về luật lệ ở tòa giỏi hơn bất kỳ luật sư nào tôi biết. – Victoria cố lôi Liz trở lại với thực tại. Dù Liz có nói hay không, Victoria cũng biết Liz đang nghĩ đến những điều rất khủng khiếp. – Jack chỉ có tài trình diễn ở pháp đình thôi, giống như tôi, cả hai chúng tôi chỉ có tài dọa nạt – Thật khó nín không đá động đến ông như thể ông còn sống với họ được.

– Phải, cứ nhìn vào kết quả thì thấy. Hôm qua tôi đã nói với anh ấy là Phillip Parker sẽ giết người vợ cũ, nếu chúng tôi cản trở công việc làm ăn của hắn và phong tỏa tài sản của hắn. Chỉ có việc tôi không ngờ hắn giết luôn Jack. – Bà lại khóc, Victoria ngồi xuống giường, ôm lấy bà đợi cho cơn xúc động dịu xuống, và bỗng khi ấy mẹ Liz hiện ra nơi ngưỡng cửa phòng.

– Nó khỏe không? – Mẹ bà nhìn thẳng vào Victoria như thể Liz không biết gì hết, không nghe được lời bà, trông thái độ của bà, như thể bà muốn nói bà rất sành về tâm lý của người đời.

– Con khỏe, mẹ à. Con rất khỏe. – Trả lời thế thật bậy, nhưng Liz biết nói sao bây giờ? Bà phải chứng tỏ cho mẹ bà thấy bà có thể làm được mọi công việc trong nhà. Nếu không, bà sẽ khiến cho mẹ bà nghĩ là mẹ bà đúng, bà phải bán nhà và đóng cửa phòng luật.

– Trông con không khỏe đâu, – mẹ bà cau có đáp. Sáng mai con sẽ gội tóc và trang điểm vào. – Ngày mai con sẽ chết nên con không cần những thứ ấy, Liz muốn nói với mẹ như thế, nhưng bà không nói được. Không cần thiết phải tranh cãi với bà làm gì. Họ đã có chuyện đáng lo buồn rồi, không nên chuốt thêm chuyện buồn vào nhà làm gì nữa. Jack không gần gũi với người anh trai, thế mà bây giờ ông ta đến đây, thật là quý hóa và là dịp tốt cho con bà gặp gỡ ông ta, gặp gỡ bố mẹ của Jack, và gặp mẹ bà cùng anh trai bà.

Đêm đó, bà và Victoria nằm trong giường với nhau đến khuya, họ nói về ông và chuyện đã xảy ra. Quả là cơn ác mộng không ai quên được và có lẽ không bao giờ bà nguôi ngoai. Ngày hôm ấy Liz đã nói với nhiều người qua điện thoại, họ nói chắc không bao giờ bà nguôi được chuyện này, nhất là với cái chết rùng rợn như thế này, và có hai người nói với bà rằng điều hay nhất bà nên làm là hãy hội nhập vào xã hội lại sớm chừng nào hay chừng đó, thậm chí bà có thể lấy chồng lại trong vòng sáu tháng sau, và biết đâu bà có thể gặp may. May à? Làm sao họ nghĩ ra được chuyện

như thế? Và tại sao họ có can đảm để nói chuyện như thế với bà? Bán nhà, dọn đi, dọn vào thành phố, sống với những người khác mới lạ, đóng cửa văn phòng, nói với các đứa bé như thế này, đừng nói với các đứa bé như thế kia, mua một con chó, hỏa thiêu ông rồi vớt tro xuống cầu, đừng để các đứa bé đến dự đám tang, phải nhớ cho chúng nhìn ông trước khi đập nắp hòm, nhớ đừng cho chúng nhìn ông để chúng khỏi nhớ về ông như thế. Mọi người có tự do khuyên bà, ý kiến của họ thật bất tận. Bà quá mệt mỗi khi nghe ý kiến của họ. Nhưng nói gì thì nói, bây giờ Jack đã mất rồi, và chỉ còn mình bà trơ trọi.

Bà không ngủ được cho đến 5 giờ sáng, và Victoria nằm thức bên bà, để cho bà nói suốt đêm. Vào lúc 6 giờ, Jamie đi vào, cậu leo lên giường với họ.

– Bố đâu rồi? – Cậu ta hỏi khi nằm xuống bên bà. Khi nghe cậu bé hỏi Liz cảm thấy toàn thân run lên. Cậu bé có thể quên được không? Có lẽ chuyện này quá đau đớn cho cậu bé khiến cậu đã đè nén lòng mình xuống.

– Bố chết rồi, con à. Một thằng điên đã bắn bố.

– Con biết, – cậu bé bình tĩnh trả lời, đưa mắt nhìn bà. Hai mẹ con nằm bên nhau, nơi mà bố cậu đã ngủ mới cách đây một hôm. – Bây giờ con muốn hỏi bố đang ở đâu? – Jamie nhìn bà như thể bà ngốc nghếch vì cho rằng cậu bé đã quên, bà cười buồn với cậu.

– Bố đang ở tại nhà tang lễ, hôm nay chúng ta sẽ đến đây. Nhưng bố đã lên trời với Chúa rồi. – Ít ra bà hy vọng đây là chuyện thực, và chuyện đã xảy ra như niềm tin của bà. Bà hy vọng ông sẽ được hạnh phúc và an bình, như người ta đã nói với bà. Nhưng trong thâm tâm, bà chưa tin chắc. Bà vẫn muốn ông trở về quá đời, đến nỗi bà không hoàn toàn tin thế.

– Làm sao bố có thể ở cả hai nơi?

– Linh hồn của bố mới lên trời với Chúa, phần tinh anh của bố mà chúng ta đã biết và thương yêu, phần ấy còn nằm mãi trong tim của chúng ta. Còn phần thể xác của bố hiện ở tại nhà tang lễ, trông như khi bố đang ngủ vậy thôi. – Khi nói, nước mắt bà trào ra, và Jamie gật đầu, vẻ hài lòng khi nghe mẹ cậu nói. – Khi nào con sẽ gặp lại bố?

– Khi chúng ta lên trời với bố.

– Khi con rất, rất già.

– Tạo sao người xấu ấy bắn bố?

– Vì hấn tức giận, hấn nổi điên. Hấn cũng bắn người khác nữa. Và hấn tự sát rồi, hấn không về đây để làm hại chúng ta được nữa. – Bà tự hỏi không biết có phải cậu bé nghĩ đến chuyện như thế không, và bà muốn làm cho cậu ta hết sợ, dù cậu bé có nói ra hay không.

– Có phải bố đã làm điều gì tệ cho hấn à? – Cậu hỏi hay.

– Bố đã làm một việc khiến cho hấn nổi giận, vì hấn đã làm những chuyện không phải với vợ hấn. Bố đã yêu cầu quan tòa lấy nơi hấn một số tiền.

– Có phải hấn bắn bố để lấy tiền lui không?

– Đại loại như thế.

– Hấn cũng bắn quan tòa à?

– Không. Hấn không bắn. – Jamie gật đầu, suy nghĩ những điều mẹ cậu nói, cậu nằm yên bên mẹ, sát vào mẹ. Victoria ngồi dậy, đi tắm. Hôm nay sẽ là một ngày dài cho họ, bà muốn chuẩn bị sẵn sàng để giúp Liz trong mọi tình huống mà bà có thể giúp được. Một ngày rất khủng khiếp đối với Liz và các con bà.

Cuối cùng, tình hình tệ hơn, chứ không như Victoria hay Liz tưởng. Cả nhà đi vào nhà tang lễ, ngay khi mới thấy chiếc quan tài là họ khóc ròng. Có hoa khắp nơi, quanh hòm, trên hòm, Liz đã yêu cầu họ mua hoa hồng trắng cho ông, mùi thơm tỏa khắp phòng. Trong phòng vang lên tiếng khóc một hồi lâu, cuối cùng Victoria và James phải dẫn các đứa con bà đi chỗ khác, và dẫn mẹ của Liz đi theo, chỉ còn lại một mình bà bên chiếc hòm gỗ gụ với người mà bà đã yêu thương gần 20 năm.

– Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này? – Bà nói nhỏ khi quỳ xuống bên ông. – Em sẽ làm gì khi không có anh? – Nước mắt tuôn trào xuống hai má bà, bà quỳ trên tấm thảm sòn, để tay lên gỗ hòm lóng muốt. Nếu không vì các con của bà, chắc bà không muốn sống làm gì, vì bà cảm thấy khó chịu đựng cho nỗi cảnh tượng như thế này. Bà không còn lựa chọn được nữa. Bà phải sống vì con bà.

Một lát sau, Victoria đến dẫn bà đi, họ ra ngoài để ăn cái gì, nhưng Liz không thể nào ăn được. Bọn trẻ đang nói chuyện với nhau, Peter nói đùa với các em gái để chúng vui, cậu ta ngồi bên cạnh Jamie, biểu cậu bé ăn bánh mì kẹp thịt bò băm, và để mất canh chùng mẹ. Bỗng tất cả chúng đều lớn lên chỉ qua một đêm. Peter xem như đã từ già tuổi vị thành niên, sung sướng để thành người lớn. Ngay cả các cô gái cũng lớn lên rất nhiều, và Jamie cũng bớt bé bỏng đi. Tất cả đều cố gắng hết sức để mạnh mẽ, cho mẹ chúng được yên tâm.

Sau khi ăn xong, Carole lái xe chở các đứa trẻ về nhà, còn những người khác trở

vào nhà tang lễ với Liz. Suốt buổi chiều, nhiều người đến phúng viếng, khóc, và an ủi Liz, rồi nói chuyện với nhau ngoài nhà tang lễ. Trông cảnh tượng này giống một buổi tiệc cốc tay bất tận, với nước mắt không có thức ăn, và Jack nằm trong hòm ở cuối phòng. Liz cứ đợi ông bước ra khỏi hòm, nói với họ rằng đây chỉ là trận đùa nghịch cho vui chứ không có thật. Nhưng là chuyện thật, và ông đã ra đi mãi mãi.

Họ trải qua ngày thứ hai tại nhà tang lễ, và bỗng thành linh Liz tề công cả người từng con, có cảm giác mất trí, nhưng bề ngoài bà vẫn rất tự nhiên, quá thản nhiên đến độ người ta cứ tưởng bà có uống thuốc an thần. Nhưng bà không uống, bà chỉ tự chế mình, làm những gì bà phải làm.

Sáng thứ hai trời nắng ráo, trước khi đám tang cử hành, bà vào nhà tang lễ để ở một mình với ông. Bà định không nhìn ông, nhưng bà quá đau đớn không nghĩ thế. Bà cảm thấy đây là chuyện bà phải làm, nhưng bà nghĩ bà không thể làm thế được. Bà không muốn nhớ đến ông với hình ảnh như thế. Bà đã thấy ông trong xe cứu thương, thấy ông trên nền nhà văn phòng, trong những giây phút trước khi ông chết, những hình ảnh đã làm cho bà quá đau đớn rồi, không nên nhìn thêm nữa. Ngoài ra, bà sợ nếu bà nhìn ông nữa, có thể bà không chịu đựng nổi, và mất hết tự chủ. Bà lặng lẽ ra khỏi nhà tang lễ, lái xe về nhà, thấy bảy con đang đợi bà nơi phòng khách cùng với các ông bác và ông bà của chúng. Mẹ bà mặc bộ đồ đen, còn các cô gái mặc áo xanh màu nước biển của bà ngoại đã mua cho chúng. Peter mặc bộ đồ côm lê màu xanh đậm lần đầu tiên, bộ áo quần này Jack đã cho cậu trước đây một tháng. Còn Jamie thì mặc chiếc áo vét mỏng và cái quần nỉ màu xám. Liz mặc chiếc áo dài đen cũ mà Jack thích và không choàng ra ngoài chiếc áo khoác đen mà Jean đã cho bà mượn vào hôm Chủ nhật. Khi họ đi hàng một vào nhà thờ ST. Hilary, trông cảnh đầy đủ lễ nghi tang chế của họ thật đáng kính, Liz nghe nhiều người khóc và hỉ mũi.

Lễ nghi gọn nhẹ, nhưng trang nghiêm, hoa khắp nơi và sau khi làm lễ xong, bà cảm thấy hai hàng lệ phủ kín mờ cả mắt. Jean và Carole đã chuẩn bị thức ăn ở nhà, hơn một trăm người ăn uống, họ nói lời chia buồn cùng bà. Và bà chỉ nghĩ một việc duy nhất là sẽ để ông một mình ngoài nghĩa trang. Bà chỉ để lại một đóa hồng trên hòm cho ông, hôn cái hòm rồi quay đi, nắm tay Jamie, và tay Peter quàng quanh bà. Đây là lúc đau đớn nhất, bà nghĩ không bao giờ trong đời bà quên giây phút này.

Bà di động suốt ngày như người máy, và sau khi mọi người ra về được hai giờ, ông anh chồng của bà đáp máy bay đi Washington, anh trai bà đi New York, cha mẹ Jack đi Chicago. Victoria về nhà, nhưng bà ấy hứa ngày hôm sau sẽ ghé thăm bà, cùng với mấy cậu con trai. Jean cũng về nhà tối hôm đó, và mẹ bà sang hôm sau mới ra về. Thế là chỉ còn lại mình bà với các con, cuộc đời bà từ nay về sau sẽ không

có ông.

Tối hôm đó, khi các con đã đi ngủ, Liz ngồi với mẹ bà tại phòng khách. Cây Giáng sinh vẫn còn đây, bà thấy cây ủ rũ buồn rầu. Mẹ bà vỗ nhẹ vào tay bà, mặt đầm đìa nước mắt.

– Mẹ rất buồn cho con, – bà cụ nói. Bà đã mất chồng, bố Liz, cách đây 10 năm, nhưng khi ấy ông đã 71 tuổi và đau ốm lâu ngày. Bà đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận cảnh chồng mất, và các con bà đã khôn lớn, đi xa hết. Bà cũng đau khổ vì chồng mất, nhưng không đau khổ như Liz bây giờ. – Mẹ rất buồn, – bà nói nhỏ, nước mắt chảy xuống hai má, và Liz cũng khóc theo mẹ. Không có gì để nói hết. Hai mẹ con ngồi trong phòng khách ôm ghì lấy nhau một hồi lâu, đây là lần đầu tiên từ ngày sinh Jamie, Liz cảm thấy thương mẹ, tha thứ cho mẹ về những gì bà đã nói với Liz. Không ngờ cảnh mất mát đau đớn này đã hàn gắn tình súrt mẻ giữa hai mẹ con bà, và nếu không có gì tệ hại xảy ra, bà cảm ơn hoàn cảnh này.

– Cảm ơn mẹ. Con pha cho mẹ tách trà nhé? – Bà hỏi, rồi cả hai mẹ con cùng xuống bếp. Khi hai người ngồi uống trà ở nơi bàn nhà bếp, mẹ Liz lại hỏi bà có bàn nhà không, và Liz cười. Lần này câu hỏi của mẹ không làm cho bà bận tâm. Đây chỉ là vì mẹ bà lo lắng cho bà, nên bà cụ muốn hỏi để xem thử Liz có tỉnh trí hay không, và bà muốn Liz khẳng định quyết tâm cho bà biết.

– Con chưa biết con sẽ làm gì, nhưng chúng con sẽ vượt qua được hoàn cảnh. – Hai vợ chồng bà đã dành dụm được nhiều tiền, và Jack có bảo hiểm nhân thọ. Và dĩ nhiên văn phòng luật làm ra khá nhiều tiền. Tiền bạc không phải là vấn đề khó khăn cho bà. – Con không muốn làm thay đổi nếp sống của mấy đứa con.

– Con có nghĩ đến chuyện con sẽ lấy chồng lại không? – Câu hỏi thật ngốc nghếch, nhưng Liz cười, bà nghĩ đến câu Victoria đã nói với bà. – Nếu Trung Quốc tuyên chiến với chúng ta...

– Con không nghĩ đến. Con không thể nào tưởng tượng ra chuyện ấy, Mẹ à. – Bỗng nước mắt bà lại trào ra. – Con không biết, không có anh ấy con sẽ sống ra sao.

– Con phải sống. Vì bây con của con. Chúng cần con hơn bao giờ hết. Có lẽ con nên nghỉ một thời gian, đóng cửa văn phòng một thời gian.

Liz nghĩ bà không thể làm theo lời khuyên của mẹ được. Nhiều vụ kiện đang chờ bà giải quyết, ngoài vụ của Amanda Parker ra. Nghĩ đến Amanda, Liz lại đau đớn cho bây con của chị ấy. Chúng mất cả bố lẫn mẹ. Chiều hôm ấy, Liz đã gọi đến nhà người em gái của Amanda để chia buồn. Cả hai đều khóc, gia đình Parker đã gửi hoa đến cho bà và các con bà.

– Con không thể đóng cửa văn phòng, Mẹ à. Con có trách nhiệm với thân chủ.

– Thế thì thật quá nặng nề cho con, Liz à. – Mẹ bà nói và khóc. Dù sao mẹ bà cũng có lòng từ tâm. Miệng lưỡi mẹ bà đôi lúc nghe rất khó lọt tai, nhưng Liz đã hiểu lòng bà. Bà nói cho sướng miệng chứ không có ác ý.

– Con sẽ xoay xở được.

– Con có muốn mẹ ở lại đây với con không?

Liz lắc đầu. Nếu mẹ bà ở lại, bà chỉ tốn công săn sóc mẹ mà thôi, mà hiện giờ bà cần phải đổ dồn công sức vào việc chăm sóc các con.

– Nếu con cần mẹ, con sẽ gọi cho mẹ. Con hứa thế. – Hai mẹ con nắm tay nhau rồi đi ngủ.

Khuya đêm đó, Victoria gọi điện thoại đến hỏi thăm Liz có khỏe không nhưng không ai tin như thế, Liz nằm thức trao tráo trong giường, khóc suốt đêm cho đến 6 giờ sáng.

Mẹ bà về đúng theo kế hoạch, mấy mẹ con thơ thân trong nhà với nhau. Buổi chiều, Carole đi chơi bóng gổ với mọi người, ngay cả Peter cũng đi, lần đầu tiên không có bạn gái. Liz ở nhà để xem xét các giấy tờ của Jack, mọi thứ đều được lo một cách rất chu đáo. Bà tìm thấy di chúc của ông liền, bảo hiểm nhân thọ, tất cả các thứ đều nằm nơi bàn làm việc của ông. Không có gì rắc rối khó giải quyết, không có gì đáng cho bà phải lo lắng hết, ngoại trừ việc ông đã ra đi vĩnh viễn và bà còn lại một mình thui thủi. Khi nghĩ thế, bỗng bà lại cảm thấy hốt hoảng và bà nhớ ông kinh khủng. Bà khóc cả buổi chiều, cho đến khi bày con về nhà, bà có vẻ mệt mỏi.

Tối đó, Carole nấu bữa ăn tối cho họ, gồm thịt bò viên và cá chiên bơ theo kiểu Pháp. Vào đêm Giáng sinh, họ đã vớt con gà tây, không đụng đến, không ai dùng đến nó chứ đừng nói đến chuyện ăn. Đến 9 giờ, bọn trẻ lên phòng, các cô gái xem vidêô, và vào khuya đêm đó, Jamie thức dậy, cậu trèo lên giường bà, bà cảm thấy dễ chịu khi có cậu bé nằm bên cạnh, ấm áp, thoải mái. Bây giờ cuộc đời của bà sẽ trải dài bất tận như thế trước mắt, con đường trông trải, không có gì hết ngoài trách nhiệm nặng nề, những công việc mà bà phải làm một mình.

Tuần sau đó trôi qua, bọn trẻ vẫn còn ở nhà nghỉ lễ Giáng sinh. Vào Chủ nhật, họ đi nhà thờ. Ông mất thế là đã 10 ngày rồi. Mười ngày. Ngày giờ trôi qua thật nhanh. Vẫn như một cơn ác mộng. Vào sáng thứ Hai, bà dậy nấu ăn điểm tâm cho cả nhà. Peter lái xe đi học, bà chở các cô gái đến trường gần đây, rồi đưa Jamie đến trường đặc biệt, nhưng cậu bé ngần ngừ một hồi lâu trước khi bước ra khỏi xe. Cuối

cùng, cậu cầm hộp đựng thức ăn trưa, ngược mắt nhìn mẹ. Đây là cái hộp Rachel cho cậu làm quà Giáng sinh, trên hộp có in cảnh "Chiến tranh của các vì sao". Cậu bé buồn rầu hỏi mẹ:

– Con có nói cho các bạn biết bố chết không?

– Các thầy cô biết hết rồi. Mẹ đã gọi báo cho họ biết, và chắc họ cũng đã đọc báo biết rồi, con à. Nếu con không muốn nói thì đừng nói.

– Họ có biết người điên bắn bố không?

– Chắc họ biết. – Bà đã nói với bà hiệu trưởng nếu cậu bé thấy chán nản và muốn về nhà, nhà trường cứ gọi cho Carole hay cho Liz tại văn phòng. Nhưng cũng như các em bé khác, cậu bé hình như sẽ học hành tốt, chứ không như bà lo sợ. – Nếu con cần gọi mẹ ở văn phòng để nói chuyện, con cứ xin phép cô giáo, cô sẽ để cho con gọi.

– Nếu con muốn về nhà, con về được chứ? – Cậu bé trông có vẻ lo sợ.

– Được. Nhưng một mình con sẽ buồn lắm. Ở trường có bạn bè vui hơn. Cứ học một lát xem sao đã. – Cậu bé gạt đầu, mở cửa xe, ngán ngừ một lát rồi quay lui nhìn bà.

– Mẹ này, nếu có ai bắn mẹ ở văn phòng thì sao? – Cậu bé hỏi bà, mắt đầy nước mắt, bà lắc đầu, mắt cũng rướm lệ.

– Không có chuyện như thế đâu, mẹ hứa. – Bà vừa nói vừa đưa tay âu yếm sờ con. Nhưng làm sao bà có thể hứa được? Làm sao bà có thể hứa với cậu là mọi người sẽ được yên ổn? Làm sao bà biết được? Nếu đã có chuyện khủng khiếp xảy đến cho Jack, thì cũng có chuyện khủng khiếp xảy đến cho bất kỳ ai trong gia đình, ai cũng biết thế, ngay cả Jamie. Không có gì đảm bảo cuộc sống cho ai hết. – Mẹ sẽ bình an. Và con cũng thế. Tối nay mẹ sẽ gặp con, cưng à. – Cậu bé gạt đầu, bước ra khỏi xe, đi vào trường với vẻ khốn khổ, bà nhìn theo con, ruột quặn đau. Bà không thể nào không tự hỏi phải chăng họ sẽ đau đớn mãi như thế này, hay phải chịu đựng một thời gian lâu. Thật khó mà tưởng tượng ra được cảnh họ sẽ vui sướng trở lại, được cười đùa, nói chuyện ồn ào, la hét với lòng thanh thản. Bà cảm thấy như thể họ phải chịu cảnh đau đớn như thế này mãi mãi, hay ít ra bà phải chịu đựng. Các con bà có thể vượt qua được chuyện này, hay ít ra cũng chịu đựng được, nhưng chúng sẽ không có người cha khác, và bà sẽ không có Jack. Sự mất mát của họ không làm sao đền bù được, cho dù lòng họ cuối cùng được bình tĩnh trở lại, trong lòng vẫn còn một lỗ hổng thật lớn. Khi lái xe đến văn phòng, mắt bà nhòa lệ vì mãi lo nghĩ đến con cái, nên bà đã lái xe qua hai ngọn đèn đỏ vì bị cảnh sát chặn lại.

– Bà có thấy đèn đỏ không? – Ông ta to tiếng hỏi khi bà quay cửa kính xuống, bà xin lỗi, nước mắt đầm đìa chảy xuống. Ông ta cầm bằng lái xe của bà, nhìn bà một hồi, ánh mắt gay gắt, bước đi vài bước rồi quay lui. Ông ta đã nhận ra tên bà, vì đã đọc tên trên báo. Ông ta nhìn bà với vẻ ái ngại rồi trả lui bằng cho bà. – Bà không nên lái xe. Bà đi đâu?

– Đi làm. – Ông ta gạt đầu, nhìn vào mắt bà.

– Tôi rất buồn về chồng bà. Bà hãy theo tôi nhé? Địa chỉ ở đâu? – Bà đưa địa chỉ cho ông ta, ông nhảy vào xe mình, bật đèn nháy lên rồi lái đi trước bà, dẫn bà đến văn phòng. Trên đường đi, bà vẫn khóc. Khi người ta cư xử tử tế với bà, bà càng thấy đau đớn hơn. Người cảnh sát quá tốt với bà. Khi xe đến nơi, ông ta nhảy ra khỏi xe, bắt tay bà. – Bà hãy nghỉ lái xe một thời gian, hay lái ít chùng nào hay chùng ấy. Bà có thể gặp tai nạn, tông người ta hay gây tai nạn chính cho mình. Hãy nghỉ một thời gian. – Ông ta vỗ nhẹ lên tay bà. Bà cảm ơn ông ta nhưng vẫn khóc, rồi đi vào văn phòng, xách chiếc cặp của Jack.

Từ khi Jack chết đến giờ, bà chưa đến văn phòng lần nào, bà rất sợ phải nhìn lại cảnh tượng trong phòng, nhưng bà biết Jean đã lo chuẩn bị cả một tuần rồi. Chị ấy đã dọn dẹp rất sạch sẽ. Tấm thảm đầy máu đã thay bằng cái khác, bức tường nơi Phillip Parker tự sát đã được sơn quét lại. Không có dấu vết gì về cảnh chết chóc ở trong phòng hết. Khi bà đi vào, Jean nhìn bà mỉm cười, rồi đi rót cho bà tách cà phê.

– Hồi nãy tôi thấy có xe cảnh sát ở ngoài, làm gì thế? – Jean hỏi, vẻ lo lắng. Liz hỉ mũi, cười với cô ta. Bà muốn cảm cô ta đã dọn dẹp văn phòng sạch sẽ, nhưng bà không làm sao bình tĩnh để nói lên lời. Jean đợi không thấy bà trả lời, bèn đưa cho bà cốc cà phê đen nóng.

– Trên đường đến đây, tôi chạy qua đèn đỏ. Người cảnh sát tốt bụng, áp tải tôi đến tận đây, ông ta khuyên tôi tạm nghỉ lái xe.

– Ông ta nói đúng đây, – Jean đáp, vẻ lo âu.

– Cô muốn tôi phải làm gì? Đi xe thuê à? Tôi phải đi làm việc chứ.

– Đi tắc xi, – Jean thành thật nói.

– Thế thì ngốc quá.

– Không ngốc bằng tông người ta hay gây tai nạn. Như thế mới ngốc.

– Tôi không sao. – Liz trấn an cô ta, nhưng không làm cho ai tin.

Jean đã hoãn hai trường hợp ra tòa, hai trường hợp này ít quan trọng, nhưng có hai vụ không thể hoãn được. May thay là cuối tuần mới xử. Liz cần có thời gian để xem qua tất cả hồ sơ, và suy nghĩ đường lối để bào chữa cho thân chủ. Chiều đó, bà đọc cho Jean viết một lá thư để trình bày những hoàn cảnh gây nên cái chết của Jack gửi đến cho các thân chủ có nhiệt tình với họ, mặc dù những người này chắc đều đã biết. Tin tức đã loan đi trong suốt thời gian cuối tuần nghỉ lễ Giáng sinh. Nhưng có thể có người đi xa, hay bận công việc gì đấy mà không xem báo không xem truyền hình. Bà trình bày hoàn cảnh của bà bây giờ đơn chiếc, nên nếu thân chủ nào muốn thuê luật sư khác, cứ tự nhiên rút lui, bà sẵn sàng thông cảm. Còn nếu không, bà sẽ cố gắng hết sức mình để làm việc cho họ. Còn đối với ai đã gửi thư và hoa đến chia buồn, bà cảm ơn họ rất nhiều. Bức thư thẳng thắn và chí tình, nên cả bà lẫn Jean hy vọng hầu hết các thân chủ của bà và thế nào cũng gắn bó với bà. Nhưng sự tin tưởng của thân chủ sẽ là gánh nặng kinh khủng cho bà. Mặc dù tuần trước bà đã nói với mẹ bà rằng bà sẽ xoay sở được, nhưng bây giờ bà tự hỏi không biết bà có kham nổi công việc hay không. Vì bà chỉ làm một mình. Ban đêm, công việc của bà còn nặng nề gấp hai. Không những bà phải làm luôn công việc của chồng, mà bà còn mất sự giúp đỡ về tinh thần, mất nhiệt tình và sinh lực mà ông đã mang đến cho bà.

– Theo cô, tôi có thể làm nổi công việc này không? – Bà hỏi Jean vào cuối tuần, với vẻ suy sụp, âu lo. Bà đã cố gắng gấp 10 lần, nên người bơ phờ.

– Dĩ nhiên là được. – Jean biết Liz là luật sư giỏi chẳng thua sút gì Jack. Gặp khi cần thiết, Jack có thái độ rất hùng hổ. Nhưng hai vợ chồng đã hòa điệu với nhau rất khéo léo.

Nhưng bây giờ, không có ông, Liz cảm thấy không còn được nữa khả năng như trước. Bà cảm thấy như thể ông lấy đi lòng tin tưởng và sự can đảm nơi bà. Bà nói ý nghĩ ấy với Jean, nhưng cô ta đáp lại:

– Bà sẽ thành công. Tôi sẽ làm đủ thứ để giúp bà.

– Tôi biết, Jean. Cô đã giúp tôi rất nhiều. – Bà nhìn vào tấm thảm mới mua rồi nhìn cô thư ký, bỗng nước mắt bà tuôn ra, bà đau đớn nhớ lại cảnh sáng Giáng sinh. – Cảm ơn cô – bà nói nhỏ rồi đến ngồi ở chỗ làm việc của chồng bà. Bà còn xem tiếp hồ sơ của ông, bà phải về nhà lúc 5 giờ 30. Bà không muốn về nhà trễ với con, mặc dù bà biết dù có ở lại đến nửa đêm suốt một tháng liền, bà cũng không làm hết việc cần phải làm. Bà mang cái cặp của ông về nhà, trong cặp đầy hồ sơ bà cần đọc cho đến sáng. Bà lại còn hai vụ cãi ở tòa cần phải chuẩn bị nữa.

Khi bà về nhà, ngôi nhà yên lặng, thật bất thường, bà tự hỏi không biết có người ở nhà không, nhưng khi vào bếp bà thấy Jamie đang ngồi lặng lẽ với Carole. Chị ta

đã làm bánh có trộn sôcôla vụn cho cậu. Cậu đang ngồi ăn nơi bàn. Cậu ta không nói với ai một lời, 39 thậm chí khi mẹ cậu đi vào, cười với cậu, cậu cũng không nói.

– Ngày hôm nay ra sao, cưng?

– Buồn, – cậu ta thành thật đáp. – Cô giáo nói cô rất buồn về chuyện của bố, rồi cô khóc. Liz gật đầu. Bà biết rất rõ chuyện như thế này. Chàng trai mang bánh xăng uých vào văn phòng cho bà ăn trưa đã làm cho bà khóc, cũng như người chủ tiệm thuốc tây đã làm cho bà khóc khi bà vào mua thuốc, cũng như hai người bà gặp ngoài đường. Mọi người đều làm cho bà khóc. Họ chỉ nói họ rất buồn về chuyện chồng bà, và bà gần như muốn chết. Thà họ đá vào ông quyền bà còn dễ chịu hơn là nói với bà như thế. Rồi vô số thư gửi đến văn phòng để chia buồn, bà đọc thư mà lòng đau như cắt. Rồi bây giờ nhìn lên quây bếp, bà thấy cả một chồng thư nằm ở đấy. Người ta rất tốt, nhưng lời lẽ đầy thiện cảm trong thư đã làm cho bà hết sức đau đớn.

– Các thứ khác ra sao? – Liz hỏi Carole vừa khi để cái cặp của Jack xuống.

– Tại sao mẹ xách cái cặp của bố? – Jamie hỏi, cậu ta đang ăn cái bánh khác.

– Mẹ cần đọc một số giấy tờ của bố. – Jamie gật đầu, vẽ hài lòng, rồi cậu báo cho bà biết Rachel đang khóc trong phòng, nhưng Annie và Megan đang nói trên điện thoại, còn Peter chưa về nhà.

– Anh ấy nói anh sẽ dạy cho con đi xe đạp, thế mà anh đã không dạy, – Jamie nói, vẻ buồn bã. Mọi người đã quên hẳn chiếc xe đạp.

– Có lẽ tối nay anh ấy sẽ tập cho con, – bà hy vọng nói, nhưng Jamie lắc đầu rồi bỏ cái bánh đã ăn một nửa xuống. Giống như bà, và như các anh chị khác, cậu bé ăn không thấy ngon.

– Bây giờ con không muốn đi xe đạp nữa.

– Được thôi, – bà dịu dàng đáp, đưa tay vuốt mái tóc mịn màng của cậu bé rồi cúi xuống hôn cậu, vừa khi ấy Peter đi vào, vẻ xơ xác. – Chào Peter – Bà không dám hỏi cậu ngày học ra sao, bà đã biết ra sao rồi. Tất cả ngày học của các con bà đều như nhau cả. Qua một tuần mà cậu trông già đến 5 tuổi. Chuyện như thế cũng thường thôi. Nhưng bà cảm thấy bà già hơn tới Giáng sinh đến 100 tuổi. Tuần qua, bà không ăn không ngủ, bà biết bà già như thế nào rồi.

– Mẹ, con có chuyện này muốn nói cho mẹ biết.

– Mẹ có cảm giác chuyện không hay phải không? – bà nói rồi thở dài. Bà ngồi

xuống, lấy cái bánh ăn dở của Jamie. Bà không ăn gì hết ở văn phòng.

– Khi đi học về, con bị tai nạn.

– Con tông ai à? – Trông bà có vẻ bình tĩnh, nhưng bà chết điếng người, cảnh tượng trong tuần qua lớn vồn trong óc bà. Bà cứ nghĩ đến chuyện chết chóc thôi.

– Chỉ tông chiếc xe thôi. Con tông chiếc xe đang đậu, làm quẹo cái chắn ở trước.

– Con có để lại giấy báo cho chủ chiếc xe ấy biết không? – Cậu gật đầu trả lời có.

– Không thiệt hại gì bao nhiêu, nhưng con có để giấy báo lại. Con rất ân hận, Mẹ à.

– Được rồi, con yêu. Sáng nay khi đi làm, mẹ đã chạy qua đèn đỏ. Nói thế để cho con yên tâm. Người cảnh sát khuyên mẹ nghỉ lái xe một thời gian. Có lẽ con nên nghỉ lái một thời gian.

– Nếu con nghỉ lái, con không thể đi đâu được. Mẹ à.

– Mẹ biết, mẹ cũng thế. Chúng ta chỉ còn cách là phải cẩn thận thôi – Cậu lái chiếc Volvo cũ, Jack mua cho cậu mới năm này, vì chiếc xe an toàn và chắc chắn, và bây giờ bà cảm thấy mừng. Bà cũng lái một chiếc xe như thế nhưng mới hơn, còn Carole có xe riêng, chiếc Ford cũ, chị dùng đã 10 năm nhưng giữ gìn vẫn còn mới toanh. Chị dùng xe để đi đâu khi cần và đón đưa các đứa bé đi học. Bây giờ còn chiếc xe của Jack, chiếc Lexus mới, ông vừa mua trong năm, nhưng Liz không có lòng dạ nào để lái hay bán đi. Có lẽ họ giữ như thế. Bà không chịu nổi ý nghĩ đem đồ đạc của ông mà bán đi. Nhiều đêm bà đã đứng bên cạnh tủ áo quần của ông, ôm áo quần của ông vào người, ngửi mùi nước hoa quen thuộc của ông. Bà không chịu nổi ý nghĩ đem đồ đạc của ông bán đi hay cho đi. Bà cần giữ những thứ này bên cạnh bà. Nhiều người khuyên bà nên tống khứ những đồ đạc của ông đi sớm chừng nào hay chừng ấy, bà cảm ơn họ vì đã quan tâm đến bà, nhưng bà không bao giờ nghe lời khuyên của họ.

Một lát sau, các cô gái trên lầu đi xuống để ăn tối. Khi mọi người ngồi vào bàn, tất cả đều u sầu. Ăn đến nửa bữa ăn mà không ai nói một lời nào. Tất cả trông có vẻ như những kẻ sống sót sau trận đắm tàu. Trải qua những ngày như vừa rồi quả là một việc hết sức khó nhọc, nhất là bây giờ bọn trẻ đi học trở lại và bà đi làm.

– Mẹ muốn biết ngày đầu tiên đi học lại của các con ra sao, được không? – Cuối cùng bà hỏi. Bà nhìn vào các đĩa thức ăn chỉ mới ăn một phần. Chỉ có Peter cố ăn, nhưng cậu cũng không ăn hết tiêu chuẩn. Thường khi, cậu ta còn ăn thêm một ít rồi còn ăn tráng miệng, bất cứ món gì; Nhưng bây giờ không ai ăn hết, và khi nghe

mẹ họ hỏi ngày đi học lại ra sao, mọi người có vẻ bớt căng thẳng.

– Nản lắm, – Rachel lên tiếng trả lời trước, rồi Annie phụ họa theo.

– Ai cũng hỏi chuyện xảy ra như thế nào, hỏi sau đó con có thấy bố không, hỏi chúng ta có khóc nhiều khi đưa đám không. Nghe buồn lắm. – Megan nói. Những cô khác thờ dài phụ họa.

– Có lẽ người ta có lòng tốt thật đấy, – Liz trả lời, để trấn an các con. – Họ đều muốn biết và không biết nói gì với chúng ta. Chúng ta cứ bình tĩnh để trải qua tình trạng này.

– Con không muốn đi học nữa, – Jamie nói, giọng cương quyết. Liz định nói cậu bé phải đi, nhưng bỗng bà im lặng không nói gì. Nếu cậu bé cần ở nhà một thời gian cho nguôi, cứ cho cậu ở, có sao đâu.

– Con có thể ở nhà chơi với Carole vài hôm, – bà nói nhỏ với Jamie. Bỗng Rachel nhìn bà, hỏi:

– Con ở nhà có được không?

– Con nữa, có được không? – Annie hỏi tiếp.

– Anh nghĩ các em nên gắng đi học. Riêng Jamie cứ để cho nó nghỉ đến tuần sau. – Peter nói. Cậu không nói cho ai biết chuyện cậu bỏ học hai giờ sau, và ngồi một mình ở phòng tập thể dục, nhưng cậu không thể để cho các em gái nghỉ học tùy tiện như thế này. Người huấn luyện viên thể dục bắt gặp cậu ngồi một mình, ông ta nói chuyện với cậu một hồi thật lâu. Khi ông ta bằng tuổi của Peter, ông cũng mất bố. Và hai người nói cho nhau nghe tâm trạng của họ khi mất bố. Nói chuyện với thầy dạy thể dục làm cho Peter đỡ hơn, nhưng vẫn không làm cho cậu hết đau đớn.

– Không ai bảo đảm được chuyện này sẽ qua đi êm thấm, – Liz thờ dài nói – Nhưng cuộc đời đã an bài cho chúng ta như thế. Chúng ta cứ cố gắng làm hết sức mình. Có lẽ nếu chúng ta cố gắng vì bố, bố sẽ giúp chúng ta được yên ổn hết. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở lại bình thường như trước.

– Khi nào? – Annie hỏi, vẻ rất khổ sở. – Chúng ta cứ như thế này đến bao giờ? Hết cả đời ư?

– Đến bao giờ mẹ không biết, – Liz thành thật nói – Đau khổ đến bao giờ ư? Có lẽ một thời gian thôi. Không mãi cả đời đâu. – Khi tất cả lên lầu, bà ước chi bà tin được như thế. Bà ước chi ngôi nhà sẽ không im lặng như thế này. Tất cả đều về phòng của mình, đóng kín cửa, không có tiếng âm nhạc vọng ra, chuông điện thoại

không reo. Khi chúng vào phòng, Liz hôn chúng, chúc ngủ ngon, ngay cả Peter, họ ôm ghì nhau trong một lát mà không nói năng gì. Không còn gì nữa để nói. Bây giờ họ chỉ còn có việc phải làm là cố sống. Đêm đó, Jamie ngủ trong phòng của bà. Bà không khuyên cậu bé về phòng cậu, vì bà muốn có cậu bé ngủ cho vui, để bà khỏi cảm thấy cô đơn. Nhưng khi bà tắt đèn, nằm xuống bên cạnh cậu bé ngủ say, bà lại cảm thấy nhớ Jack biết bao, bà phân vân không biết rồi bà có gặp ông ở nơi ông ở hay không, bà không biết làm sao để đến được nơi ông đang ở. Không có câu trả lời. Cuộc đời của họ không có dấu hiệu gì vui hết. Trước mắt chỉ là nỗi đau đớn ê chề vì mất ông, là cái lỗ hổng do ông để lại, cái lỗ hổng chỉ chứa đầy đau khổ vì mất ông. Hiện tại chỉ là nỗi đau đớn cho tất cả, nhất là đối với bà, bà lại thức suốt đêm, khóc cho ông, ôm Jamie vào lòng. Khi ôm đứa con út vào lòng, bà cảm thấy như thể bà bị chết đuối.

4

Vào hôm lễ Valentine, ngày Jack mất được bảy tuần, các đứa con đã bắt đầu ngúi ngoai, Liz báo cho cô giáo phụ trách tâm lý học, người đã mang thêm hạnh phúc đến cho bà bằng cách tuyên bố các con bà sẽ lấy lại bình thường trong vòng thời gian quãng từ 6 đến 8 tuần, hay rằng bọn trẻ đã hết khủng hoảng về tâm lý và đã vui vẻ lại rồi. Thế nhưng, hai người còn nhất trí với nhau, riêng Liz còn phải cần một thời gian nữa mới bình phục hẳn, vì sự việc xảy ra đã làm cho bà quá đau đớn.

Vào ngày lễ Valentine, khi Liz bước vào văn phòng, bà mới tin cô tâm lý học nói đúng. Trước đây vào những ngày lễ, Jack đã mang đến cho bà rất nhiều hạnh phúc. Vào ngày Valentine, ông thường mua hoa hồng tặng bà, và tặng quà cho bà. Nhưng năm nay thì khác hẳn. Hôm nay bà phải ra tòa cãi cho thân chủ hai vụ, bà cảm thấy công việc nặng nề, khó nhọc. Mỗi thù hận giữa những cặp vợ chồng ly dị nhau quá gay gắt khiến cho bà cảm thấy ghê tởm. Bên nào cũng muốn bà ra sức biện hộ cho họ để họ dành thắng lợi thật lớn. Cho nên bà bắt đầu ghét công việc của mình, bà tự hỏi không biết tại sao Jack đã lôi bà vào nghề luật gia đình này làm gì.

Trong lần nói chuyện vừa rồi mới đây với Victoria, bà đề cập rất nhiều về vấn đề này. Vì các cậu bé của Victoria đang còn học trường mẫu giáo, nên bà đã rất bận bịu, bà và Liz rất khó có điều kiện để gặp nhau nhưng ban đêm, vào lúc khuya khỏa, hai người vẫn dành thì giờ để nói chuyện với nhau rất lâu.

– Chị thích làm thứ luật gì? – Victoria thành thật hỏi. Khi tôi còn làm nghề luật, chị thường nói chị ghét cảnh hành hung gây thương tích cho con người, tôi chắc chị không làm nghề luật hình sự được.

– Có những chuyên ngành khác nữa chứ. Tôi nghĩ có thể có ngành chuyên lo cho thanh thiếu niên. Tất cả các thân chủ của tôi đều dành giựt quyền lợi cho mình, họ quên mất con cái họ. – Bà rất thích công việc biện hộ dành quyền lợi cho trẻ em, nhưng Jack luôn luôn nhắc nhở bà công việc này không có bao lăm tiền. Ông ấy không phải tham lam, nhưng ông thực tế, và thực tế là họ có 5 đứa con phải nuôi. Họ kiếm được nhiều tiền trong ngành luật gia đình, đây là công việc không thể làm ngơ được.

Nhưng vào chiều ngày lễ Valentine, lúc bà rời khỏi tòa án sau khi đã thắng một điểm nhỏ cho một thân chủ, bà lại cảm thấy ghét công việc bà đang làm. Bà đã chấp nhận cãi cho một bà vợ kiện chồng cũ để quấy rầy ông ta cho hả giận thôi, khiến cho chánh án phải tỏ thái độ bất bình bà nhưng cũng chấp nhận lời đề nghị của bà. Theo kết quả, chiến thắng của bà chẳng có đáng giá bao lăm, và khi bà lái xe về lại

văn phòng bà cảm thấy mình ngu ngốc.

Khi bà đi vào văn phòng, lấy các tin nhắn trước khi về phòng mình, Jean hỏi:

– Có phải bà thua không?

– Không chúng ta thắng. Nhưng chánh án nói rằng sự thắng lợi này chẳng có nghĩa lý gì, và ông ta nói đúng. Tôi không hiểu tại sao tôi nghe theo lời cái bà ấy để tham gia vào vụ kiện này. Bà ta chỉ muốn có một việc là quấy rầy ông chồng cũ thôi. Chắc Jack thế nào cũng không nhận vụ này. – Nhưng không có Jack nữa để bàn bạc, để tính toán thiệt hơn, để làm cho bà cười, và để có nhiều thân chủ thêm. Ông đã làm bà vui với công việc, giữ cho phòng luật của họ tươi vui. Bây giờ bà phải làm việc tất bật một mình và bà cảm thấy khó có thể làm cho thân chủ được hài lòng.

– Tôi không nghĩ như thế, – Jean nói nhỏ, – trừ phi bà muốn làm thế. – Cô ta biết bà đã lãnh tiền bảo hiểm vào tuần trước, biết Liz có thể đóng cửa văn phòng một thời gian và muốn làm gì thì làm, nhưng cô ta nghĩ rằng, nếu bà ngồi ở nhà không biết làm việc gì, chắc bà sẽ hết sức khổ sở. Bà đã làm nghề này quá lâu rồi, đã làm rất thành công, đã vui thích công việc, nên chắc bà không bỏ nghề. – Bà cứ đợi một thời gian, bà sẽ cảm thấy vui với công việc trở lại thôi. Hay là từ chối một số thân chủ, lựa chọn những vụ nào bà thích thôi. – Chiều đó bà về sớm, và không cho ai biết bà đi đâu. Có một việc bà muốn làm, việc này bà chỉ muốn làm lặng lẽ một mình. Trên đường ra khỏi thành phố, bà ghé lại mua ít hoa hồng rồi lái xe ra nghĩa địa. Bà đứng trước ngôi mộ của ông một hồi thật lâu. Mộ chưa có bia, bà để hoa xuống cỏ rồi đứng khóc một giờ, nức nở.

– Em yêu anh, – cuối cùng bà nói nhỏ, rồi ra về, đi ngược với hướng gió lạnh, đầu cúi xuống, hai tay thọc vào túi. Bà khóc suốt trên đường về nhà đến nỗi khi còn cách nhà mấy khu phố, bà không để ý đến đèn đỏ "Stop" nên tông phải một thiếu nữ băng qua đường. Chiếc Volvo của Liz đụng phải bên hông trái của thiếu phụ, khiến chị ta nhào xuống đường. Liz hoảng hốt thắng xe rồi nhảy xuống đất, đỡ chị ta dậy. Khi bà giúp thiếu phụ đứng dậy, nước mắt bà vẫn còn đầm đìa, ba chiếc xe nhàn còi bên cạnh bà và nhiều người thò mặt ra cửa xe, hét lớn với bà:

– Bà sao thế? Diên hay sao đấy! Tôi thấy rồi đấy!

– Bà tông cô ta! Tôi làm chứng... Cô không sao chứ! – Người lái xe hỏi lớn thiếu phụ, cả hai người phụ nữ đứng run rẩy trước xe của Liz, nước mắt vẫn tiếp tục chảy xuống mặt Liz.

– Tôi rất ân hận, tôi... không thấy gì hết. Tôi không thấy đèn báo "Stop", – bà nói với người bị bà tông xe, nhưng bà không biết chuyện gì đang xảy ra. Bà chỉ

biết bà ra nghĩa địa thăm mộ Jack và bà quá buồn đến nỗi không để ý đến dấu đèn "Stop" nên tông phải khách bộ hành đang qua đường hợp pháp. Chính là lỗi của Liz, bà biết thế.

– Tôi không sao đâu... bà đừng lo... Bà chỉ đụng sơ thôi, – người thiếu phụ đáp cho bà an tâm.

– Suýt nữa tôi đã giết chết chị, – Liz hoảng hốt nói, hai người nắm tay nhau như thể muốn đỡ nhau đứng cho vững, người đàn bà bị Liz tông nhìn vào mặt bà, thấy bà đang hoảng hốt lo sợ.

– Bà không sao chứ?

Liz gật đầu để trả lời, chứ không lên tiếng đáp được, vì bà quá lo sợ trước việc vừa xảy ra, lo sợ hậu quả do bà gây nên.

– Tôi xin lỗi... chồng tôi vừa mới chết... tôi đến nghĩa trang về... đáng ra tôi không nên lái xe mới phải.

– Tại sao chúng ta không ngồi nghỉ... – Hai người vào ngồi trong xe Liz, bà đề nghị đưa cô ta đến bệnh viện, nhưng thiếu phụ khẳng định cô ta không sao, và cô nói lời chia buồn với bà. Vóc dáng của Liz sa sút quá nhiều.

– Có thật, cô không muốn cho tôi chở đến bệnh viện? – Liz hỏi lại, nhưng thiếu phụ cười, nói cho bà yên tâm là cô không có gì đáng ngại.

– Tôi khỏe. Chỉ bầm tím một chút thôi. Hai chúng ta đã gặp may... hay ít ra, tôi may mắn. – Hai người ngồi trong xe nói chuyện một lát, hỏi tên nhau, trao cho nhau số điện thoại, rồi mấy phút sau người thiếu phụ chia tay với bà, Liz về nhà, người vẫn còn run. Bà gọi điện thoại trong xe để nói chuyện với Victoria, kể cho bạn nghe chuyện vừa xảy ra, vì nghề chuyên môn của Victoria là luật gây thương tích cho người. Khi Liz nói xong, bà nghe Victoria rít lên trong ống nghe.

– Thế là chị thật quá may mắn, vì đã gặp một người quá tốt. Chị nên nghỉ lái xe một thời gian, Liz à, nếu không, thế nào chị cũng phạm tội giết người.

– Tôi không sao... Vì hôm nay... tôi ra nghĩa địa... Ngày Valentine... – Bà bật khóc, không nói thêm được nữa.

– Tôi biết. Tôi xin lỗi chị. Tôi biết chị rất đau khổ.

Liz nghĩ Victoria không hiểu. Không ai có thể hiểu được tâm trạng của bà nếu họ chưa trải qua hoàn cảnh như bà. Bà nhận ra rằng trước đây đã nhiều lần bà nói với

những người đã mất người thân yêu rằng bà hiểu nỗi khổ của họ, nhưng thật ra bà không thể nào tưởng tượng ra được nỗi khổ của họ chút nào hết.

Tôi đó, bà kể cho các con nghe tai nạn xảy ra, các con bà đều hoảng sợ, lo lắng cho người thiếu phụ. Nhưng khi bà gọi điện thoại đến người thiếu phụ để hỏi cô ta có khỏe không, cô ta vẫn một mực trả lời không sao, và sáng hôm sau, cô ta còn gửi hoa đến tặng bà ở tại văn phòng bà, khiến cho bà quá đỗi kinh ngạc. Tấm danh thiếp ghi: "Bà đừng lo. Cả hai chúng ta đều sẽ được yên ổn cả". Ngay sau khi nhận được hoa, Liz liền gọi cho Victoria.

– Chắc chị đã tông một thiên thần rồi, – Victoria nói với vẻ không tin. – Tất cả các thân chủ của tôi chắc đều kiện chị vì rối loạn thần kinh, vì chấn thương sọ não, vì bị thương tích cuộc sống, và thế nào tôi cũng thu cho họ 10 triệu đô la.

– Ông Chúa chị đã bỏ nghề. – Liz cười, đây là lần đầu tiên bà cười từ khi xảy ra tai nạn. Độ này bà cảm thấy chẳng có gì có thể làm cho bà cười được.

– Chị nói rất đúng. Và rất may mắn. Bây giờ chị có chịu nghỉ lái xe một thời gian không? – Victoria có vẻ rất lo lắng cho bà.

– Không thể được. Tôi có nhiều việc quá, không thể nào nghỉ lái xe được.

– Vậy thì chị hãy cẩn thận đấy. Đây là sự cảnh báo cho chị.

– Vâng, tôi sẽ cẩn thận.

Sau đó, bà rất cẩn thận khi lái xe, nhưng bà vẫn thấy buồn phiền, lo lắng. Suốt tháng kể theo đó, bà cố sức sống vui vẻ với các con. Bà dẫn chúng đi xem xi nê vào cuối tuần, đi chơi bóng gỗ với chúng, khuyến khích chúng mời bạn đến nhà ăn tối. Vào ngày lễ Thánh Patrick, một trong những ngày lễ nữa được Jack thích nhất, tuy họ không được hưng phấn lắm.

Nhưng họ đã đỡ hơn nhiều. Đã gần ba tháng rồi, ít ra bọn trẻ cũng đã có vẻ vui vẻ, ngay cả Jamie. Trong bữa ăn, đã có tiếng cười, chúng đã chơi nhạc to như lúc trước, và mặc dù mặt chúng nhiều lúc trông vẫn còn cau có, nhưng bà biết chúng đã qua được cơn khủng hoảng. Tuy nhiên, bà vẫn còn cảm thấy đêm dài, tăm tối và cô đơn, còn ban ngày, công việc ở văn phòng rất căng thẳng. Nhưng vào ngày cuối tuần lễ Phục sinh, bà đã làm cho các con bà ngạc nhiên. Bà không thể chịu đựng được cảnh phải sống buồn bã trong ngày lễ khác nữa, cảnh cứ mãi nhớ đến Jack, đi loay hoay quanh trong nhà và cố quên nỗi đau đớn trong lòng đi. Cho nên bà dẫn con đi trượt nước ở Hồ Tahoe, và chúng rất thích. Chúng có vẻ sung sướng khi thấy bà vui vẻ chơi đùa với chúng, đi trượt nước với chúng và cười sung sướng khi chạy đua với

Megan xuống sườn đồi hay là va vào người Jamie. Tất cả chúng đều thích thế. Chúng cần phải được sống như thế.

Và khi trên đường về nhà, họ bàn chuyện về mùa hè.

– Còn mấy tháng nữa, Mẹ à. – Annie than phiền. Cô ta đã phải lòng với cậu trai ở gần nhà cô, nên cô không muốn đi đâu xa vào mùa hè này. Peter đã có kế hoạch làm việc trong mùa hè rồi, cậu sẽ làm tại một bệnh viện thú y ở gần đây, mặc dù đây không phải là nghề cậu đi theo, nhưng ít ra công việc này sẽ làm cho cậu bận bịu. Cho nên bà chỉ tổ chức nghỉ hè cho ba cô gái và Jamie.

– Năm nay mẹ chỉ đi nghỉ hè một tuần thôi, mẹ có nhiều việc phải làm, vì bây giờ mẹ làm việc một mình. Ba đứa con sẽ đi trại một tháng chứ? Jamie phải ở nhà với mẹ và dự trại ngày.

– Con mang theo thức ăn trưa được chứ? – Jamie hỏi, trông cậu bé có vẻ lo lắng. Liz cười với cậu bé. Cậu ta ghét thức ăn trưa trong dịp cậu dự trại ngày vừa qua, nhưng cậu ta thích bọn trẻ ở đây và thích cách sinh hoạt trại. Vì thế Liz nghĩ để cho cậu bé đi dự trại là rất tốt. Cậu bé không thể đi dự trại lâu ngày như các chị của cậu được.

– Con có thể mang theo thức ăn trưa, – Liz hứa, cậu bé sung sướng ra mặt.

– Vậy thì con sẽ đi.

Hai đứa con trai không đi, ba đứa con gái sẽ đi dự trại hè. Liz nghĩ bụng khi gia đình từ Tahoe trở về. Trên đường về Sacramento, ba cô gái bàn luận về việc đi dự trại, và cuối cùng, các cô đều nhất trí đi dự trại là điều rất tốt. Vào tháng Bảy. Liz nói với các con rằng bà sẽ dọn cả nhà đến nghỉ ở Tahoe một tuần vào tháng Tám, rồi tất cả ở nhà, chơi với bạn ở hồ bơi.

– Năm nay chúng ta có đi cắm trại ngoài trời cho vào dịp 14 tháng 7 không? – Đây là ngày lễ mà năm nào Jack cũng tổ chức đi chơi. Ông nướng thịt, phục vụ thức uống và chơi nhạc một mình. Cứ nghĩ đến chuyện ấy là bà đau đớn. Bà im lặng một hồi lâu mới lắc đầu. Không ai nói với bà một tiếng, rồi khi bà nhìn các con, bà thấy hai giòng nước mắt chảy xuống trên má Jamie.

– Con chán cảnh đi cắm trại ngoài trời phải không? – Bà dịu dàng hỏi, nhưng cậu bé lắc đầu. Có chuyện gì rồi đấy. Chuyện gì quan trọng hơn nhiều.

– Con chỉ nhớ thôi. Bây giờ con không thể tham dự giải Olympic đặc biệt được. – Đây là giải thể thao cậu bé rất thích, và Jack thường tham dự với cậu. Hai bố con "tập luyện" trong nhiều tháng trời, và Jamie tham dự thi đấu vài bộ môn, nhưng

cậu ta thường chỉ giành được giải an ủi thôi, và cả nhà đến xem cậu thi đấu.

– Tại sao con không thể tham dự được? – Liz hỏi, bà nhất quyết không thôi chí. Bà biết Jack rất muốn Jamie tham dự, vì cậu ta rất thích. – Có lẽ Peter sẽ tập với con.

– Con không tập được đâu, Mẹ, – Peter nói, vẻ ân hận – Con sẽ làm việc tại bệnh viện thú y từ 8 giờ sáng cho đến 8 giờ tối, thậm chí có thể con còn phải làm việc cả vào những ngày cuối tuần nữa – Nhưng cậu sẽ có nhiều tiền, và vì thế mà cậu thích làm. – Chắc con không có thì giờ đâu. – Im lặng một hồi lâu, Jamie tiếp tục khóc, Liz cảm thấy xé ruột xé gan khi nhìn cậu bé khóc.

– Được rồi, Jamie, – bà nói nhỏ, – mẹ và con sẽ cùng tập. Chúng ta sẽ cùng tập luyện với nhau. Chúng ta sẽ xem con có khả năng dự thi môn nào, chúng ta sẽ tập ráo riết môn đó, – bà cố giữ không cho nước mắt tuôn ra, – mẹ tin thế nào năm nay con cũng sẽ đạt được huy chương vàng. – Nghe nói, mắt Jamie mở to.

– Không có bố mà vẫn tập à? – Jamie ngạc nhiên hỏi bà, cậu nhìn vào mắt bà để xem thử bà nói thật hay nói đùa để trêu cậu. Nhưng bà nói thật chứ không trêu.

– Tập với mẹ. Không được sao? Chúng ta sẽ được giải cho mà xem.

– Mẹ không tập được đâu, Mẹ à. Mẹ không biết cách tập.

– Chúng ta sẽ cùng nhau học hỏi. Con chỉ cho mẹ biết cách mà bố con thường làm. Mẹ cam đoan chúng ta sẽ đoạt giải cho mà xem. – Jamie từ từ mỉm cười, cậu đưa tay nắm tay mẹ, không nói tiếng nào. Thế là họ đã giải quyết xong vấn đề, chương trình mùa hè đã thiết lập xong. Bây giờ họ chỉ còn việc ghi tên các cô gái vào trại hè, đăng ký cho Jamie vào trại ban ngày và dự thi Olympic đặc biệt, rồi đặt phòng trước hay thuê nhà trước ở Tahoe cho cả nhà ở một tuần vào tháng Tám. Không việc nào dễ, vì bây giờ bà đơn độc một mình không ai giúp đỡ, sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, thiếu thốn, mất mát, nhưng bà sẽ cố gắng hết sức mình, vì bây giờ họ đã qua được những ngày tháng khó khăn nhất.

Tất cả các con bà đã học hành tốt lại rồi, bây giờ chúng đã cười nhiều, chúng rất sung sướng khi trượt băng với bà, và bây giờ bà chỉ còn công việc thúc đẩy chúng vui sống hơn nữa, hoàn thành công việc nặng nề của hai người ở phòng luật, học cách để giúp Jamie thi đấu ở giải Olympic đặc biệt, và bà hy vọng may ra kiếm được giải khuyến khích cũng được. Khi xe họ về nhà theo hướng San Francisco, bà cảm thấy mình như người làm xiếc tài tình, còn Megan thì mở radiô thật to. Chuyện này trước đây thường thôi. Nếu còn Jack thế nào ông cũng biểu cô gái vắn nhỏ lại. Nhưng Liz không làm thế. Bà nghĩ đây là dấu hiệu tốt, và hễ có dấu hiệu tốt là họ

phải cố giữ lấy. Trong ba tháng rưỡi vừa qua, ít có những dấu hiệu tốt như thế này, nhưng bây giờ tình hình đã khó hơn, bắt đầu có nhiều dấu hiệu tốt đáng mừng. Liz nhìn Megan, miệng mỉm cười, và khi hai mẹ con nhìn nhau, bà đưa tay mở to radiô thêm tí nữa. Megan thấy mẹ làm thế, cô ta bật cười, và mẹ cô cũng cười theo.

– Phải, mẹ à... Phải vui lên thôi! – Tất cả đều cười to rồi cùng hát theo âm nhạc. Tiếng hát ồn ào đến điếc tai. Nhưng chúng cần phải như thế, Liz phải nói thật lớn các con bà mới nghe được.

– Mẹ yêu cầu các con! – Mặc dù trong xe rất ồn nhưng chúng vẫn nghe lời nói của mẹ họ, họ bèn đồng thanh trả lời rằng họ cũng yêu bà, người mẹ đã dìu dắt họ vượt qua được phong ba bão táp về đến nơi an toàn, họ đều biết thế, cũng như bà biết thế.

– Chúng con cũng yêu mẹ, Mẹ à!!! – Khi về đến nhà, màng tai họ vẫn còn rung vì âm nhạc, nhưng mọi người đều tươi cười. Họ lấy túi xách, đi vào nhà, và Liz tươi cười đi theo sau các con.v

Carole đứng nơi cửa đợi họ.

– Đi chơi có vui không? – Chị ta hỏi, chị muốn biết chuyến đi chơi xa trượt băng ra sao. Liz nhìn chị miệng cười tươi, vẻ mặt thanh thản, điều mà Carole chưa hề thấy suốt nhiều tháng nay.

– Rất tuyệt, – Liz bình tĩnh đáp, rồi bà lên lầu về phòng ngủ.

5

Bọn trẻ được nghỉ học vào tuần thứ hai của tháng Sáu, và hai tuần sau đó, Liz cùng Carole thu xếp đồ đạc cho chúng đi dự trại. Các cô gái rất hăng hái và có nhiều bạn của chúng đi tham dự. Bà cảm thấy rất sung sướng khi thấy các con hạnh phúc. Trại nơi chúng sẽ đến dự nằm gần Monterey, Liz thân hành lái xe đến đấy, mang theo Jamie cùng đi.

Trên đường đi, không khí thật đúng là không khí ngày lễ. Họ chơi rất nhiều đĩa hát CD, tất cả đều mở thật to, toàn nhạc kích động, đúng là loại nhạc của thanh thiếu niên, chứ không phải loại nhạc của Liz. Nhưng bà không ngại. Trong mấy tháng vừa qua, bà đã vui chơi với con. Và bà đã hứa với Jamie sau khi các chị cậu ta đi dự trại rồi, bà sẽ bắt đầu luyện tập với cậu. Hai mẹ con sẽ có 5 tuần trước ngày thi đấu Olympic đặc biệt, và mấy cô chị của cậu vừa về để đến em cậu thi. Cả gia đình thường đi đến xem Jamie thi đấu Olympic để cổ vũ cho cậu. Đây là việc mà Jack đã làm cách đây ba năm, mọi việc làm rất quan trọng đối với gia đình. Nhưng Jamie vẫn lo sợ mẹ cậu không biết cách để luyện tập với cậu.

Xe dừng nơi cắm trại ở giữa Monterey và Carmel cho các cô xuống, Liz phụ mang các bao ngủ, vợt ten nít, cái đàn ghi ta, hai cái hòm và nhiều túi xách, bao, vào phòng với các con. Trông cảnh tượng như một đoàn quân viễn chinh di chuyển địa điểm. Rồi các cô vội vã chạy ra gặp các người hướng dẫn và bạn bè, đến nỗi quên cả hôn tạm biệt mẹ.

– Có lẽ có ngày con sẽ đi tham dự trại đấy, – Liz nói với Jamie khi bà lái xe về.

– Con không muốn đi, – cậu bé đáp một cách bình thản. – Con thích ở nhà với mẹ thôi – Cậu ta ngược mắt nhìn bà, Liz cười với con rồi cho xe ra đường cao tốc. Hai mẹ con mất ba giờ mới về đến Tiburon, và khi họ về đến nhà, Peter cũng vừa đi làm về. Cậu ta đi làm được một tuần rồi, mặc dù mất nhiều thì giờ, nhưng cậu ta thích công việc. Có hai học sinh trung học khác cũng làm việc hè một chỗ với Peter, một trong hai người này là một cô gái rất đẹp ở Mill Valley, và một sinh viên nội trú học ở trường đại học thú y tại Davis.

Khi bà và Jamie vào bếp, bà hỏi cậu con cả:

– Công việc hôm nay ra sao?

– Bận rộn lắm. – Cậu ta cười, trả lời mẹ.

– Con ở nhà ăn tối chứ?

Bà đã nấu nướng cho con cái ăn lại như trước kia. Từ ngày xảy ra tai nạn, Carole đảm trách công việc này, nhưng từ sau lễ phục sinh, bà cảm thấy cần gần gũi lại với các con. Mẹ bà vẫn thường gọi đến để xem bà ra sao, nhưng những lời tiên đoán của bà cụ trước đây không có hiệu quả. Bà làm việc nhiều, mặc dù công việc rất nặng nề. Bà đã làm xong hết các vụ của Jack và đang bắt đầu những vụ mới của bà. Bọn trẻ đã bình phục trở lại. Mùa hè bắt đầu rất phấn khởi. Bà vẫn còn nhớ Jack, nhưng ngày trôi qua dễ chịu hơn, thậm chí ban đêm bà cũng thấy dễ chịu. Bà không ngủ được nhiều như trước, nhưng bây giờ bà ngủ lúc 2 giờ khuya chứ không vào lúc 5 giờ sáng như trước đây, và trong lúc ngủ, tinh thần bà được thoải mái. Thế nhưng thỉnh thoảng bà vẫn còn nằm mơ thấy ác mộng, và có ngày tinh thần căng thẳng. Nhưng bây giờ bà đã có những giấc mơ tốt nhiều hơn xấu.

Tối đó bà làm mì sợi và rau xà lách cho ba mẹ con, và làm kem mút. Jamie giúp bà làm kem. Cậu phết kem rồi cho trái bồ đào và dâu rừng vào. Khi cậu đem kem dọn ra bàn, cậu hãnh diện nói:

– Giống như trong nhà hàng.

Khi Peter ăn kem, cậu lo lắng hỏi em:

– Em và mẹ chưa khởi sự luyện tập Olympic à.

– Ngày mai mẹ và em con sẽ tập, – mẹ cậu đáp.

– Năm nay em sẽ thi đấu những môn gì? – Peter hỏi Jamie, thái độ của cậu bây giờ giống như người cha hơn là người anh. Bất cứ khi nào cần thiết, là cậu tỏ thái độ chăm sóc đến em. Mặc dầu trong năm học vừa qua, gia đình có biến cố quan trọng, nhưng cậu vẫn thi tốt nghiệp hạng giỏi. Mùa thu này, cậu sẽ là sinh viên đại học năm thứ nhất. Liz đã có ý định cùng cậu đi thăm các trường đại học vào tháng Chín. Các trường nằm ven bờ Tây thôi. Bây giờ cậu không muốn đi học xa, mặc dù khi bố cậu chưa chết, ông đã nói cậu nên đi học ở Princeton, hay Yale, hay Harvard. Nhưng bây giờ cậu chỉ chọn UCLA hay Berkeley hay Stanford.

– Em sẽ thi nhảy dài, và chạy 100 mét... và nhảy bao, – Jamie đáp, vẻ tự hào. – Em định thi ném trứng, nhưng mẹ nói em quá lớn rồi.

– Nghe được đấy. Anh cam đoan thế nào em cũng được giải, – Peter nói, miệng cười tươi. Liz nhìn hai con, lòng bồi hồi sung sướng. Bà thấy hai đứa thật dễ thương, và bà mừng vì chúng ở nhà với bà. Ba đứa con gái đi vắng, bà vui thú khi có hai đứa con trai bên cạnh như thế này.

– Mẹ nói lần này thế nào em cũng đoạt giải nhất, – Jamie nói. Nhưng cậu có vẻ không tin. Cậu vẫn không tin mẹ cậu có thể làm huấn luyện viên giỏi cho cậu được. Cậu thường tập luyện với bố cậu thôi.

– Anh cam đoan thế nào em cũng đoạt giải đầu, – Peter nói. Cậu lấy kem ăn và đưa cho em trai một cái bánh kem nữa.

– Em mong sao thắng giải chót cũng được, – Jamie nói với vẻ thản nhiên, – chỉ nhận giải là được rồi.

– Cảm ơn con tin vào tài huấn luyện của mẹ. – Liz cười với cậu con út rồi đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, và bảo Jamie chuẩn bị đi ngủ. Sáng mai cậu ta bắt đầu đi dự trại ban ngày.

Ngày hôm sau, khi đi làm, bà chở theo Jamie đến dự trại trong ngày. Bà nhìn Jamie với vẻ tự hào, rồi cúi xuống hôn cậu.

– Con yêu, mẹ yêu con. Gắng vui lên. Sáu giờ mẹ sẽ về, và chúng ta bắt đầu luyện tập Olympic. Cậu gật đầu, vừa bước ra khỏi xe vừa hôn gió mẹ. Bà lái xe đến văn phòng. Ở Marin trời nắng ấm, nhưng bà thấy có lớp sương mù mỏng phía bên kia cầu. Bà nghĩ có lẽ trời ở San Francisco mát lạnh. Trời mùa hè thật đẹp, bỗng nhiên bà nghĩ đến Jack, lòng bà đau như dao cắt. Thình thoảng khi nghĩ đến chồng, hay khi thấy cái gì mà hai người yêu thương hay cùng làm, bà lại cảm thấy đau đớn như vậy. Nhưng khi bà đi vào văn phòng, bà cảm thấy đỡ hơn. Tuy nhiên, bất kể bà làm gì hay cho dù bà bận bịu bao nhiêu, bà vẫn nhớ đến ông.

– Có tin nhắn gì không? – Bà nói Jean khi vào văn phòng, cô thư ký đưa cho bà bảy dung giấy có ghi tin nhắn. Hai tin là của thân chủ bà mới gặp vào tuần trước, hai tin là của các luật sư bà nhờ hợp tác trong mấy vụ kiện, hai tin của hai người bà không biết, và một tin của mẹ bà.

Bà trả lời các tin nhắn xong mới gọi đến cho mẹ bà.

– Máy đưa con gái đi dự trại yên ổn cả chứ?

– Dạ. Con đưa chúng đi hôm qua. Sáng nay Jamie đi dự trại ban ngày, còn Peter đi làm.

– Còn con thì sao, Liz? Con tính sống ra sao đây?

– Thì con vẫn sống bình thường, thừa mẹ. Con chăm sóc con cái và làm việc. – Bà đáp, tự hỏi mẹ bà muốn bà làm gì không biết?

– Với một phụ nữ ở tuổi con, sống như thế không đủ đâu. Con mới 41 tuổi, con vẫn còn trẻ, nhưng tuổi trẻ không còn nhiều, đừng để mất mà uổng. Con nên có người yêu khác để vui chơi.

Ồi, lạy Chúa. Thì ra mẹ bà mới nảy sinh sáng kiến: Bà vẫn còn đeo khăn tang, bạn bè nếu có ai nêu ra vấn đề này đều bị bà cự tuyệt. Bà không quan tâm đến chuyện cặp bồ với ai hết. Trong lòng bà, bà vẫn luôn luôn nghĩ Jack là chồng bà, và bà nghĩ mãi mãi ông vẫn là chồng bà.

– Mới sáu tháng thôi, mẹ à. Vả lại, con rất bận bịu công việc.

– Sáu tháng là thời gian lâu rồi. Có người đã lấy chồng lại sau thời gian ấy.

– Mười chín tuổi thì được. Thế còn mẹ thì sao? Mẹ có cặp bồ với ai không?

– Mẹ già quá rồi, không cặp bồ được nữa, – mẹ bà đáp lại, giọng gay gắt, nhưng cả hai đều biết bà không giận. – Chắc con còn nhớ những lời mẹ nói. – Bán nhà. Đóng cửa văn phòng. Kiếm chồng – Mẹ có hảo ý khuyên bà thế đấy, như mọi người quen biết với Liz. Mọi người đều khuyên như mẹ bà, nhưng bà không chấp nhận. – Khi nào con nghỉ hè?

– Tháng Tám. Con sẽ dẫn bọn trẻ đến Tahoe.

– Tốt. Con cần đến đấy.

– Cám ơn mẹ. Bây giờ con phải làm việc. Sáng nay con có nhiều việc phải làm. – Liz muốn chấm dứt cuộc nói chuyện, nếu không mẹ bà sẽ nói sang chuyện khác có liên quan đến bà. Lúc nào mẹ bà cũng có chuyện để nói.

– Con đã dẹp đồ đạc của Jack đi chưa?

Lạy chúa Cứu Thế. Làm sao có chuyện ấy được!

– Không, con không dẹp. Con không cần chỗ trống.

– Con cần bình phục, Liz à, chắc con biết rồi.

– Thế tại sao áo khoác của bố con mẹ vẫn còn cất trong tủ ở tầng dưới nhà?

– Chuyện của mẹ khác. Mẹ không còn chỗ nào để cất áo quần của bố con. – Cất cho ai? Cất để làm gì? Cả hai mẹ con đều biết không có gì khác nhau hết.

– Con chưa có ý định dẹp đồ đạc của anh ấy đi, mẹ à. – Và có lẽ không bao giờ dẹp, bà nhủ thầm. Bà không muốn ông ra khỏi đời bà, hay ra khỏi tâm trí bà, hay ra

khỏi tủ áo của bà. Bà chưa có ý định chia tay với đồ đạc của ông.

– Chùng nào mà con chưa dẹp đồ đạc của anh ấy đi, con không cảm thấy đỡ hơn đâu.

– Con đỡ nhiều rồi. Rất nhiều. Bây giờ con phải làm việc.

– Con không muốn nghe, nhưng những điều mẹ nói là đúng. – Ai nói thế? Ai nói mình phải dẹp hết đồ đạc của anh ấy đi? Bà lại cảm thấy lòng đau như cắt như sáng hôm ấy. Mẹ bà quả không giúp ích gì được cho bà.

– Cuối tuần này con sẽ gọi cho mẹ, – bà hứa với mẹ.

– Đừng làm việc nhiều quá, Liz à. Mẹ vẫn khuyên con nên đóng cửa văn phòng.

– Nếu mẹ không để cho con làm việc, chắc con phải đóng cửa văn phòng thôi, Mẹ à.

– Được rồi, được rồi. Mẹ sẽ nói chuyện với con vào chủ nhật.

Sau khi mẹ bà cúp máy, Liz vẫn ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến Jack, nghĩ đến những điều mẹ bà nói, nhưng nếu làm theo lời mẹ bà, chắc bà sẽ quá đau đớn không chịu đựng nổi. Còn áo quần ông trong tủ, bà còn cảm thấy an ủi. Thỉnh thoảng bà sờ vào tay áo của ông hay ngửi mùi nước hoa còn vương lại trên cổ áo ấy, bà thấy an ủi được phần nào. Bà chỉ rút dao cạo râu và bàn chải răng của ông thôi. Bà không thể nào làm nhiều hơn được nữa. Còn tất cả những thứ khác vẫn ở đấy, bà thích thế. Một ngày nào đó, khi bà không thích nữa, chắc bà phải tìm cách nào đấy để giải quyết. Nhưng còn sớm quá, bà chưa có ý định đó.

– Bà không sao chứ? Jean vào phòng, thấy bà cứ nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ lo âu. Liz liền quay lại, nhìn cô ta và mỉm cười vui vẻ.

– Mẹ tôi. Bà cứ khuyên tôi mãi.

– Bà mẹ nào cũng thích thế. Tôi nhắc cho bà nhớ là chiều nay bà có phiên tòa.

– Tôi nhớ. Nhưng thú thực tôi không trông mong đến lúc ấy. – Bà duy trì hoạt động của phòng luật như trước. Bà vẫn tiếp tục các vụ kiện của Jack còn lại và bà muốn thắng cuộc. Bà vẫn còn dùng những tiêu chuẩn như trước, những tiêu chuẩn mà Jack không muốn. Bà làm vì ông, bà vẫn tôn trọng những biện pháp hướng dẫn mà ông đã đề ra, nhưng có nhiều lúc bà tự hỏi bà đang làm cái gì như thế này. Bà đã quá ngán luật gia đình, quá ngán những cuộc tranh cãi ở tòa. Làm việc, tiếp xúc với những người căm thù nhau, những cặp vợ chồng cãi cọ nhau, xúc phạm đến nhau,

luôn luôn gây cho nhau đau khổ, bà thấy quá chán nản, và Jean biết tâm trạng của bà. Khi Jack còn sống, bà cũng đã không thích rồi. Họ đã hợp tác với nhau rất chặt chẽ, nhưng về phần bà, bà không có nhiệt tình như những ngày ban đầu nữa. Bà không nói ý nghĩ này cho ai hay, nhưng bà thường tỏ ra buồn chán trước cảnh những cặp vợ chồng đưa nhau ra tòa ly dị, giận dữ nhau, cãi cọ nhau.

Nhưng chiều hôm ấy khi bà bước vào tòa án, chắc không ai đoán ra được tâm trạng của bà. Như mọi khi, bà chuẩn bị rất kỹ, tổ chức chu đáo, và tranh đấu rất quyết liệt cho thân chủ, và thắng kiện một cách dễ dàng. Bà giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng khiến cho chánh án phải cảm ơn bà, vì bà đã làm việc một cách nhanh gọn, trong khi vị luật sư bào chữa cho bên kia lại rề rà, muốn bé xé ra to vấn đề.

Khi bà về lại văn phòng thì đã gần 5 giờ, bà trả lời thêm vài cuộc điện thoại nữa rồi thu xếp đồ đạc. Bà muốn về lúc 5 giờ 30 với Jamie.

– Bà về à? – Jean bước vào, mang theo một xấp giấy tờ cô ta vừa nhận được từ văn phòng luật sư khác. Đây là tài liệu để dùng trong một vụ kiện xin ly dị mới, do một công ty luật nổi tiếng trong thành phố gửi đến.

– Tôi phải về nhà để luyện tập với Jamie. Năm nay nó sẽ thi đấu nữa ở Olympic đặc biệt.

– Thế là tuyệt, Liz, – Jean cười. Bà vẫn làm theo qui cách của Jack vẫn theo tiêu chuẩn của ông đã đề ra để áp dụng cho thân chủ, cho bà và cho các con bà. Rõ ràng bà không muốn thay đổi cái gì hết, và lâu na không có gì thay đổi hết. Bất cứ điều gì nhỏ nhất trong cuộc sống của bà vẫn y nguyên như thời ông chưa chết. Thậm chí đến bây giờ mà bà vẫn không ngồi vào bàn làm việc của ông, hay là sử dụng phòng làm việc của ông, mặc dù bà rất thích phòng làm việc của ông. Bà đóng cửa văn phòng của ông, rất hiếm khi đi vào trong ấy, và không có ai sử dụng phòng ấy. Bà làm như thể một ngày nào đó, ông trở về và ngồi vào đấy. Mới đầu, Jack cho làm thế là kỳ quặc, nhưng bây giờ cô ta đã quen rồi. Thỉnh thoảng họ mới vào trong ấy để lấy vài hồ sơ giấy tờ. Nhưng bây giờ, hầu hết hồ sơ cần thiết đều đã nằm trong văn phòng của Liz.

– Hẹn mai gặp nhau, – Liz nói và vội vàng đi ra cửa. Khi bà về đến nhà, Jamie đang đợi bà. Bà chạy vào nhà, thay quần dzin, áo vệ sinh, mang giày để chạy, và 5 phút sau, bà trở ra ngoài lại, tập nhảy dài với Jamie. Lần đầu cậu bé nhảy dài, cách chạy rồi cách nhảy của cậu trông thật vụng về, và cậu bé biết thế.

– Con không nhảy được. – Trông cậu chán nản, như thể cậu muốn bỏ cuộc, nhưng bà không muốn để cho cậu bỏ cuộc.

– Con sẽ nhảy được. Xem mẹ nhảy để bắt chước. – Bà chỉ cho cậu cách nhảy, rồi làm những động tác chậm rãi để cho cậu bé nhìn. Cậu ta cần nhìn hơn nghe giảng, và lần sau, cậu bé nhảy khá hơn. – Thử lại lần nữa, – bà khích lệ cậu, rồi một lát sau, Carole ra với họ, mang theo một ly nước chanh và một đĩa bánh bích qui có trộn sôcôla mới ra lò.

– Việc tập luyện ra sao? – Chị vui vẻ hỏi, Jamie lắc đầu, vẻ mặt buồn xo.

– Không được tốt. Chắc tôi không được giải đâu.

– Được, con sẽ được, – Liz cương quyết nói. Bà muốn cậu bé thắng, vì đây là một việc rất có ý nghĩa đối với cậu bé, và khi cậu tập với bố, cậu thường đạt được giải này. Khi cậu bé ăn hai cái bánh và uống nửa ly nước chanh, bà biểu cậu cố thử lại, và lần này cậu nhảy khá hơn. Rồi bà nhắc cho cậu nhớ lời thề của Olympic đặc biệt rằng: "Tôi sẽ thắng, nhưng nếu tôi không thắng, xin cho tôi can đảm trong sự thử thách này".

Họ tiếp tục tập môn này một lát nữa, rồi bà bảo cậu bé tập chạy nhanh qua sân nhà và bà tính thời gian. Cậu bé chạy nhanh tốt hơn là nhảy dài, trước đây cậu cũng thế. Chạy là bộ môn cậu có khả năng, chạy nhanh hơn những đứa bé chạy thi với cậu, nên cậu tập trung vào môn chạy nhiều hơn. Mặc dù thể chất yếu đuối, nhưng cậu bé có quyết tâm rất lớn, tập trung ý chí cho công việc, cho nên mùa đông năm ấy cậu đã học đọc được, và cậu rất tự hào về việc này. Cậu đọc bất kỳ cái gì rơi vào tay cậu. Những cái hộp đựng ngũ cốc, những chiếc nhãn mù tạc, hộp sữa, truyện, các chiếc xe đua dán dưới kính chắn gió ở xe mẹ cậu, và thậm chí cậu còn đọc những bức thư mà Liz để trên bàn ở nhà bếp. Cậu rất sung sướng về việc cậu biết đọc vào lúc 10 tuổi.

Đến lúc 7 giờ, Liz nói với cậu nghỉ tập là vừa, nhưng cậu bé muốn luyện tập thêm lát nữa, nên bà dành để cho cậu tập đến 7 giờ 30.

– Chúng ta còn một tháng để luyện tập, con à. Chúng ta không cần nôn nóng trong một đêm.

– Bố thường nói con phải tập cho đến khi nào không đứng vững mới thôi. Bây giờ con vẫn còn đứng được, – cậu bé đáp, bà cười nhìn con.

– Mẹ nghĩ cho dù con còn đứng nổi, nhưng chúng ta phải nghỉ đêm để dưỡng sức. Ngày mai chúng ta sẽ luyện tập tiếp.

– Được thôi, – cậu bé nhượng bộ. Cậu đã luyện tập nhiều nên đã thấm mệt. Khi hai mẹ con vào nhà bếp, Carole đã dọn cơm lên bàn rồi. Thức ăn gồm thịt gà quay,

khoai nghiền, cà rốt luộc, những món mà Jamie thích nhất. Đồ ăn trắng miệng có bánh nhân táo mới ra lò nóng hổi.

– Chà chà, ngon quá! – Cậu reo lên, mắt sáng quắc, rồi vừa bàn về Olympic với mẹ, vừa múc đủ thức ăn lên đĩa. Cậu có vẻ rất hưng phấn.

Sau khi ăn xong, cậu bé tắm và đi ngủ. Ngày mai cậu phải dậy sớm để đi trại ngày, còn bà phải làm việc. Bà xách cặp lên lầu, hôn cậu chúc cậu ngủ ngon, rồi đem cặp về phòng, để lên giường và đi đến chiếc tủ lớn. Jack đã xây vào tường một cái tủ lớn trong buồng ngủ của họ. Bà dùng một bên, một bên móc áo quần của Jack. Chợt nhớ lời đề nghị của mẹ bà hồi chiều trên điện thoại, bà nhìn vào số đồ đạc của chồng, lòng nao nao một lát. Bà cảm thấy như có người nào đấy chưa lấy những đồ đạc của ông đi, mà bà thì chưa sẵn sàng đẹp đi, hay quên chúng.

Bà đưa tay sờ vào một chiếc áo vét của ông, rồi bà kéo vạt áo đưa vào mặt, ngửi mùi thơm quen thuộc. Chiếc áo vẫn còn hơi hương của chồng. Bà phân vân không biết mùi thơm quen thuộc này có còn mãi hay không, hay một ngày nào mùi thơm này sẽ bay hết. Nghĩ đến chuyện ấy, bỗng nước mắt trào ra và bà úp mặt vào áo ông. Bà không nghe tiếng chân của Peter bước vào, khi cậu ta để tay lên vai bà, bà mới giật mình quay lui nhìn cậu.

– Không nên thế, mẹ à, – cậu dịu dàng nói với mẹ, và bà thấy cậu con cũng rơm rớm nước mắt.

– Tại sao không? – Bà vẫn khóc, cậu đưa tay ôm mẹ vào người. Cậu không những chỉ là con trai, mà bây giờ còn là bạn nữa. Mới 17 tuổi, nhưng vì mất cha, nên cậu trưởng thành hẳn ra. – Mẹ vẫn nhớ ba con mãi, – bà thú thật lòng mình với con, và cậu gật đầu.

– Con biết. Nhưng làm thế không thay đổi gì được. Làm thế không giúp gì được. Mà chỉ làm cho mẹ thấy khổ thêm thôi. Con cũng thường vào đây và làm như mẹ thế, nhưng con thấy buồn thêm, nên con thôi. Có lẽ mẹ nên dẹp hết các thứ này đi. Nếu mẹ muốn, con sẽ giúp mẹ một tay.

– Bà ngoại cũng đề nghị với mẹ như thế... Mẹ không muốn, – Liz buồn bã đáp.

– Vậy thì thôi. Khi nào mẹ thấy cần thì hãy làm.

– Nếu không bao giờ mẹ thấy cần thì sao?

– Mẹ sẽ thấy cần. Chắc mẹ biết khi nào mẹ cần... Cậu ôm mẹ một hồi lâu rồi Liz từ từ thả cậu ra, nhìn con, cười. Khi nhìn con trai, bỗng bà thấy nỗi đau đớn trong lòng biến mất và cảm thấy dễ chịu hơn. Cậu ta là một chàng trai tốt, bà thương cậu

rất nhiều, như thương các đứa khác. – Con thương mẹ, Mẹ à.

– Mẹ cũng thương con, con yêu. Cảm ơn con đã vào đây, và cảm ơn những việc con làm.

Cậu gật đầu, rồi hai mẹ con trở lại phòng ngủ của bà, bà nhìn chiếc cặp để trên giường. Bỗng bà cảm thấy không thích làm việc. Những hành động nhớ nhung Jack, ôm áo quần ông vào lòng, hít mùi nước hoa trên áo ông, thường làm cho bà buồn khổ thêm. Cảnh nhớ nhung ông chỉ diễn ra trong vài phút, nhưng sau đó bà chỉ buồn thêm, nhớ ông thêm. Đúng như tâm trạng của Peter, cho nên cậu không làm thế nữa, như lời cậu đã nói với bà.

– Tại sao đêm nay mẹ không nghỉ ngơi một bữa? Mẹ hãy đi tắm nước nóng, đi xem xi nê, hay làm cái gì đấy cho vui, – cậu khuyên bà.

– Mẹ có nhiều việc phải làm.

– Lúc nào mẹ cũng có việc để làm. Cứ để đấy rồi sẽ làm sau. Nếu còn bố, thế nào bố cũng đưa mẹ đi chơi. Bố không làm việc mỗi đêm như mẹ bây giờ.

– Đúng thế, nhưng bố con làm việc ở nhà rất nhiều. Nhiều hơn mẹ.

– Mẹ không thể làm công việc của mẹ và của bố được. Mẹ chỉ làm việc của mẹ thôi. Không thể làm công việc của hai người.

– Con trưởng thành khi nào thế? – Bà cười hỏi con. Peter đang đứng trên ngưỡng cửa, và cả hai mẹ con đều biết rõ nguyên nhân khiến cho cậu trưởng thành. Peter lớn lên rất nhiều từ sáu tháng nay, từ sáng Giáng sinh. Cậu phải trưởng thành cho thật nhanh để giúp bà và giúp các em. Phải thế thôi. Thậm chí các cô gái cũng đã lớn lên rất nhiều trong sáu tháng qua, và mặc dù Megan còn tuổi non dại, nhưng cô ta luôn luôn đề nghị giúp đỡ bà. Liz biết khi vắng các cô, bà sẽ rất nhớ, nhưng bà nghĩ các con bà đáng được đi dự trại, vì chúng cần được sống vui sướng. Tất cả mọi người đều đáng được hưởng những giây phút vui vẻ.

Khi Peter về phòng ngủ, bà ngồi xuống giường, bày giấy tờ ra làm. Khi Peter đã ngủ, bà vẫn còn làm việc thật lâu. Bà thường làm việc rất khuya. Bà không muốn đi ngủ, hay là cố nằm ngủ. Bà làm việc để xua đuổi ký ức ra khỏi đầu. Ban đêm đối với bà còn khó khăn hơn ban ngày rất nhiều, ngay từ ngày chồng chết.

Nhưng quăng hai giờ thì bà ngủ và quăng bảy giờ bà dậy, tập chạy. Bà chở Jamie đến chỗ cắm trại rồi đi làm việc, nghiên cứu hồ sơ kiện tụng, đọc cho Jean viết thư, trả lời hơn mười cuộc điện thoại, và đúng 5 giờ 30 bà về nhà, ra sân sau, tính thời giờ cho Jamie chạy nhanh. Công việc đều đặn, êm ả trôi. Con cái, công việc, ngủ,

dậy, bắt đầu lại, đều đều. Trước mắt, công việc của bà như thế, và bà muốn thế.

Vào lúc trại của các cô gái chấm dứt, Jamie đạt được nhiều tiến bộ về môn chạy nhanh, và nhảy dài cũng xa thêm được rất nhiều. Ngay cả môn mang bao chạy cũng có tiến bộ. Bà lấy bao vải dày đựng ngũ cốc cho cậu mang và chạy. Cậu bé tin tưởng vào khả năng chạy nhanh của mình. Cậu bé đã gắng sức và quyết tâm để rèn luyện những gì cậu còn yếu kém.

Nhưng đến ngày các cô chị của cậu về nhà, Jamie rất nôn nóng muốn gặp lại các chị còn hơn nôn nóng đi tham dự Olympic đặc biệt nữa. Và các cô cũng rất mong gặp lại cậu em út. Jamie được mọi người trong nhà quý mến. Hôm trại của các cô bế mạc, Liz chở Jamie và một người bạn đến Marine World. Cậu bé rất thích cảnh cá heo nhào lộn trên mặt nước. Khi họ ra về, Jamie ướt mềm. Liz phải lấy khăn tắm choàng quanh cho cậu mới lái xe về để cậu khỏi bị cảm lạnh, và ngày hôm ấy, cậu rất hân hoan sung sướng.

Olympic đặc biệt sẽ được tổ chức vào cuối tuần sắp đến. Liz tập với Jamie mỗi tối và cả buổi sáng trước ngày hội. Khi các cô chị nhìn cậu, họ hoan hô reo hò nhiệt liệt. Cậu tiến bộ hơn trước rất nhiều, và đêm trước ngày thi đấu, cậu háo hức quá đến nỗi không ngủ được. Đêm đó cậu ngủ trong giường Liz, cậu vẫn thường ngủ như thế. Bà không phản nản gì hay khó chịu với cậu, vì chính bà cũng thích thế, cả hai mẹ con đều thấy dễ chịu khi ngủ chung giường.

Sáng ngày hội Olympic trời nắng ấm, bà và Jamie ra đi trước những người khác. Peter sẽ lái xe đến một giờ sau với Carole và các cô gái. Liz mang đi máy quay phim có màn hình viđêô của Jack, và máy chụp hình Nikon. Họ ghi danh tại cổng của sân vận động, người ta đưa cho Jamie số ký danh. Có nhiều trẻ em như cậu khắp nơi, nhiều đứa so với Jamie rất đáng sợ, nhiều đứa lại tỏ ra hết sức lo lắng, và có rất nhiều em ngồi trên xe lăn. Cảnh tượng này quen thuộc với Liz, bà cảm động khi thấy chúng tỏ ra sung sướng và rất háo hức. Jamie vào thi môn đầu tiên liền; khi các em vào sắp hàng để chạy nhanh một trăm mét, bỗng cậu quay nhìn mẹ, vẻ hoảng sợ ra mặt.

– Con không được giỏi đâu, – cậu bé nói, giọng nghẹn ngào. – Không được đâu, mẹ à.

– Được, con sẽ được, – bà nói nho nhỏ, nắm tay cậu. – Jamie, con sẽ được giải cho mà xem. Nhưng vấn đề không phải là thắng bại, mà là vui, con yêu à. Con chỉ thi đấu để vui chơi thôi. Thế đấy. Con hãy cố thư giãn, yên tâm và vui chơi.

– Không có bố, con thấy khó khăn quá. – Bà chưa chuẩn bị tinh thần để nghe câu nói này, nên bà chảy nước mắt.

– Bố chắc cũng muốn con vui chơi thoải mái. Điều này mới quan trọng cho con, và cho bố con. Nếu con thắng giải là con sẽ cảm thấy tốt cho mà xem. – Nói với giọng run run, cố khỏi bật khóc, nhưng may thay, Jamie không thấy.

– Không có bố, con không muốn thi đấu, – cậu nói, chảy nước mắt, cậu úp mặt vào ngực mẹ, bỗng nhiên bà phân vân không biết có nên để cho cậu bé bỏ cuộc hay động viên cậu ta tiếp tục thi đấu. Nhưng đến nước này thì phải tiếp tục thôi, khó nhất là qua cho được môn đầu tiên, sau đó có đà, cậu bé sẽ vượt qua các môn tiếp theo.

– Tại sao con không cố thi môn này xem sao? – Liz hỏi cậu, một tay ôm quanh người cậu, một tay vuốt tóc cậu. – Nếu con không thích, chúng ta sẽ lên khán đài ngồi xem, hay nếu con muốn thì ta về nhà. Nhưng cứ thử môn này xem sao.

Cậu ngần ngại một lát, không nói gì, và khi người ta gọi những người thi chạy nhanh ra đường xuất phát để chuẩn bị chạy, cậu nhìn lên bà và gật đầu. Bà đến đường xuất phát với cậu, cậu quay lui nhìn bà một hồi, rồi ra xếp hàng với những em khác. Bà hôn gió khi cậu bước đến xếp hàng, một việc mà trước đây Jack không làm. Jack thường xem Jamie như người lớn, ông luôn nói rằng bà cư xử với cậu như trẻ nít. Nhưng Jamie là trẻ nít của bà, và bất kể rồi đây cậu lớn như thế nào, hay hiểu biết ra sao, cậu vẫn luôn luôn là đứa trẻ nít của bà.

Khi cậu bé chạy, bà đứng xem, nước mắt lưng tròng, bà la hét cổ vũ như các bậc cha mẹ khác. Nhưng bà muốn cậu bé thắng lần này, thắng cho cậu, cho Jack, và để chứng minh rằng mọi việc vẫn tốt đẹp, rằng cậu bé có thể sống mà không cần có bố nó. Jamie cần thắng lần này hơn bao giờ hết, và có lẽ bà cũng cần, tuy không quan trọng bằng cậu. Bà nhìn, khi cậu gần đến đường đích, bà nín thở. Trông cậu như đang ở hàng thứ ba hay thứ tư, rồi thành linh cậu phóng nhanh lên và về đầu. Cậu không nhìn qua hai bên hay nhìn quanh như một số các em khác, mà cậu nhìn tới trước, phóng nhanh. Bà kinh ngạc khi thấy cậu vượt lên hàng đầu, nước mắt bà tuôn ra đầy mặt. Chiếc huy chương lung lẳng trên ngực cậu, cậu thở hỏn hển, đưa mắt nhìn quanh tìm bà. Người trọng tài chính thức ôm ghì cậu, khen cậu hết lời. Nhiều khán giả cũng ôm khen cậu. Liz chạy nhanh về phía cậu, khi thấy mẹ, cậu quàng hai tay ôm lấy mẹ.

– Con thắng! Con thắng! Con về đầu!... Con thắng mẹ à! Khi còn bố, con chưa bao giờ thắng như thế này! – Nhưng chắc Jack rất hài lòng về cậu, và rất tự hào về cậu, Liz có thể hình dung ra cảnh ông cười với họ. Bà ôm cậu sát vào lòng, cảm ơn Chúa đã giúp cho con bà thắng cuộc, bà hôn lên đỉnh đầu của Jamie, nói với cậu bà tự hào về cậu biết bao, và khi cậu ngược mắt nhìn lên, cậu ngạc nhiên thấy bà khóc. – Kia Mẹ, mẹ không mừng à? – Cậu có vẻ bối rối và bà cười.

– Chắc con biết mẹ rất mừng! Con thật kỳ diệu!

Hai mẹ con vẫy tay chào Peter và các cô gái ngồi trên khán đài và làm dấu cho họ biết cậu chiến thắng, và khi hệ thống loa phóng thanh tuyên bố người thắng cuộc chạy nhanh 100 mét, thì Peter và các chị cậu đứng dậy vỗ tay reo hò vang lên đồng thời Jamie nắm cái huy chương vàng đưa ra một bên. Bất kể chuyện xảy ra ngày hôm ấy ra sao, Jamie thắng là đủ rồi.

Cậu bước vào thi đấu môn thứ hai, môn nhảy xa. Môn này cậu thắng huy chương bạc. Sang môn mang bao chạy, cậu đoạt huy chương vàng. Cuối ngày, cậu có hai huy chương vàng và một huy chương bạc, chưa bao giờ cậu được sung sướng như thế. Kê chiều hôm đó, lúc ngồi trong xe về nhà, cậu đeo ba huy chương vào cổ. Thật là một ngày kỳ diệu, hấp dẫn, thắng lợi và có những giây phút thật hân hoan. Tối đó Liz chở các con đi ăn ngoài, đến quán Buckeye ở Sausalite để ăn mừng. Đây quả là một ngày đáng ghi nhớ và đáng tự hào.

– Con chưa bao giờ được như thế này khi còn bố, – Jamie lại nói trong bữa ăn. – Mẹ thật là người huấn luyện viên giỏi, Mẹ à. Con không ngờ mẹ có thể làm được thế.

– Con cũng không ngờ, – Megan nói với vẻ tự hào, đưa mắt nhìn mẹ cô. còn Rachel và Annie trêu cậu, họ gọi cậu là nhà vận động viên tài ba, trong khi đó, Liz cho biết bà sẽ lòng khung mấy cái huy chương cho cậu.

– Mẹ làm công việc này tuyệt diệu quá, Mẹ à, – Annie khen bà.

– Phần chính là do Jamie. Mẹ chỉ có việc tính giờ ở sân sau thôi. Công việc này quá dễ. – Nhưng hai mẹ con đã làm thế hàng ngày suốt 5 tuần liền, và công lao của họ đã được đền bù. Chưa bao giờ Jamie sung sướng và tự hào như thế. Ngồi trong nhà hàng, bất kỳ ai đến gần, cậu cũng đưa các tấm huy chương cho họ xem. Tối đó, khi Liz đưa cậu vào giường ngủ, cậu lại cảm ơn bà, kéo bà xuống gần sát mình rồi nói.

– Con yêu mẹ, Mẹ à. Con nhớ bố, nhưng con yêu mẹ rất nhiều.

– Con rất tuyệt vời, mẹ yêu con, Jamie à. Mẹ cũng nhớ bố, nhưng mẹ nghĩ hôm nay bố con đã xem con thi đấu và bố con rất tự hào về con.

– Con cũng nghĩ thế, – Jamie nói vừa ngáp. Khi cậu nằm nghiêng một bên, bà gối lưng cho cậu một lát. Trước khi bà ra khỏi phòng, cậu đã ngủ rồi. Bà vẫn còn cười một mình cho đến khi về đến phòng ngủ của mình. Khi ấy Peter đã đi rồi, cậu ta dẫn Megan đi xem xi nê. Rachel và Annie đang xem vidêô, Liz lặng lẽ ngồi trong

phòng, nghĩ đến chồng.

– Chúng ta đã lập được thành tích ấy, – bà nói thì thào trong bóng tối. Bà nhìn quanh trong phòng, bà có cảm giác ông đang có mặt. Bà cảm thấy không dễ gì bà quên được hình ảnh của ông, không dễ gì quên được sức mạnh và tình yêu của ông. – Cám ơn anh, – bà dịu dàng nói rồi đưa tay bật đèn lên, nhưng bà không mong gì thấy được ông, hay không mong gì ông trở về. Nhưng những gì ông để lại cho bà là những thứ sẽ quý báu cho bà mãi mãi.

6

Sau hội Olympic đặc biệt, cả nhà đi Tahoe ba ngày. Jamie vẫn còn rất hưng phấn. Cả nhà đều vui. Một người bạn cũ của Jack cho bà mượn ngôi nhà ở Homewood. Ngôi nhà này trước đây gia đình bà đã có lần mượn rồi, một ngôi nhà cổ xây dựng thêm một cách tùy tiện. Vợ của chủ ngôi nhà không thích Tahoe, con cái ông ta lớn hết, chúng không sử dụng ngôi nhà. Cho nên việc này rất thuận lợi cho Liz và các con. Nhà có hành lang rộng và từ các phòng, người ta có thể nhìn ra hồ được. Chung quanh nhà có năm mẫu đất. Cho nên có nhiều cây cỏ thụ đẹp để quanh nhà, và mọi người đều cảm thấy thoải mái khi đến đây.

Peter và các cô gái giúp Liz chuyển đồ đạc trên xe xuống, còn Jamie mang tạp phẩm vào nhà rồi giúp mẹ mở hàng ra. Carole đi Santa Barbara một tuần để ở chơi với bà chị.

– Ta đi bơi chứ? – Peter đề nghị khi họ vừa mới đến. Thế là nửa giờ sau, họ nhảy xuống nước từ trên bờ đê ở gần nhà, run lẩy bẩy vì nước lạnh. Nhưng họ lại thấy vui, và Liz tổ chức sáng hôm sau họ sẽ trượt nước chơi.

Tôi đó, bà nấu ăn cho cả nhà, Peter phụ trách món thịt nướng. Bố cậu đã dạy cho cậu cách nướng thịt. Sau đó họ ngồi trước lò sưởi, kể chuyện và hơi nóng kẹo dẻo để ăn. Sau một lát, Annie kể một chuyện vui về bố họ. Liz lắng nghe rồi cười, bà bỗng nhớ đến những chuyện vui khác. Bà kể cho các con nghe, cả nhà đều cười, rồi Rachel nhắc lại chuyện có lần bố họ bị kẹt trong một gian phòng họ thuê, khiến ông phải leo cửa sổ mà ra. Một lát sau, họ bày ra cuộc thi xem ai nhớ được chuyện ngộ nghĩnh nhất. Đây là phương pháp giúp họ nhớ lại bố họ và bây giờ họ có thể chịu đựng được cảnh này. Đã nhiều tháng trôi qua, nỗi đau đớn của họ đã giảm bớt nhiều, và bây giờ khi nhắc đến bố, họ không khóc nữa mà họ cười.

Khi họ lên lầu đi ngủ, Liz cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Bà vẫn còn nhớ ông, nhưng không nhớ với lòng tê tái. Tất cả gia đình đều sung sướng được ở đây. Tất cả đều cần đợt đi nghỉ ngơi này, và bà sung sướng khi Peter cùng đi nghỉ với họ. Cậu đã xoay xở để có được thì giờ nghỉ phép này. Cậu làm việc ở bệnh viện thú y rất tốt, nên người ta cho phép cậu nghỉ một tuần để vui chơi thỏa thích.

Hôm sau, tất cả đi trượt nước, rồi Peter dẫn Rachel và Jamie đi câu cá ở con suối ở phía sau nhà, họ đã câu được một con cá. Rồi hôm sau, họ tháo chiếc thuyền buộc ở bờ đê ra, hai cậu chèo thuyền ra hồ câu cá, và Megan đánh được con cá thật lớn. Họ bắt tôm ở gần 60 bờ đê, và tối đó, Liz nấu hết để ăn bữa tối. Tất cả đều cảm thấy khoan khoái, hạnh phúc, và đã ngủ trong túi ngủ ngoài hành lang rộng một đêm,

ngắm nhìn trăng sao. Một mùa nghỉ phép hoàn toàn thoải mái.

Khi họ thu xếp đồ đạc để ra về vào cuối tuần, tất cả đều luyến tiếc, các con bà yêu cầu bà tổ chức đi nghỉ thêm đợt nữa trong mùa hè ấy. Bà hứa bà sẽ thuê ngôi nhà lại lần nữa vào ngày lễ Lao động. Làm thế bà sẽ tránh được việc tổ chức tiệc như mọi năm. Như buổi đi dã ngoại vào ngày Bốn tháng Bảy, họ quyết định năm nay không mở tiệc cuối hè vào ngày Lao động như mọi năm trước. Mà thay vào đó, họ sẽ đi nghỉ ngơi vui chơi ở Hồ Tahoe.

Hôm sau, khi đi xe về nhà, tất cả đều thoải mái, hạnh phúc, họ dừng lại ở quán Ikeda tại Auburn để ăn thịt bò băm viên và uống sữa xóc.

Khi Liz và Peter uống xong sữa xóc, bà nói với cậu con cả.

– Mẹ không thích đi làm việc lại. Sống như thế này thật vui, ước gì mẹ sống thanh thoi cho hết mùa hè.

– Tại sao mẹ không nghỉ ngơi như thế này thêm nữa, Mẹ? – Cậu nói, nhưng bà lắc đầu. Bà nghĩ đến bao nhiêu công việc đang chờ đợi bà ở văn phòng, bà đã có kế hoạch ra tòa suốt tháng, rồi đầu tháng Chín có một vụ kiện bà phải cãi, vụ này bà đã chuẩn bị rồi.

– Mẹ có nhiều vụ ngập đầu.

– Mẹ làm việc quá căng, Mẹ à. – Cậu biết mẹ cậu đảm trách luôn công việc của bố cậu. – Tại sao mẹ không thuê một luật sư nữa để giúp mẹ?

– Mẹ đã nghĩ đến chuyện ấy. Nhưng mẹ biết bố con không thích thế.

– Chắc bố cũng không thích mẹ làm việc đến chết được như thế này. – Jack thường tìm cơ hội để vui chơi giải trí, ông rất thích nghỉ ngơi như thích làm việc, không ai thích nghỉ ngơi thoải mái như ông. Chắc ông thích những ngày cả gia đình đến vui chơi ở Hồ Tahoe.

– Mẹ sẽ tính đến chuyện này. Có lẽ ít tháng nữa mẹ sẽ mời một luật sư khác đến làm việc với mẹ. Nhưng bây giờ mẹ đã quen với công việc rồi.

Bà làm việc đến nỗi không có thì giờ để đọc sách, đọc tạp chí, hay là đi ăn với bạn bè hay làm tóc. Khi nào không ở với con là bà chúm mũi vào công việc. Làm thế cũng tốt, nhưng không có thì giờ để sống, bà biết thế. Và rõ ràng các con bà đều biết thế.

– Đừng chờ đợi gì nữa, Mẹ à, – Peter khuyên mẹ, rồi gọi các em chuẩn bị ra về.

Chúng đang mua kẹo, bèn vội mang những bao kẹo ra xe để về nhà. Quán Ikeda rất chuộng khách, nên là điểm dừng rất lý tưởng cho họ. Mỗi khi đi trượt băng vào mùa đông ở Tahoe là họ thường dừng ở đây.

Khi họ về nhà, Carole đang đứng đợi, Liz nghĩ chị sẽ rất bận rộn trong mấy tuần sắp đến, thời gian trước khi bọn trẻ tựu trường. Peter còn làm cho trường thú y thêm một hai tuần nữa, nhưng các cô thì thường xuyên ra hồ bơi, mời bạn bè đến chơi với họ. Ngày nào Carole cũng chuẩn bị bữa ăn trưa cho nửa tá cô cậu, và thỉnh thoảng nấu bữa ăn tối cho một số người đông gấp hai như thế. Nhưng Liz thích thế và bà đón tiếp bạn bè của con rất niềm nở.

Carole đã nấu cho họ một bữa ăn tối ngon lành, và khi đi ngủ, họ đều tỏ ra sung sướng khi được về lại nhà, họ kể cho cậu nghe nhiều chuyện lý thú khi nghỉ ngơi ở hồ. Sáng hôm sau, khi Liz đi làm, trông bà vẫn còn thoải mái. Sự thoải mái kéo dài được quãng mười phút. Trong thời gian bà đi khỏi, hồ sơ giấy tờ chất đống trên bàn làm việc của bà, và có nhiều tin nhắn đang đợi bà trả lời, số tin nhắn nhiều hơn bao giờ hết. Bà đã thắng rất nhiều vụ kiện. Nhiều người ùn ùn đến nhờ bà giải quyết, và nhiều luật sư khác cũng nhờ bà giúp đỡ. Bà không thể nào không nhớ đến lời đề nghị của Peter về việc bà nên thuê luật sư đến làm việc phụ cho bà.

Chiều hôm đó, khi Liz và Jean nghiên cứu đống hồ sơ giấy tờ trên bàn và bà đọc cho Jean ghi chép, bà đem chuyện Peter đề nghị ra nói với cô.

– Bà đã nghĩ đến ai chưa? – Jean hỏi, vẻ rất quan tâm. Cô ta suy nghĩ một lát rồi nói rằng đề nghị của Peter rất sáng suốt.

– Chưa, – Liz đáp. – Tôi không biết có nên làm như thế không.

– Bà nên suy nghĩ vấn đề này cho kỹ. Cậu ấy nói đúng đấy. Bà không thể làm hết công việc được đâu. Công việc quá nhiều cho một người. Trước khi ông nhà mất, công việc đã quá nhiều cho hai người, và trong sáu tháng qua, công việc còn tăng nhiều hơn nữa. Tôi không biết bà có để ý không, nhưng tôi thì tôi thấy thế. Bà đã làm công việc nhiều gấp đôi công việc trước đây hai người làm.

– Tại sao có chuyện như thế? – Liz hỏi, vẻ rất ngạc nhiên khi nghe Jean nói.

– Tại vì bà làm việc quá giỏi, thế thôi, – Jean đáp, cô cười với bà.

– Jack cũng giỏi, – Liz đáp nhanh, cố bênh vực cho chồng. – Tôi nghĩ anh ấy giỏi hơn tôi nhiều.

– Tôi đồng ý thế, – Jean thành thật nói. – Nhưng ông ấy đã khước từ nhiều vụ nhiều hơn bà. Bà không có lòng dạ nào khước từ ai hết. Nếu ông không thích vụ

nào, ông liền chuyển sang cho luật sư khác ngay.

– Có lẽ tôi phải làm như thế thôi, – bà trầm ngâm nói.

– Tôi không tin bà làm được như thế. – Jean biết bà quá rõ. Liz là người tốt, có lương tâm.

– Tôi cũng không, – Liz đáp rồi cười. Hai người lại làm tiếp công việc. Bà đọc tiếp cho Jean viết, bà có một số công việc phải gửi đến cho các thẩm phán và các luật sư về các vụ kiện bà đang giải quyết.

Đêm đó bà về nhà trễ, gần 8 giờ, nhưng bà phải làm các công việc đọng lại trong thời gian bà đi nghỉ. Khi bà về nhà, các cô cậu vẫn còn ngồi nơi hồ bơi, và Carole đang dọn mì ống.

– Chào các cháu, – Liz cười nói, bà rất mừng khi thấy Peter có mặt ở đây, nhưng bà bót vui khi thấy hai người bạn của cậu nhào đầu xuống nước và nô giỡn hơi thô bạo với các em bé khi chúng bắt đầu chơi trò chơi Marco Polo. Bà nói chúng chơi cho nhẹ nhàng một chút, và yêu cầu Peter nói với bạn đừng nô giỡn thô bạo quá. – Có người sẽ bị thương đấy, – bà nói nhỏ với Carole, chị đồng ý với bà, chị nói cả buổi chiều chị luôn nhắc nhở các bạn của Megan như thế. Liz rất lo cho Jamie, vì cậu bé mới biết bơi.

Tối đó, sau khi bạn bè của con đã ra về hết, bà cảnh cáo các con.

– Mẹ không muốn xảy ra tai nạn ở đây... mẹ không muốn bị người ta kiện tụng!

– Mẹ quá lo, Mẹ à. – Annie phản đối bà, và Liz nói cho cô biết bà lo là đúng.

Hôm sau khi đi làm, bà nhắc cho các con nhớ điều bà nói, và khi đi làm về vào tối đó, bà thấy tình hình có vẻ yên tĩnh hơn. Nhưng vào ngày thứ Tư, bà đi làm về trễ, bà thấy nửa tá bạn bè của Peter đang ở trong hồ bơi với cậu, bà thấy chúng nhảy rất nhanh, nối nhau nhảy liên liên, và không đợi cho các em nhỏ tránh đi chỗ khác kịp. Bà bèn nói nếu các bạn của Peter không tuân theo luật lệ nhảy trong nhà bơi cho được an toàn, thì chắc bà phải mời họ ra về hết.

– Mẹ không muốn phải nhắc con lại lần nữa, – bà nghiêm nghị nói.

– Mẹ có vẻ mệt rồi, Mẹ à, – Cậu nhẹ nhàng nói.

– Mẹ mệt thật, nhưng mẹ vẫn thấy việc này rất nguy hiểm. Mẹ không muốn xảy ra tai nạn ở đây. Con không thể làm náo động trong hồ bơi như thế, Peter, mẹ muốn nhắc con nhớ như thế.

– Thôi được rồi, Mẹ, con nghe lời mẹ. – Cậu đã lớn nhiều trong năm qua, nhưng không hoàn toàn. Cậu vẫn còn nhỏ, số bạn bè của cậu ồn ào, liều lĩnh, bà thường lo xảy ra những chuyện không hay. Nếu có ai bị thương tích thì quả là một điều đau đầu cho bà, và bà không muốn xảy ra chuyện như thế. Trong gần một năm qua, họ đã gặp nhiều cảnh tai ương rồi, nên bây giờ bà không sợ phải nói thẳng ra như thế với cậu hay với bạn bè của cậu.

Đêm đó bà lên phòng làm việc nữa, vì sáng hôm sau bà phải ra tòa sớm. Bà mệt mỏi, bực mình, muốn ngủ một giấc cho say.

Ngày hôm sau, khi bà vừa ở tòa án bước ra vào lúc giữa trưa, chuông điện thoại di động của bà reo. Carole gọi đến. Bà dừng lại trên tầng cấp pháp đình để nghe, giọng của chị nghe rõ ràng, nho nhỏ.

– Bà phải về nhà ngay bây giờ, – Liz cảm thấy rợn tóc gáy. Có đứa con nào của bà bị thương tích hay có vấn đề gì khó khăn, Carole mới nói giọng như thế.

– Có chuyện gì à? Đứa nào bị thương phải không? – Carole chưa nói bà đã nghĩ đến chuyện này.

– Peter bị. Hôm nay cậu ấy nghỉ làm, và một số bạn bè của cậu đến chơi. – Liz cắt ngang lời chị ta một cách đột ngột bằng giọng the thé mà ngay bà cũng cảm thấy chói tai, nhưng bà không còn giữ được bình tĩnh như trước được nữa.

– Có chuyện gì thế?

– Chúng tôi chưa biết. Cậu ấy nhảy và va đầu vào hồ. Xe cấp cứu đến rồi.

– Nó có chảy máu không? – Bà hình dung ra cảnh chồng bà nằm trên vũng máu trong văn phòng. Nếu có máu, thì quả đây là một tai họa lớn nữa cho bà.

– Không, – Carole đáp, giọng nho nhỏ khiến cho bà không nghe được rõ. Chắc chị không muốn nói cho bà nghe, nhưng chị có bổn phận phải nói. – Cậu ấy bất tỉnh... Chị không có lòng dạ nào để nói cho bà biết rằng cậu ta có thể đã gãy cổ. Họ chưa biết chắc chắn. – Người ta sẽ chuyển cậu ấy đến bệnh viện Đa khoa Marin. Bà đến đây luôn đi, tôi thật rất ân hận.

– Những đứa khác không sao chứ? – Bà vừa hỏi vừa chạy ra xe.

– Không ai bị thương tích gì hết. Chỉ có Peter thôi.

– Chắc nó sẽ qua khỏi chứ?

Không ai biết chắc chắn. Có nhiều y sĩ gần đây, khi Liz hỏi câu này, bà nghe tiếng còi xe rú lên báo hiệu họ chở cậu đi.

– Tôi hy vọng thế. Tôi không biết rõ, Liz à. Tôi thấy họ... tôi nghe họ nói... – Carole bật khóc, Liz nổ máy xe. Bà chấm dứt câu chuyện, cho xe chạy ra đường, lòng cầu nguyện sao cho cậu được bình yên. Cậu phải bình yên. Họ không thể nào sống nổi vì phải gánh thêm một tai họa nữa, hay, lạy Chúa phải mất cậu. Bà không thể sống nổi. Bà lái xe đến bệnh viện thật nhanh mà không vượt đèn đỏ hay tông vào khách bộ hành, và bà đáp xe vào bãi đậu xe sau khi người ta đưa Peter vào phòng cấp cứu chỉ một lát. Khi bà đến, người ta liền chỉ phòng cấp cứu cho bà vào.

Bà chạy dọc hành lang bệnh viện để tìm phòng chấn thương, và khi vừa bước vào phòng, bà thấy cậu ngay. Cậu xám ngoét, ướt mềm, người ta đang cho cậu thở dưỡng khí và xoa bóp khắp nơi người cậu. Họ quá bận rộn nên không nói gì với bà, chỉ có người điều dưỡng nói sơ qua sự việc cho bà nghe thôi. Cậu bị chấn thương nặng ở đầu và có thể gãy vài đốt xương cổ. Họ sẽ chụp X quang cho cậu khi nào có thể chụp được, và họ chuyển xê rum cho cậu, gắn máy đo vào cậu.

– Nó có qua khỏi không? – Liz hỏi, mắt không rời khỏi con, lòng hoảng hốt lo sợ. Trông cậu như đang nằm chết, bà không tin cậu sống nổi.

– Chúng tôi chưa biết, – người điều dưỡng thành thật trả lời. – Khi nào bác sĩ khám xong, họ sẽ trả lời cho bà biết.

Liz muốn sờ cậu, muốn nói chuyện với cậu, nhưng bà không thể đến gần cậu được. Bà chỉ còn việc đứng yên tại chỗ, lòng quặn đau. Người ta mang máy rọi X quang vào, họ cắt hết áo quần tắm của cậu ra, để cậu nằm trần truồng trên xe cồng.

Họ chụp quang tuyến X đầu và cổ cậu, và bà thấy họ khám khắp nơi trên người cậu. Bà nhìn cậu, rơi nước mắt, bà đứng đợi thật lâu người bác sĩ mặc áo quần bệnh viện màu xanh lục mới bước đến phía bà. Ông ta đeo ống nghe khám bệnh nơi cổ, khi nói cho bà nghe về tình trạng của cậu, trông ông ta rất nghiêm nghị. Ông ta cao, cặp mắt đen nghiêm khắc, nhưng mái tóc mai đã nhuộm bạc của ông khiến bà tin ông là người bác sĩ đã có nhiều kinh nghiệm trong nghề.

– Cậu ấy ra sao? – bà nói, giọng thất vọng.

– Hiện giờ rất nguy kịch. Chúng tôi chưa biết thương tích ở đầu trầm trọng ra sao, hay là chưa dám kết luận được. Có rất nhiều vấn đề đáng ngại, như sợ não bộ bị sưng tấy. Chúng tôi sẽ cho chụp điện não đồ và rọi vào các hóc não trong vài vài phút nữa. Và điều quan trọng hơn hết là chúng ta phụ thuộc vào việc cậu ấy tỉnh dậy có nhanh không. Tôi nghĩ cậu ấy đã có may mắn là cổ không gãy. Khi mới đưa

cậu ấy vào, tôi cứ tưởng cậu ta bị gãy cổ, nhưng bây giờ thì tôi tin cổ cậu ta không gãy. Lát nữa chúng tôi sẽ cho chụp X quang lại. – Ông đã chứng kiến cảnh nhiều người bị tai nạn ở hồ bơi khi đem vào bệnh viện đã bị liệt tứ chi, nhất là các cậu ở tuổi này, với tuổi sắp từ già tuổi vị thành niên, các cậu nô giỡn rất bạo, hay là nhảy xuống nước rất liều lĩnh. Nhưng chàng trai này đã gặp may. Họ có thể nói rằng cậu không bị tê liệt tứ chi, cậu sẽ hoạt động được tứ chi. Chỉ có điều là cậu bị một đường nứt nhỏ, 5 phút sau khi chụp quang tuyến X, hình chụp đã cho họ thấy như thế. Cậu bị một đường nứt nhỏ ở cột sống cổ thứ Tư, nhưng cậu không bị thương tích gì đến tủy sống cổ. Bây giờ họ tập trung chú ý đến những thương tích ở đầu.

Trước khi người ta mang cậu đi, bà tranh thủ một chút thì giờ để sờ vào người cậu. Bà muốn nói với cậu: "Mẹ yêu con", nhưng Peter vẫn còn bất tỉnh, chắc cậu không nghe bà nói được.

Gần một giờ sau người ta mới đưa cậu trở lại, trông cậu vẫn còn xám ngoét, ông bác sĩ đến nói chuyện lại với bà trông có vẻ buồn buồn. Bà nghe người ta cho biết ông ta là bác sĩ trưởng khoa chấn thương, tên ông là Bill Webster.

– Con bà bị chấn thương sọ não, Bà Sutherland à. Và não bị sưng tấy. Bây giờ chúng ta chỉ còn việc chờ đợi thôi. Nếu chỗ sưng trầm trọng thêm, chắc chúng ta phải giải phẫu để vứt bỏ phần bị thương tích.

– Ông nói giải phẫu não à? – Bà hét hoảng hốt, và ông ta gật đầu. – Nó phải... có phải... – bà không nói hết lời vì quá hoảng hốt.

– Chúng tôi chưa biết. Tùy theo tình hình thay đổi của biến chứng. Bây giờ chúng ta cứ để cho cậu ấy nằm nghỉ một thời gian xem sao. – Tôi ngồi với nó có được không?

– Miễn là bà đừng làm vướng tay chúng tôi, đừng động đến cậu ta. Chúng tôi cần cậu ấy yên nghỉ. – ông ta nói với bà như thể nói với kẻ thù, và bà cảm thấy như thế ông ta là kẻ thù. Thái độ ông ta rất cục cằn, thiếu tình cảm, khiến bà ghét cay ghét đắng. Nhưng hành động lo lắng cứu chữa cho Peter làm cho bà tha thứ các tật xấu trên.

– Tôi không làm vướng tay ông đâu, – bà nói nhỏ.

Ông ta chỉ chỗ cho bà ngồi, bà kéo chiếc ghế đầu đến gần giường Peter, ngồi xuống và nắm bàn tay cậu. Máy oxy móc trên móc, chỗ nào cũng có máy móc, máy thì theo dõi nhịp tim, máy thì dò sóng não. Trước mắt, tình trạng của cậu không có gì thay đổi.

– Khi tai nạn xảy ra bà ở đâu? – Ông ta hỏi, giọng có vẻ trách móc khiến bà muốn bợp tai ông ta.

– Ở tòa án. Tôi là luật sư. Người quản gia của tôi có mặt ở hồ tắm, nhưng tôi nghĩ tai nạn xảy ra ngoài tầm tay của chị ấy.

– Tôi cũng nghĩ thế, – ông ta nói, giọng cộc lốc, rồi đi đến nói chuyện với một ông bác sĩ nội trú và một bác sĩ khác nữa. Một phút sau, ông ta quay lui nói thẳng với bà: – Chúng tôi chờ thêm một hay hai giờ nữa xem sao, rồi chúng tôi sẽ chuyển cậu lên phòng mổ trên lầu. – Bà gật đầu. Bà ngồi trên ghế đầu, cầm nhẹ bàn tay của Peter.

– Nếu tôi nói chuyện với nó, nó có nghe không?

– Chắc không nghe đâu, – ông ta đáp, cau mày nhìn bà. Bà tái mét như con, nhưng bà có mái tóc đỏ và rất đẹp. – Bà có khỏe không? – Ông ta hỏi, và bà gật đầu. – Nếu bà xiu ở đây, chúng tôi không có thì giờ để lo cho bà. Nếu bà thấy khó chịu trong người, xin bà ra ngồi đợi ở phòng khách, nếu có chuyện gì lạ ở đây, tôi sẽ gọi bà vào.

– Tôi không đi đâu hết, – bà đáp, giọng cương quyết. Bà đã sống trong cảnh hãi hùng khi Jack mất cách đây 8 tháng, thế mà bà đâu có ngất xiu. Bà ghét lời ăn nói của ông bác sĩ này, nhưng người y tá đã cho bà biết ông ta rất tốt, nên bà cố tin như thế. Nhưng cách đối xử với bệnh nhân như thế là quá khủng khiếp. Ông ta đã quen cảnh sống chết trong gang tấc, ông ta chỉ lo cứu sống bệnh nhân mà không quan tâm đến tình cảm. Ông đối xử với thân nhân của người bệnh rất thiếu tế nhị. Ông ta lại vội vã đi gọi một bác sĩ về thần kinh có kinh nghiệm đến, và trong lúc ông đi khỏi, người điều dưỡng đến hỏi bà có muốn uống cà phê không.

– Không, cảm ơn, tôi khỏe, – bà dịu dàng nói, nhưng thái độ có vẻ khó chịu. Trông bà có vẻ thất vọng, đau khổ như khi chồng bà chết. Nhưng bà nghĩ chắc lần này bà không mất con. Cứ nghĩ đến chuyện mất mát là bà thấy khó chịu. Bà bèn cúi người gọi nhỏ Peter:

– Tỉnh dậy, Peter... Tỉnh dậy đi con... nói chuyện với mẹ đi... Mẹ đây... mở mắt ra... nói chuyện với mẹ... Mẹ đây con yêu... Mẹ yêu con... Tỉnh dậy đi con... – Như bài kinh cầu nguyện, bà lặp lại lặp tới mãi, bà nghĩ rằng từ trong chón vô thức, thế nào cậu cũng nghe bà.

Khi ấy là hai giờ rưỡi, cho đến 4 giờ mà vẫn không có gì thay đổi, ông bác sĩ trở lại nói chuyện với bà. Họ để cho Peter nghỉ thêm một giờ nữa để cậu có thể tỉnh dậy, và đánh giá lại tình hình. Bà gật đầu nghe theo lời ông ta. Từ lúc nhập viện đến

giờ, cậu ta không nhúc nhích, nhưng cả ông ta và bà đều đồng ý sắc mặt của cậu có khá hơn. Nhưng đồng thời ông bác sĩ nhận thấy sắc mặt bà không khá hơn chút nào, nhưng ông không nói ý nghĩ ấy ra. Trông bà đáng sợ quá. Cho nên lần này, khi nói chuyện với bà, ông ta nói năng nhẹ nhàng hơn, nhưng không nói nhiều. Ông chỉ hỏi bà đã gọi báo cho bố cậu biết chưa, bà chỉ lắc đầu mà không nói gì cho ông ta biết hết.

– Có lẽ bà nên báo cho ông ấy biết, – ông thận trọng nói, ông thấy qua ánh mắt của bà có cái gì đấy khiến cho ông ngần ngại, có thể hai người đã ly dị hay là đang gặp hoàn cảnh bất trắc. – Cậu ấy chưa được an toàn đâu.

– Bố nó chết cách đây 8 tháng rồi, – bà đáp. – Không có ai để gọi hết – Bà đã gọi về nhà báo cho mọi người biết cậu còn sống, nhưng bà không muốn gọi lại nữa, bà đợi cho đến khi nào có tin thêm về tình hình của cậu mới gọi lại. Giọng bà nghe có vẻ bình tĩnh hơn. Bà chỉ còn cách cầu nguyện sao cho Peter đừng theo gót bố cậu. Bà cầu nguyện sao cho bác sĩ cứu chữa được cậu.

– Tôi xin lỗi, – ông ta nói rồi bỏ đi lại, bà cứ nhìn chăm chú vào cậu, và bỗng nhiên bà cảm thấy căn phòng xoay quanh, nhưng bà thà chết còn hơn là nói cho ai biết bà đang xây xẩm mặt mày. Chuyện xảy ra quá đau đớn cho bà, quá khủng khiếp cho bà. Bà không thể để mất cậu được. Không thể được. Bà không muốn để cho cậu từ giã họ. Bà vội cúi đầu xuống, bà cảm thấy dễ chịu hơn, rồi lên tiếng nói chuyện nho nhỏ với Peter. Và như thế cậu nghe được lời cầu nguyện của bà, cậu từ từ nhúc nhích và cố quay đầu, nhưng người ta đã buộc nẹp cổ cho cậu nằm yên, nên cậu không quay đầu được. Mắt cậu vẫn chưa mở. Bà bèn nói với cậu to hơn để giục cậu mở mắt ra và nói chuyện với bà, hay là nhấp nháy mắt nếu cậu nghe tiếng bà nói, bóp tay bà, ngo ngoe ngón chân, bất cứ làm gì cũng được. Nhưng vẫn không có dấu hiệu gì của Peter hết, cho đến khi cuối cùng cậu phát ra tiếng rên nho nhỏ, nhưng không thể nói đấy là âm thanh phát ra từ chón vô thức hay đấy là tiếng trả lời cho những lời bà đã nói. Người điều dưỡng vội chạy đến khi nghe tiếng rên của cậu. Cô ta kiểm tra tình hình sức khỏe của cậu, nhìn các máy kiểm tra, rồi chạy đi tìm ông bác sĩ. Liz không biết đấy là dấu hiệu đáng mừng hay đáng lo, nhưng bà cứ tiếp tục nói chuyện với cậu, cầu khẩn cậu nghe lời bà. Rồi ngay khi ông bác sĩ vừa đến, Peter lại rên lần nữa, và lần này hai mắt cậu nhấp nháy rồi mở ra, khi ấy bà đang đứng bên cạnh cậu, nhìn cậu với tâm trạng vừa hy vọng vừa hoảng sợ.

–M m m m m m m m... – Cậu thót lên một tràng dài, âm thanh nghe đau đớn, nhưng bà biết cậu muốn nói gì, và Bill Webster cũng biết. Cậu gọi mẹ, nhưng cậu đã gắng hết sức mới thót ra được chừng ấy âm thanh. Bà vội cúi xuống sát cậu, nói với cậu bà rất yêu cậu, nước mắt tuôn ra ướt đầm đìa cả hai má bà. Và khi bà quay lui nhìn ông bác sĩ, bà quá đỗi kinh ngạc khi thấy ông ta đang cười.

– Chúng ta có tin mừng rồi. Xin bà cứ nói chuyện với cậu ấy. Tôi muốn trải nghiệm cậu ấy thêm một lát nữa. – Peter lại nhắm mắt, nhưng khi bà nói tiếp với cậu, cậu mở mắt và rên lên nghe rất đau đớn, đồng thời bóp rất nhẹ tay bà. Nhưng cậu đã tỉnh, tỉnh dần, từng tí một.

– Ấ u u u u, – cậu thốt lên, cau mày nhìn bàn...Ấm uuuu... – cậu thốt lên lần nữa, bà bước đến gần bác sĩ.

– Nó đau đớn, – bà dịu dàng nói, Bill Webster gật đầu.

– Đương nhiên là phải đau. Chắc cậu ấy đau đầu ghê gớm lắm. – Ông ta bỏ thêm cái gì đấy vào trong bình xê rum chuyên cho Peter, và người chuyên viên kỹ thuật lấy thêm máu. Mấy phút sau, vị bác sĩ thần kinh đến khám cho cậu. – Chúng ta có tin mừng rồi, – Bill Webster nói với ông ta, vẻ phấn khởi. Bác sĩ Webster trao đổi ý kiến với ông bác sĩ, rồi họ nói cho bà hay rằng họ chưa thực hiện cuộc giải phẫu. Và may ra, nếu cậu có tiến bộ thêm, có lẽ họ không mổ nữa. Khi ấy là sáu giờ, Liz không rời Peter nửa bước. Webster đề nghị với bà: – Nếu bà muốn đi uống cà phê, bà cứ để chúng tôi canh chừng cậu ấy cho. – Nhưng bà lắc đầu. Bà không muốn rời khỏi Peter cho đến khi nào tình hình khá hơn, bất kể thời gian lâu đến bao nhiêu. Bà không ăn uống gì từ sáng nay, nhưng bây giờ bà vẫn không muốn ăn.

Một giờ sau, Peter mới thốt ra lời khác, lần này cậu gọi mẹ lại, nghe rõ ràng hơn. Tiếp theo đó, cậu nói "đau", giọng nói nghe ồm ồm, nhưng lần này cậu đưa bàn tay lên và ra sức bóp bàn tay của mẹ cậu. Cậu yếu ớt còn thua một em bé, họ không muốn cho cậu uống thuốc giảm đau, vì sợ cậu sẽ bị hôn mê trở lại. Cuối cùng cậu nói "nhà" trong khi các bác sĩ nhìn cậu.

– Cậu muốn về nhà phải không? – Bill Webster hỏi, Peter nhìn ông gật đầu nhẹ, rất nhẹ. – Tốt. Chúng tôi cũng muốn cậu trở về nhà, nhưng cậu phải nói chuyện với tôi một lát đã, rồi sau đó cậu muốn đi đâu thì đi. Cậu cảm thấy như thế nào, Peter? – Ông ta nói chuyện với bệnh nhân dịu dàng hơn khi nói với mẹ bệnh nhân rất nhiều. Nhưng bây giờ bà cảm ơn những gì ông ta đã làm cho con bà.

– Đau khủng khiếp! – Peter đáp. – Đau!

– Đau ở đâu nhiều nhất?

– Ở đầu.

– Có cậu có đau không? – Cậu lại gật đầu rồi nhắm mắt. Rõ ràng khi cậu nhúc nhích, cậu rất đau.

– Có chỗ nào đau nữa không?

– Không... Mẹ.

– Mẹ đây, con yêu. Mẹ không đi đâu hết.

– Xin lỗi... – Cậu nói, nhìn bà, và bà lắc đầu. Lúc này, cậu không cần xin lỗi làm gì... – Ngu ngốc.

– Phải, rất ngốc. – Ông bác sĩ trả lời cho bà. – Cậu may mắn không bị bại liệt tứ chi trong tai nạn này. – Rồi ông biểu cậu di động tay chân, Peter làm theo, nhưng cậu không thể bóp mạnh mấy ngón tay của ông bác sĩ được. Tuy nhiên, Webster và ông bác sĩ thần kinh rất hài lòng trước kết quả như thế này. Vào lúc 9 giờ, họ nói với Liz họ cho chuyển Peter lên Phòng Hồi sức Chấn thương để họ tiếp tục theo dõi cậu cho 68 kỹ. – Tôi nghĩ là bà nên về nhà ngủ một giấc. Cậu ấy thế là có dấu hiệu tốt rồi đây. Sáng mai bà đến cũng được.

– Tôi ngủ ở đây được không?

– Nếu bà muốn. Cậu ấy cần phải ngủ. Nếu cậu ấy khá hơn chút nữa, chúng tôi phải cho cậu uống cái gì để ngủ. Bà cần phải nghỉ ngơi, bà đã ngồi ở đây suốt cả ngày rồi. – Mặc dù không có trách nhiệm, nhưng ông cũng cảm thấy lo lắng cho bà. Theo nguyên tắc, ông không cần phải lo lắng nhiều đến thân nhân của bệnh nhân, nhưng trông bà như có vẻ bị kiệt sức.

– Bà còn đưa con nào ở nhà nữa không? – ông hỏi. Bà gật đầu. – Bà phải về với các cháu ở nhà. Chắc chúng đang lo. Khi người ta chở cậu ấy vào đây, trông cậu rất nguy kịch. Các cháu ở nhà có thấy cảnh tai nạn xảy ra không?

– Chắc có. Tôi sẽ gọi về nhà báo cho chúng biết anh chúng đã khá rồi. – Mãi cho đến bây giờ, không có dấu hiệu gì tốt lành để báo cho chúng hay.

– Tại sao bà không về nhà một lát? Nếu có gì lạ tôi sẽ gọi cho bà hay. – Giọng Webster có vẻ cương quyết.

– Ông có mặt ở đây chứ? – Bà không ưa ông ta, nhưng bà bắt đầu tin tưởng ông ta.

– Cả đêm cho đến trưa mai. Tôi hứa sẽ có mặt ở đây. – Ông ta cười nhìn bà, bỗng bà ngạc nhiên nhận ra rằng khi ông ta không nổi quạu với bà hay xằng giọng khi kiểm tra máy móc và đồ biểu, thì trông ông ta rất dễ thương.

– Tôi không thích rời nó, – bà thành thật nói.

– Về một lát cho nhẹ người, và lại chúng tôi sắp di chuyển cậu ấy lên lầu trong

một lát nữa. Bà sẽ mátthì giờ ở đây. – Ông ta ăn nói cũng khéo léo, bà không thể nào không cười với ông. Rồi bà nói với Peter bà về nhà thăm các em một lát bà sẽ trở lại ngay.

– Mẹ sẽ trở lại nhanh thôi, mẹ hứa thế, – bà nói với Peter và cậu cười. – Xin lỗi, Mẹ, – cậu lại nói. – Thật ngốc.

– Con thế là may rồi. Mẹ yêu con. Cố lành nhanh lên.

– Mẹ nói với Jamie con không sao, – cậu cố gắng nói nhưng như thế là tiến bộ rồi. Từ khi tỉnh dậy đến giờ, bây giờ cậu mới nói được một câu dài như thế. – Mẹ sẽ nói. Lát nữa mẹ sẽ gặp con lại.

– Con khỏe rồi. – Cậu cố trấn an bà, thế là có dấu hiệu tốt. Cậu đã tỉnh táo, không những ý thức được mọi vật chung quanh, mà còn hiểu được những vấn đề tinh tế hơn. Nếu cậu cứ hôn mê mãi, hay tệ hơn, không sống được, thì chắc bà không thể nào chịu đựng cho được nỗi khốn khổ trên đời này. Bà không muốn nghĩ đến chuyện này.

– Mẹ mong sao chốc nữa khi mẹ quay lại đây, mẹ thấy con đi lui đi tới ngoài hành lang được rồi. Có được không? – Cậu cười nhìn mẹ. Bà hôn cậu rồi bước ra khỏi phòng, và ông bác sĩ đi theo bà.

– Cậu ấy rất may mắn, – ông nói, thái độ có vẻ quý trọng bà. Bà vẫn tiếp tục đi – Thật tôi không ngờ cậu ấy không cần giải phẫu mà thoát khỏi hôn mê như thế, và tỉnh táo nhanh chóng như vậy. Cậu ấy còn trẻ, có sức khỏe, nhưng biết đâu chính nhờ có bà mà cậu ấy hồi phục nhanh, nhờ bà nói chuyện với cậu ấy.

– Dù vì lý do gì đi nữa, thì tôi cũng phải cảm ơn Chúa đã phù hộ cho nó khỏi hôn mê. – Bà bỗng cảm thấy hai chân yếu khi nói đến điều này.

– Theo tôi thì cậu ấy chắc phải ở bệnh viện hai tuần, cho nên bà không nên phí sức làm gì. Nếu bà cần nghỉ ngơi sáng mai hãy đến, chắc cậu ấy sẽ khỏi đấy.

– Tôi muốn ngủ ở đây với cháu. Nhưng tôi cần về nhà để xem các đứa nhỏ ra sao rồi tôi trở lại trong vòng hai giờ.

– Bà có bao nhiêu cháu? – Ông hiếu kỳ hỏi. Ông không biết bà là ai hay làm công việc gì, nhưng có một điều ông biết chắc bà là người mẹ tuyệt vời, rất thương con. – Năm, – bà đáp. – Cháu này là con đầu.

– Bà hãy để số điện thoại lại đây. Nếu có gì cần kíp tôi sẽ gọi báo cho bà hay. Và nếu khi về nhà bà muốn ở lại nhà, cứ tự nhiên, đừng ngại gì hết. Chắc các cháu kia

rất lo lắng, nhất là khi chúng đã chứng kiến cảnh xảy ra. Cháu út của bà mấy tuổi?

– Mười. Đứa mười, đứa 11, đứa 13, và đứa 14.

– Thế là bà bận rộn suốt ngày.

– Chúng rất dễ thương, – bà đáp. Ông muốn nói chúng có bà mẹ rất tuyệt, nhưng ông không nói. Thay vì nói thêm, ông quay lui để kiểm tra Peter, và bà ra về. Khi bà về đến nhà, đã hơn 9 giờ, các con bà vẫn còn thức. Các cô gái ngồi khóc ở bàn ăn, Jamie ngồi trên chân Carole, vẻ mệt mỏi bơ phờ. Trông chúng như trẻ mồ côi từ vùng có chiến tranh đến, và khi bà vừa hiện ra trên ngưỡng cửa, tất cả đều vùng đứng dậy, cố nhìn vào mặt bà để xem kết quả, nhưng bà mỉm cười, mặc dù trông bà xơ xác, mệt mỏi.

– Anh các con sẽ bình phục. Anh ấy bị chấn thương sọ não rất nặng và bị nứt một đường nhỏ ở cột sống cổ, nhưng bây giờ nó đã lành rồi. Anh các con rất may mắn.

– Chúng con đến thăm được không? – Tất cả đồng thanh hỏi.

– Chưa được, – Liz đáp. Carole dọn thức ăn gồm một đĩa thịt để dành cho bà, nhưng bà không thể ăn được.

– Khi nào anh ấy về nhà được? – Megan lo lắng hỏi.

– Quãng hai tuần, có thể lâu hơn nữa. Tùy vào việc anh con bình phục nhanh hay chậm. – Tất cả các con bà đều muốn biết nhiều chuyện, nhưng bà tránh không để cho chúng nghe những chuyện khủng khiếp vào chiều ấy. Điều mà chúng cần là việc cậu còn sống. Cả nhà ngồi nói chuyện với nhau thêm một giờ nữa rồi đi ngủ. Khi chúng đã lên lầu hết, Carole nói với bà chị rất ân hận. Chị cảm thấy có trách nhiệm về chuyện đã xảy ra.

– Đừng ngốc, – Liz nói, bà quá mệt không muốn nói gì để đánh tan mặc cảm có tội của chị, nhưng bà cảm thấy bà có bổn phận phải trấn an chị. – Chị không thể kiểm soát đủ các thứ việc. Chúng nó giỡn quá liều lĩnh. Nó không chết hay bị bại liệt là quá may.

– Ôi, lạy Chúa, – Carole nói, nước mắt đầm đìa hai má, chị hỉ mũi sụt sịt. – Cậu ấy có khỏe không?

– Họ nói sẽ khỏi. Nó nằm bất tỉnh suốt hai giờ liền, nhưng bây giờ nó nói được rồi. Khi ngồi ở đây, tôi cứ tưởng... – Bà không nói được hết lời, và Carole gật đầu, nước mắt tuôn ra. Chị cũng có ý nghĩ như thế; thấy Liz lâu về nhà, và bà không gọi

về, Carole tin đã xảy ra chuyện rất tệ hại. Nhưng thực ra bà cứ tưởng chừng chuyện xảy ra sẽ rất xấu. – Đêm nay tôi đến ở lại tại bệnh viện. Tôi lên lầu thu xếp ít đồ đạc.

– Tại sao bà không ngủ ở nhà? Trông bà bơ phờ quá, bà hãy nghỉ ngơi cho lại sức rồi mai sẽ đến.

– Ông bác sĩ cũng khuyên như thế, nhưng tôi muốn đêm nay tôi ở bên cạnh nó. Dù đã 17 tuổi, nhưng việc này đã làm cho nó sợ hãi, vả lại nó rất đau đớn vì bị chấn thương.

– Tội nghiệp cho cậu ấy. Mùa hè kết thúc sao mà quái ác thế. Theo bà thì cậu ta có thể đi học được vào tháng 9 không?

– Chúng tôi chưa biết. – Việc học hành không quan ngại mấy. Chiều nay không khí trong bệnh viện đã làm cho bà hết hoảng lo sợ. Khi nghĩ đến điều đó, bà cảm thấy đau đớn như bị chuyển tàu tốc hành đâm phải, và khi Carole nghe thế, lòng chị đau đớn vô cùng.

Liz chậm rãi đi lên lầu, vào hôn Jamie để chúc cậu ngủ ngon, nhưng cậu bé có vẻ đã ngủ say rồi, còn các cô gái đã đi nằm. Khi bà vào phòng ngồi xuống giường, bà cảm thấy ngôi nhà không có Peter trông yên tĩnh một cách kỳ lạ. Bà muốn tặng một ít đồ dùng vào bao, nhưng bà không nhúc nhích chân tay được. Bà ngồi yên nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, và khóc những giọt nước mắt sung sướng. Cuối cùng, khi bà cho đồ đạc vào bao thì đã hơn 11 giờ, và khi bà đến bệnh viện để thăm cậu thì đã nửa khuya. Bà nán lại vài phút để gọi điện thoại cho mẹ bà, khi nghe Liz báo cho bà biết chuyện của Peter, bà cụ hoảng hồn.

– Lạy Chúa, nó có khỏi không? – bà cụ hỏi, giọng nghẹn ngào. Liz nói Peter sẽ khỏi, rồi hứa khi nào cậu đỡ hơn, bà sẽ gọi lại.

Khi Liz trở lại bệnh viện, Peter đã thức dậy, cậu tiếp tục bình phục. Khi Liz bước vào phòng Hồi sức Chấn thương, cậu đang nói chuyện một cách bình thường với một cô điều dưỡng.

Khi vừa thấy bà, cậu lên tiếng:

– Chào Mẹ. Jamie ra sao?

– Nó khóc. Mọi người trong nhà đều nhờ mẹ nói họ thương yêu con. Họ muốn đến thăm con. Mẹ nói phải đợi một thời gian, nếu không thì tất cả đã kéo nhau đến đây rồi.

Người nữ điều dưỡng kê một cái giường trong góc phòng khách cho bà, bà mặc

bộ đồ tập thể dục như thế mà ngủ, đắp thêm tấm chăn. Họ hứa sẽ đến gọi bà nếu Peter cần bà, hay bệnh nặng lại, nhưng họ tin chắc không có gì đáng sợ. Họ cho biết tình hình sức khỏe của cậu đã tốt, và cậu nói được nhiều rồi.

Bà vừa thiu thiu ngủ thì bỗng giật mình thức dậy vì Bill Webster đi vào phòng. Bà hoảng hốt vùng dậy,ngồi thẳng người nhìn ông ta. Ông đã thay bộ đồ xanh thành bộ đồ xám. Bộ áo quần trông không hấp dẫn tí nào hết. Bà hỏi:

– Có chuyện gì không?

– Không có gì. Cậu ấy khỏe. Tôi không muốn quấy rầy bà. Tôi chỉ muốn vào xem bà có cần gì không... Cần gì để ngủ... ông có vẻ ngần ngại, bà nhận thấy ông ta có ý lo lắng cho bà, bà biết ơn ông vì ông đã tận tình chăm sóc cho Peter.

– Tôi không sao, cảm ơn ông, – bà đáp, người bình tĩnh trở lại. – Cảm ơn những việc ông đã làm. Chắc tôi có thể ngủ được ở đây. – Trông bà có vẻ rất mệt mỏi, nhưng ông thấy đây là việc tự nhiên thôi. Bà bị căng thẳng suốt cả buổi chiều.

– Tôi vui mừng vì cậu ấy bình phục, – ông nói, vẻ thành thực.

– Tôi cũng thế. Tôi nghĩ nếu nó không bình phục, không biết chúng tôi sẽ sống ra sao.

– Chồng bà bệnh có lâu không? – Ông ta hỏi. Ông đoán chồng bà bị ung thư. Nhưng bà lắc đầu.

Anh ấy bị một thân chủ của chúng tôi bắn chết vào sáng Giáng sinh. – Nghe nói, ông liền nhớ lại chuyện này, ông gật đầu. Ông không biết nói gì với bà, mà chỉ đoán nỗi lòng đau đớn của bà ra sao thôi.

– Tôi xin lỗi, – ông nói. – Tôi nhớ đã đọc báo viết về chuyện này. – Nói xong, ông tắt đèn ở phòng khách rồi bước ra ngoài. Thật khó mà không kính nể bà. Bà vẫn đi đứng, vẫn sáng suốt, vẫn lập luận mạch lạc,vẫn chăm sóc con cái và làm việc. Ông trở lại kiểm tra Peter, nhìn cậu và cười với cậu. Đêm nay cậu là một món quà quý báu cho mẹ cậu, và bà đáng được món quà này. Món quà ngoài sức tưởng tượng của Bill Webster. Bây giờ ông tin chắc như thế, vì cậu đang hồi phục nhanh. Ông cười một mình khi quay về bàn làm việc để ký một vài giấy tờ cần thiết. Ông thích những ngày như ngày hôm nay, những ngày thắng lợi thay vì thất bại. Hôm nay là ngày khiến cho ông rất sung sướng, vì ông đã cứu được mạng sống của con người. Tình cờ số phận đã ưu đãi cho bệnh nhân của ông. Ông ngồi dựa ra lưng ghế, nhắm mắt một lát. Rồi ông mở mắt ra, ký những tờ giấy rất cần thiết. Đêm còn dài, nhưng ông không ngại. Lần này công việc được suôn sẻ, ông rất mừng.

7

Liz ngủ một giấc ngon lành được mấy giờ ở phòng khách và trở lại bên giường của Peter trước khi cậu thức dậy. Khi Peter dậy, cậu đau đầu kinh khủng, than phiền cái niền cổ cắn cái và đau ở sau cổ.

Webster đến kiểm tra cậu lúc 6 giờ sáng, suốt đêm cứ cách một giờ là ông lại đến kiểm tra cậu một lần. Nhưng hình như ông thấy mọi sự đều tốt đẹp. Sau đó, ông bác sĩ thần kinh lại đến, sau khi khám xong, ôngta cũng có vẻ hài lòng. Ông nói với Liz con bà rất may mắn.

Bà giúp các cô điều dưỡng tắm cho cậu, và họ chuyển xê rum mới cho cậu. Xế trưa, bà về nhà một lát. Mọi người còn lo lắng cho cậu, các cô hỏi đủ thứ, nhưng khi bà về nhà, bà không thấy Jamie đâu hết. Bà hỏi Carole, chị trả lời chị không thấy cậu bé từ lúc mới ăn sáng xong, và khi Liz đi tìm, bà thấy cậu bé ngồi lặng lẽ trong phòng cậu.

– Kia, con, con ngồi làm gì một mình ở đây? – Bà rất lo cho cậu, và khi cậu bé quay mặt nhìn bà, bà còn lo lắng hơn nữa, vì mặt cậu ta trông rất thê thảm. Nhìn mặt cậu, lòng bà đau đớn xót xa. Bà đến ngồi xuống bên cạnh con, nắm tay cậu. – Peter nhờ mẹ nói lại với con là anh ấy rất thương con. Anh ấy cố gắng chóng bình phục để về nhà. – Nhưng Jamie lắc đầu, hai hàng nước mắt chảy xuống hai má rồi giọt xuống giữa hai chân.

– Không, anh ấy không về. Anh đi luôn như bố. Đêm qua con đã nằm mơ thấy anh ấy.

– Con hãy nhìn mẹ, – bà nói, nhẹ quay mặt cậu bé về phía bà, rồi nhìn thẳng vào mắt cậu. – Jamie, mẹ không nói láo với con đâu. Peter sẽ bình phục. Anh ấy đau cổ. Cổ anh ấy phải niền cho cứng, và anh ấy đau đầu ghê lắm. Nhưng anh ấy sẽ về, mẹ hứa với con thế. – Cậu bé nhìn bà, hai mẹ con im lặng một hồi thật lâu.

– Con đến thăm anh ấy được không? – Trông Peter vẫn còn đáng sợ, vì trên người cậu có nhiều ống nhựa, nhiều máy móc sáng lấp lánh và kêu bip bip, nhưng bà phân vân không biết có nên dẫn Jamie đến thăm Peter để cho cậu bé tin anh trai cậu đang còn sống không.

– Nếu con muốn thì cứ đến thăm. Có rất nhiều máy móc trên người anh con, tiếng máy kêu ì ì, và trên hai tay có nhiều ống nhựa.

- Loại ống gì thế? – Jamie có vẻ hiểu kỳ nhưng cậu đã bớt sợ.
- Loại ấy như rom vậy. – Đúng là gần giống như thế.
- Họ có cho phép con thăm anh ấy không?

Người ta không cho phép trẻ con vào phòng Hồi sức Chấn thương, nhưng bà định xin phép Bill Webster, bà sẽ trình bày hoàn cảnh cho ông ta rõ. Ông ta đã cho bà biết tối nay ông ta trực, và bà đã hứa với Peter tối nay bà sẽ đến bệnh viện ở lại với cậu.

– Mẹ sẽ xin phép họ, – bà hứa, rồi kéo nhẹ cậu bé vào lòng. – Jamie, mẹ yêu con. Mọi việc rồi sẽ ổn thỏa hết. – Mẹ hứa anh ấy không đi luôn theo bố chứ?

– Mẹ hứa, – bà nói, cố giữ cho khỏi chảy nước mắt. Khóc chẳng những không được việc gì cho bà, mà còn gây thêm khó khăn cho các con bà.

– Ngoéo không? – Cậu bé hỏi, rồi đưa ngón tay út lên, bà cũng đưa ngón út ngoéo. Tối nay khi gặp bác sĩ, mẹ sẽ xin phép ông ta để con đến thăm. Tại sao chiều nay ta không gọi Peter để con nói chuyện với anh con?

Nghe thế, mắt Jamie sáng lên.

– Cậu gọi được không?

– Được chứ, – bà đáp. Bà nhận ra làm thế này sẽ giúp cho các cô con gái bà an tâm luôn thể. Jamie đi xuống nhà dưới theo bà, rồi bà gọi các cô gái xuống theo, bấm số điện thoại ở bệnh viện, xin được nói chuyện với phòng Hồi sức Chấn thương.

Người ta mang điện thoại đến cho Peter, cậu nói với giọng ồ ồ, yếu ớt, nhưng bình thường, cậu hứa sẽ về nhà khi nào đi được và dặn dò các em gái hãy ngoan trong khi không có cậu. Rồi cậu dặn dò Jamie hãy cẩn thận khi tắm trong hồ bơi, cậu nói với chú em rằng việc cậu làm là ngu ngốc, sẽ không bao giờ tái phạm.

– Anh nhớ các em, – cậu nói, giọng nghe như giọng trẻ con, Liz nghĩ cậu đang khóc khi nói. – Anh sẽ về nhà khi nào đã hoàn toàn bình phục. – Mẹ nói mẹ sẽ xin phép để em đến thăm anh, – Jamie nói giọng tự hào, Peter lộ vẻ sung sướng. Liz nói tiếp, bà báo cho Peter hay bà sẽ đến bệnh viện trong vài giờ nữa. Nếu cậu cảm thấy không sao, bà ở nhà ăn tối với các em.

– Được rồi, Mẹ. Mẹ mang gì đến cho con ăn được không?

– Mang gì? – Cậu đang còn chuyền xê rum, và họ cho biết chiều nay họ sẽ uống nước thịt đông. Cậu không khoái các thứ này.

– Mang cho con thịt băm phó mát. – Mẹ cậu cười khi nghe lời yêu cầu của cậu.

– Chắc con cảm thấy khỏe nhiều rồi. – Thật khác xa với ngày hôm trước khi bà cầu xin cậu mở mắt và nói chuyện với bà trong khi cậu mê man bất tỉnh. – Theo mẹ, con nên đợi hai ngày nữa rồi hãy hay, con à.

– Con biết thế nào mẹ cũng nói thế. – Cậu đáp, giọng thất vọng.

– Lát nữa mẹ sẽ gặp con.

Bà trở lại với các con, Jamie ngồi trong lòng bà một lát, nhưng trông cậu bé ít có vẻ buồn rầu hơn trước. Nói chuyện với Peter giúp cậu ít lo. Sau khi cậu bé ra ngoài chơi, bà gọi đến văn phòng. Theo Jean, không có chuyện gì quan trọng xảy ra. Cô ta tìm cách để hoãn việc ra tòa của bà, và lên lịch lại các buổi hẹn vào tuần sau. Nhưng Liz vẫn cảm thấy công việc đè nặng lên hai vai bà. Không có ai đứng ra giúp đỡ bà, giải quyết các vụ kiện cho bà, tất cả đều tùy thuộc vào bà. Con cái, công việc, tai họa xảy đến cho Peter, và nếu cậu ta có mệnh hệ gì chắc cuộc sống của bà hỏng bét. Quả là một gánh nặng kinh khủng. Đêm ấy, khi bà lái xe đến bệnh viện, bà suy nghĩ liên miên đến điều này.

Bill Webster đã đến trực, khi thấy bà đến, ông cười chào, nhưng trông ông có vẻ lo âu, nên chỉ đưa tay vẫy chào khi bà đi qua. Một giờ sau ông mới vào phòng Hồi sức Chấn thương để thăm Peter và nói chuyện với bà.

– Bệnh nhân ưu tú của chúng ta đang làm gì đấy?

– Cậu ấy đòi ăn thịt băm phó mát, tôi thấy đấy là dấu hiệu tốt phải không? – bà hỏi, vừa đưa tay hất một lọn tóc đỏ ra khỏi mắt. Bà đang giúp ông thoa nhẹ hai vai của Peter, cậu vẫn kêu ca nhưc đầu kinh khủng, nhưng họ đã cho cậu uống thuốc giảm đau, rồi sẽ từ từ bớt dần.

– Tôi nghĩ muốn ăn thịt băm phó mát là có dấu hiệu rất tốt. Ngày mai sẽ ăn, được không Peter? – Thật ư? – Peter có vẻ kinh ngạc.

– Thật chứ. Chúng tôi sẽ bắt đầu chữa cái cổ cho cậu trong vài ngày, và nếu bao tử cậu hoạt động tốt, cậu sẽ lấy lại sức khỏe rất nhanh. – Thật là tin tốt cho Peter, vì cậu ghét uống nước thịt đông hay ăn cháo lỏng.

Bill Webster kiểm tra vài chi tiết trên biểu đồ, nhìn kỹ vào các máy kiểm tra, ghi chép một ít rồi bước ra khỏi phòng Hồi sức. Liz bước theo ông ra ngoài. Bà muốn

hỏi ông về việc dẫn Jamie đến thăm vào chiều mai.

– Tôi muốn xin ông một việc, – bà thận trọng nói, ông lắng nghe. Đêm nay, ông mặc bộ đồ màu xanh và trông ông như thể đã nhiều ngày rồi không chải tóc. Nhưng chiều nào ông cũng có bệnh nhân bị đựng xe chở vào, ba trẻ em và năm người lớn bị trọng thương. Tối đó hai đứa trẻ đã chết. Chuyện xảy ra rất bi đát và rất buồn, cho nên tình trạng tiến bộ nhanh của Peter là một nguồn vui cho mọi người và cả Bill nữa. – Tôi biết người ta không cho trẻ em vào phòng Hồi sức Chấn thương – bà nói, và ông gật đầu, mặt hơi lộ vẻ miễn cưỡng. Theo ý kiến của ông, có nhiều lý do chính đáng để không cho phép trẻ em vào phòng chấn thương. Trẻ em là nơi phát sinh ra nhiều vi trùng, còn bệnh nhân thì không đủ sức để tránh khỏi sự nhiễm trùng. Nhưng Liz nhìn ông với vẻ rất tha thiết – Từ khi bố các cháu chết, chúng tôi đã sống bên nhau như hình với bóng gần một năm nay. – Bà không muốn nói như thế, nhưng bà phải nói. – Đứa con út của tôi rất lo cho Peter.

– Cháu mấy tuổi?

– Mười, – bà ngần ngại, nhìn ông, tự hỏi không biết có nên nói rõ cho ông biết chuyện thật không, nhưng rồi bà cảm thấy tin tưởng ông. Dù sao, ông đã cứu mạng sống cho Peter. – Nó đi học trễ. Nó bị dễ non, ngộp thở, phải nằm lòng kính, nên sức khỏe yếu. Hôm qua nó thấy xảy ra tai nạn, nên bị kích thích, quá lo sợ, nó cứ nghĩ Peter sẽ đi theo bố chúng. Nếu nó thấy được anh nó còn sống, chắc thế nào nó cũng bình tĩnh, an tâm hơn.

Bill Webster nhìn bà một hồi lâu rồi gật đầu. Ông nghĩ bà đã lo sợ nhiều, và chắc các con bà cũng lo sợ như bà.

– Bà cần tôi giúp gì? – Ông nhẹ nhàng hỏi. – Bà có quá nhiều chuyện phải lo như thế ư? – Cách ông ta nói khiến cho bà chảy nước mắt, bà phải quay mặt một phút để lấy lại bình tĩnh mới đáp được. Sau khi Jack chết, hễ có ai đối xử tử tế với bà là bà không làm sao kèm chế được mình và bà thường khóc.

– Chỉ cho cháu thăm Peter, – bà nói nho nhỏ.

– Bất cứ khi nào bà thích. Còn các cháu khác thì sao? Các cháu ấy không muốn đến thăm sao? – Rõ ràng gia đình bà đã lâm vào cảnh hết sức đau đớn khi người cha trong nhà bị giết, cho nên bây giờ ông muốn làm cái gì để làm dịu nỗi khổ của họ. Ông nhận ra người anh trai của chúng rất quan trọng đối với chúng và đối với mẹ chúng. Ông hiểu tâm trạng của mọi người trong gia đình bà khi chứng kiến tai nạn xảy ra vào ngày hôm trước.

– Tôi nghĩ các đứa con gái hiểu biết, nhưng nếu cho chúng thăm anh chúng,

chúng sẽ an tâm hơn. Tuy nhiên, tôi không dám đòi hỏi nhiều, mà chỉ xin cho Jamie đến thăm là được rồi.

– Ngày mai bà mang cháu đến.

– Cám ơn ông, – bà nói, lòng cảm động khi nghe ông trả lời như thế. Bà không biết cám ơn ông sao cho vừa.

Bà trở lại phòng Peter, ngồi với cậu một lát cho đến khi cậu ngủ bà mới về phòng khách, nằm xuống trên ghế nệm dài để ngủ. Trong phòng tối, nhưng khi Bill mở cửa nhìn vào, bà vẫn còn thức. Ông không biết bà đã ngủ hay chưa, và ông sợ quấy rầy bà. Ông đứng nhìn bà một hồi lâu mới lên tiếng.

– Ngủ chưa Liz? – Lần đầu tiên ông gọi tên bà. Bà liền ngồi dậy, sợ Peter có chuyện gì.

– Có chuyện gì không ổn sao? – Bà để chân xuống thảm, hất tấm chăn cô điều dưỡng đã đưa, sang một bên.

– Không, mọi việc đều tốt. Tôi xin lỗi. Tôi không định làm bà sợ. Tôi chỉ muốn xem bà có yên ổn không... Tôi muốn biết bà có cần tách trà hay cái gì không. – Đã nửa đêm, đề nghị uống trà là điều không thích hợp. Ông làm việc, nhưng bà cần phải ngủ. – Tôi làm thức giấc bà phải không? – Ông hỏi trong bóng tối, cảm thấy tội lỗi vì đã quấy rầy bà. Nhưng ông đã nghĩ đến bà và muốn nói chuyện với bà.

– Không, tôi còn thức. Tôi có thói quen ngủ khác với mọi người, trước... – Bà bỏ lửng câu nói nữa chừng, nhưng cả hai người đều hiểu. – Có lẽ nên uống tách trà cho tỉnh táo, hay ăn xúp hay cái gì đây. – Cuối hành lang gần phòng làm việc của ông, có máy bán trà và xúp. Hôm qua bà có mua trà và xúp ở đấy rồi, nhưng khi bà mang giày đi theo ông thì ông đề nghị vào uống trà trong phòng ông.

Bà ngồi xuống ghế, áo quần nhàu nhò, tóc tai bờm xờm, nhưng ông có vẻ không để ý đến các thứ ấy. Trông ông còn tẻ hơn bà nữa sau khi đã làm việc cả đêm.

Khi ông uống cà phê, ông hỏi:

– Bà chuyên môn loại luật gì?

– Luật gia đình... ly dị.

Ông gật đầu ra vẻ sành sỏi.

– Tôi đã có kinh nghiệm bản thân về loại luật này, nhưng không lâu. – ông có vẻ

như nhớ lại kỷ niệm không mấy thú vị gì, nhưng ông cố mỉm cười, nụ cười lạnh lùng chua chát.

– Ông ly dị à? – Bà hỏi, và ông gật đầu. – Con cái sao?

– Không có. Không có thì giờ để có con. Khi chúng tôi lấy nhau, tôi là bác sĩ nội trú còn cô ta bác sĩ thực tập nội trú. Người khác chắc đã có con, nhưng tôi không dại gì có con vào lúc ấy. Tôi chỉ muốn có con khi nào tôi có thì giờ rảnh rỗi để dạy dỗ chúng, vui chơi với chúng. Ông ta cười rồi nói tiếp: – Chắc đến khi 80 họa may mới có. – Nụ cười của ông thật dễ thương và ánh mắt thật nhân hậu, khác xa với lần đầu khi bà mới gặp ông. Khi ấy bà không ưa ông chút nào hết. Khi ấy ông trông cục cằn, vô tâm, nhưng bây giờ bà hiểu ra rằng khi ấy ông có nhiều việc cần phải làm, như là lo cứu chữa bệnh nhân, và vì lương tâm chức nghiệp nên đôi lúc ông phải tranh thủ thời gian để thu thập thông tin về gia đình nạn nhân càng nhanh càng tốt. Ngày hôm kia, ông có vẻ gắt và cục cằn với bà. – Chúng tôi đã ly dị cách đây 10 năm rồi, – bỗng ông nói, tự động cho bà biết về hoàn cảnh của mình chứ không cần đợi bà hỏi, nhưng bà là người có thói quen hạch hỏi. Thân chủ của bà thường nói cho bà nghe những điều nhiều hơn điều bà cần biết, những điều này nhiều lúc rất có ích cho bà. Và bà muốn biết về ông nhiều hơn nữa.

– Ông không muốn lấy vợ lại sao? – Bà hỏi.

– Rất ít. Và không có thì giờ. Cuộc hôn nhân đầu tiên đã làm cho tôi chán nản. Việc ly dị rất đắng cay. Cô ta gian díu ngoại tình với người bác sĩ trưởng nội trú, người không hợp với tôi. Mọi người trong bệnh viện đều biết chuyện này trước khi tôi biết, họ đều buồn cho tôi. Cuối cùng hai người lấy nhau và có ba con. Cô ta nghỉ làm nghề bác sĩ, cô ta thích thế. Chúng tôi rất khác nhau. – Ông kết luận.

– Chồng tôi và tôi làm nghề luật với nhau suốt 18 năm, chúng tôi rất hòa thuận vui vẻ. Vợ chồng cùng làm một nghề rất tuyệt. – Liz nói nho nhỏ, cố không nghĩ đến chồng nhiều quá. Bà mệt mỏi, xúc cảm, bà sợ nếu Bill hỏi nhiều về Jack, thế nào bà cũng khóc. – Thú thật, tôi rất thích ngành luật gia đình. Tôi luôn luôn đứng vào phe có tình nhân ái, bên vực cho những người cô thế, tranh đấu quyền lợi cho họ. Nhưng anh ấy thường chọn những vụ nào có thể kiếm được nhiều tiền, và anh ấy làm thế cũng đúng, vì chúng tôi có năm đứa con phải nuôi.

– Thế bây giờ? – Bà vẫn còn hành nghề luật ly dị chứ? – Bà gật đầu. Ông hỏi tiếp. – Tại sao thế? Bà có thể làm những công việc bà thích.

– Không được, – bà cười đáp. – Tôi vẫn còn phải nuôi 5 đứa con, chúng càng ngày càng lớn, càng nhiều tốn kém. Rồi còn việc học hành của chúng nữa. Sắp sửa bốn đứa lần lượt vào đại học. Jack nói đúng. Luật gia đình giúp tôi kiếm được nhiều

tiền, mặc dù nhiều lúc tôi rất chán. Làm công việc ly dị, mình thấy nhiều người rất tội nghiệp. Khi người ta nổi điên vì chồng hay vì sợ sai trái, người hiền lành nhất cũng trở thành hung dữ. Nhưng tôi vì chồng mà phải duy trì phòng luật của chúng tôi. Anh ấy đã tốn nhiều công sức mới xây dựng được cơ ngơi, tôi không thể từ bỏ được. – Bill hiểu hoàn cảnh của bà, trách nhiệm đè nặng hai vai bà, con cái, nhà cửa, sự nghiệp.

– Có bao giờ bà nghĩ đến chuyện chuyển sang làm ngành luật khác không? – Ông hỏi, thái độ có vẻ quan tâm đến bà. Bà thông minh, duyên dáng, xinh đẹp. Nét dịu dàng của bà làm cho ông say mê và tình thương con làm ông xúc động.

– Thỉnh thoảng tôi có nghĩ đến chuyện chuyển ngành, nhưng tôi không thực hiện. Thế ông nghĩ sao? – Bà bỗng hỏi ông. Ông rút cà phê thêm cho mình rồi lắc đầu.

– Không bao giờ. Tôi yêu nghề. Công việc nhiều lúc rất căng, phải quyết định thật nhanh, thật chính xác. Công việc định bệnh phải đúng, đừng mắc phải sai lầm. Lúc nào tôi cũng phải nhắc nhở mình đừng sai lầm trong công việc. Tôi thích công việc này.

– Ông nói nghe như ngày nào cũng leo lên đỉnh Everest, thỉnh thoảng chắc cũng gặp lúc buồn xé ruột chứ. – Bà nghĩ đến chuyện Peter vào ngày hôm trước, bà thấy họ có thể dễ mất cậu một cách dễ dàng. Và đêm đó họ đã để hai đứa bé phải chết.

– Chuyện buồn xé ruột xảy ra rất thường, – Bill đáp. – Tôi ghét cảnh để cho người ta phải chết.

– Jack cũng thế, – bà cười. – Tôi không quá cực đoan về việc thắng bại, nhưng anh ấy thì khác, nếu anh thua một vụ kiện, anh xem đó như một điều hết sức nhục nhã. Bất cứ lúc nào anh cũng phải thắng, vì thế mà anh đã trả giá bằng sinh mạng của mình. Anh rất căng với một gã đàn ông khiến hấn nổi điên. Tôi sợ hậu quả không hay... tôi đã cảnh cáo anh ấy... nhưng anh không tin tôi. Tôi nghĩ không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Người chồng của thân chủ tôi đã làm một việc rất điên cuồng. Nhưng hấn là thằng điên. Hấn giết vợ, rồi giết chồng tôi, và sau đó tự tử ngay trong văn phòng của chúng tôi. – Nói đến chuyện cũ bỗng bà nhớ đến cảnh hãi hùng, bà nhắm mắt lại một lát, Bill nhìn bà.

– Hấn đây là cơn ác mộng cho bà và cho các con bà, – ông nói, vẻ ái ngại cho bà.

– Bây giờ thỉnh thoảng vẫn còn. Phải thật lâu lắm chúng tôi mới có thể quên được cảnh tượng này, nhưng hiện nay chúng tôi đã đỡ hơn rồi. Chúng tôi lấy nhau

đã 19 năm, không làm sao tôi quên được chỉ trong vài tháng, chúng tôi sống hạnh phúc một thời gian khá lâu.

– Bà thế là may mắn, – ông nói nhỏ. Chưa bao giờ ông cảm thấy có người nào được may mắn, ngay cả người vợ cũ của ông hay là hai người đàn bà sống với ông sau khi ông ly dị người vợ cũ. Từ đó, ông không tìm kiếm người phụ nữ hoàn hảo nào nữa. Thỉnh thoảng có vài phụ nữ bước vào đời ông rồi ra đi, nhưng không bao giờ ông gắn bó với họ. Sống đơn độc như thế này, ông thấy bình an hơn. Ông không cần hay không muốn đi xa hơn.

– Chúng tôi rất may mắn, – Liz nói, rồi bỗng bà đứng lên, cảm ơn ông đã mời bà uống trà. – Chắc tôi phải cố ngủ một chút trước khi Peter thức dậy. Sáng mai tôi còn phải đến văn phòng làm việc, rồi buổi chiều dẫn Jamie đến đây.

Ra đến ngưỡng cửa, bà quay lui nhìn ông, ánh mắt lo âu. Đúng như điều bà đã nói với ông, đối với bà, cơn ác mộng về việc mất Jack vẫn chưa hết.

– Cảm ơn đã nghe tôi nói. Đôi lúc được nói ra, tôi cảm thấy nhẹ người.

– Cứ nói tự nhiên bất cứ lúc nào, Liz à. – Nhưng không hẳn hoàn toàn vì bà mà ông làm thế. Ông thích nói chuyện với bà, thích chàng trai. Ông rất buồn cho họ vì họ gặp chuyện quá rắc rối, quá đau khổ.

Bà trở về phòng khách, nằm trên ghế dài, thức một hồi lâu. Bà nghĩ đến ông, nghĩ đến cuộc sống đơn côi, bận rộn của ông. Cuộc sống của ông có vẻ không như cuộc sống của bà, nhưng độ này cuộc sống của bà cũng chẳng mấy thú vị gì, ngoại trừ công việc và con cái. Cuối cùng bà ngủ, nằm mơ thấy Jack, và hình như ông nói gì đấy với bà. Ông chỉ cho bà thấy cái gì đấy rồi cảnh cáo bà, và khi quay lui, bà thấy Peter nhảy khỏi tấm ván nhảy từ trên cao xuống nền bê tông trong hồ. Bà thức dậy, hoảng hốt, lòng buồn dười dười. Hễ khi nào bà nhớ đến chuyện gì khủng khiếp đã xảy ra, là bà thường thức dậy với cảm giác hoảng hốt như thế. Nhưng khi giây phút ấy trôi qua, bà mới nhớ ra rằng Jack đã chết. Bà vẫn ghét cảnh thức dậy vào buổi sáng. Cho nên bà rất sợ cảnh đi ngủ ban đêm, vì bà nghĩ sáng mai phải thức dậy để đối mặt với thực tế phũ phàng.

Bà rửa mặt, đánh răng, chải tóc, nhưng áo quần vẫn nhàu nhò bê bối. Khi bà đến phòng Hồi sức vào buổi sáng, Peter đã dậy rồi. Cậu kêu ca đói bụng mà không ai cho ăn gì. Cuối cùng, họ cho cậu một tô cháo yến mạch, và khi mẹ cậu dứt cho cậu ăn, cậu nhăn mặt khó chịu.

– Trời ơi! – Cậu thốt lên, trông như đứa bé lên năm chứ không phải thanh niên 17 tuổi. – Dở quá!

– Ngoan lên, cố ăn đi. Cháo này rất bổ cho con, – bà trách cậu, nhưng cậu nghiêng rằng, trề môi. Khi bà đưa muỗng vào miệng cậu, bà cười. – Vậy con muốn ăn cái gì?

– Con muốn bánh quế. – Cậu muốn nói đến bánh quế do bà làm. Từ ngày Jack mất, bà không bao giờ làm lại bánh này. Bà không có lòng dạ nào để làm, các con bà đều biết thế. Mặc dầu các con bà rất thích loại bánh này, nhưng không đứa nào mở miệng yêu cầu bà làm. Nhưng lần này, Peter đã quên chuyện này. Cậu còn nói thêm: – Và thịt heo xông khói. Con ghét cháo yén mạch.

– Mẹ biết con ghét. Có lẽ hôm nay họ sẽ cho con ăn thức ăn bình thường rồi đây, Mẹ sẽ nói với bác sĩ Webster.

– Con thấy ông ấy thích mẹ, – Peter nhìn mẹ, cười.

– Mẹ cũng thích ông ấy. Ông ấy cứu mạng sống của con. Chuyện ấy đủ cho mẹ có ấn tượng tốt về ông.

– Con muốn nói "ông ấy thích mẹ". Hôm qua con thấy ông ấy nhìn mẹ.

– Mẹ thấy con tưởng tượng viễn vông rồi, nhưng dù sao con cũng tinh ý đấy, mặc dù con không ăn sáng.

– Nếu ông ấy mời mẹ đi chơi, mẹ có đi không? – Peter hỏi rồi cười toe toét.

– Đừng hỏi kỳ cục. Ông ta là bác sĩ của con, đâu phải chàng học sinh trung học si tình. Chắc đầu con bị va mạnh nên bị ảnh hưởng đến não rồi. – Bà vui sướng, nhưng không quan tâm đến lời cậu nói. Bill Webster dễ thương, đêm vừa rồi họ nói chuyện vui vẻ với nhau, như hai người chẳng có tình ý gì với nhau.

– Mẹ có đi không, Mẹ? – Peter gắng hỏi, bà cười với cậu. Bà thấy câu hỏi của cậu phi lý.

– Không, chắc mẹ không đi. Mẹ không muốn đi với ai hết. Mà ông ta cũng không muốn đi chơi với mẹ đâu. Cho nên con đừng làm mai, mà nên tập trung vào việc lo phục hồi sức khỏe cho nhanh.

Bà giúp các cô điều dưỡng tắm cho cậu, rồi gần trưa bà đến văn phòng. Jean đưa cho bà xem nhiều hồ sơ quan trọng, nhưng may thay chưa cần kíp. Đang giữa tháng Tám, người ta đang nghỉ lễ cho đến sau Ngày Lao động.

Chiều đó bà về nhà thăm con rồi ăn tối với chúng. Bà nói chuyện trên điện thoại với Peter nhiều lần vào chiều đó, cậu ta đã khỏe nhiều. Một số bạn bè của cậu đến

thăm cậu, họ mang thức ăn cho cậu. Cậu đã chia tay với Jessica lúc tháng Sáu, nên không có bạn gái nào đến thăm cậu, nhưng cậu cũng sung sướng khi có bạn trai đến thăm. Rồi Liz dành vài phút để gọi Victoria và mẹ bà. Sau khi tai nạn xảy ra, bà đã báo cho cả hai biết, nên bây giờ bà phải gọi để nói cho họ biết tình hình. Như mọi khi, mẹ bà tiên đoán có thể xảy ra những hậu quả không hay bất ngờ. Còn Victoria hỏi Liz, bà có thể làm gì để giúp bạn không. Nhưng 80 không có ai có thể giúp gì được. Chỉ có điều khi nói chuyện với bạn, bà thấy thư thái trong người đôi chút. Sau thời gian giải lao ngắn ngủi, bà ngồi vào bàn làm việc.

Tôi đó sau khi ăn cơm xong, Liz tắm rửa thay áo quần rồi biểu Jamie mang giày vào. Bà dẫn bé đến thăm anh cậu. Bà nói với các cô gái đợi thêm một ngày nữa, vì bà nghĩ các cô sẽ cười hỏi huyền thiên, khiến cho Peter mệt. Còn chuyện Jamie đến thăm sẽ có lợi cho cậu ta lẫn cho Peter. Bà nghĩ Jamie cần phải thăm Peter để biết chắc anh cậu không sao hết.

Trên đường đến bệnh viện, Jamie ngồi yên lặng, chỉ nhìn ra cửa xe, bà biết cậu ta đang lo lắng. Mãi cho đến khi xe đậu vào bãi, cậu ta mới quay qua hỏi bà:

– Mẹ này, bệnh viện có dễ sợ không? – Cậu hỏi thành thật khiến cho bà cảm động, và bà cũng đáp thành thật với cậu.

– Có lẽ hơi dễ sợ thật. Bệnh viện nào cũng hơi dễ sợ hết. Có nhiều người và máy móc, âm thanh lạ tai. Nhưng Peter không có gì dễ sợ đâu. – Mặt cậu hơi tái một chút. – Anh ấy có đeo cái cổ niền trông rất buồn cười, anh nằm trong chiếc giường lớn và có cái nút để bấm làm cho giường cao lên hay hạ thấp xuống.

– Rồi anh có về nhà không?

– Về chứ con, sắp về rồi. Trước ngày khai giảng.

– Là bao lâu? – Jamie không định được thời gian, và cậu biết mình không thạo về thời gian.

– Trong vòng hai tuần nữa, – bà nói cho cậu rõ. – Có thể sớm hơn nữa cũng có. Ở đây có ông bác sĩ rất dễ thương muốn gặp con. Tên ông ta là Bill.

– Ông ta có chích con không? – Jamie có vẻ lo sợ. Đối với cậu, đây không những là cuộc phiêu lưu, là một sự thử thách, mà cậu còn trải qua một cuộc thử lửa để gặp Peter, hay là làm bất cứ cái gì để đến gặp anh cậu.

– Không, ông ta không chích con đâu, – mẹ cậu dịu dàng đáp.

– Tốt. Con ghét chích. Ông ta có chích Peter không? – Cậu lo sợ cho anh cậu.

– Chích rất nhiều, nhưng Peter lớn rồi, anh ấy không sợ. – Chỉ có điều cậu ấy ghét là nước thịt đông và cháo yến mạch. Chiều nay bạn cậu có mang đến cho cậu mì ống, khi nói chuyện với bà, cậu ta tỏ vẻ rất sung sướng. – Bây giờ ta đi vào chứ? – Jamie gật đầu, vòng tay quanh bà rồi hai mẹ con đi vào tiền sảnh. Cậu nắm nhẹ tay bà, bà cảm thấy lòng bàn tay cậu ẩm ướt. Khi hai mẹ con vào cầu thang máy để lên phòng Hồi sức Chấn thương và khi họ bước ra khỏi thang máy, thấy người nằm trên cáng, cậu co người lại.

– Ông ta chết phải không? – Jamie hỏi, giọng hốt hoảng đứng ngó vào người bà. Người đàn ông nhắm mắt, cô điều dưỡng đứng bên cạnh ông ta.

– Ông ta đang ngủ, Jamie à, không phải chết. Không có gì đáng lo. – Bà dẫn cậu bước nhanh trên hành lang đến phòng Hồi sức, và ngay khi hai mẹ con bước vào phòng, họ thấy Peter liền. Cậu đang ngồi trên giường, khi thấy Jamie, cậu thốt lên tiếng kêu sung sướng. Và khi Jamie thấy Peter, cậu bé cười toe toét.

– Chào cậu cả, đến hôn tôi đi nào! – Peter nói lớn, Jamie chạy đến nhưng bỗng cậu dừng lại khi thấy nhiều thứ máy móc. Cậu bé sợ không dám đến gần quá. – Bước tới, – Peter giục, – một bước nữa thôi là anh ôm được em. – Jamie bước bước cuối cùng như thể lội qua giòng suối có đầy rắn. Khi cậu bước đến gần Peter, anh nắm cậu thật chặt, kéo sát vào người, ôm ghì lấy cậu bé và hôn cậu, và khi Liz bước tới gần, bà thấy mặt mày Jamie rạng rỡ. – Trời, anh nhớ em quá!

– Em cũng nhớ anh. Em tưởng anh chết, nhưng mẹ nói anh không chết. Em không tin, vì thế mẹ đem em đến thăm anh.

– Dĩ nhiên là anh không chết. Nhưng anh đã làm một việc ngu xuẩn, nhảy xuống hồ như thế thật ngốc. Em không nên làm một việc ngu ngốc như anh đã làm, nếu không em sẽ mang họa đấy. Ở nhà có gì vui không?

– Chán lắm. Các chị gặp ai cũng nói đến tai nạn xảy ra. Khi xe cấp cứu chở anh đi, các chị khóc ngất. Em cũng thế. – Cậu bé nói, mắt nhìn anh trai, vẻ hớn hờ. Cậu ta chỉ cần nhìn anh trai như thế này là đủ.

– Em cho giường cao lên hạ xuống được không? – Cậu hỏi, vẻ ưa thích, đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng hồi sức có nhiều người, nhưng chỗ Peter nằm có màn che kín, nên cậu bé không thấy ai hết.

– Được chứ. – Peter chỉ cho Jamie thấy những cái nút và cách điều khiển, cậu nháy mắt khi Jamie bắt đầu cho giường nâng lên rồi hạ xuống, rồi đưa cậu vào tư thế ngồi.

– Anh có đau không? – Jamie rất say sưa cho giường chuyển động.

– Hơi đau, – Peter xác nhận.

– Anh có muốn nằm xuống lại không?

– Muốn, em cứ hạ xuống, chừng nào anh nói thôi thì dừng. – Peter rất có tài làm cho Jamie thấy hạnh phúc. Khi Jamie đang chăm chú làm cho chiếc giường hạ xuống, Bill Webster đi vào, ông nhìn cảnh Jamie hạ giường với vẻ thích thú. Ông nhìn Liz, rồi nhìn qua hai cậu con trai. Peter biểu em đừng bấm nút nữa, còn Jamie rất sung sướng vì đã làm một công việc hữu ích. Cậu bé muốn làm nữa, nhưng Peter yêu cầu em nghỉ làm. Cậu còn đau nhiều, nhưng không muốn nói ra.

– Chào bác sĩ, – Peter nói khi cậu nhìn thấy ông, còn Jamie nhìn ông với ánh mắt nghi ngại.

– Ông sắp đi ngủ à? – Jamie hỏi với vẻ lễ phép, mắt nhìn chăm chú vào bộ áo quần bệnh viện màu xanh lục trên người ông.

– Không. Tôi mặc áo quần này để làm việc, trông ngố lắm phải không? – Mặc như thế này, tôi muốn ngủ khi nào cũng được. – ông nói đùa, nhưng Jamie giương mắt nhìn ông, cặp mắt to, màu nâu nghiêm nghị. Mặc dù tóc Jamie màu nâu đen, còn tóc Peter màu đỏ, nhưng hai anh em trông giống nhau như đúc. – Giới thiệu tôi với em cậu đi chứ, – ông nói với Peter, cậu liền giới thiệu Jamie với ông bác sĩ.

– Tôi không muốn chích thuốc, – Jamie nói để họ khỏi hiểu lầm nhau ngay từ đầu.

– Tôi cũng không, – ông đáp, thái độ rất tự nhiên, không muốn làm cho cậu bé lo sợ. – Tôi hứa không chích cậu, nếu cậu cũng không chích tôi, – nghe Bill nói, Jamie bật cười.

– Cháu xin hứa, – Jamie trịnh trọng nói. Rồi bỗng tự nhiên cậu bé kể thành tích của mình, như thể cậu phải thực hiện công việc giao tế xã hội. – Cháu đoạt ba huy chương ở Đại hội Olympic đặc biệt. Mẹ cháu huấn luyện cháu.

– Cháu tham dự bộ môn gì? – Bill hỏi với vẻ quan tâm rất đặc biệt

– Nhảy xa, chạy nhanh trăm mét, và mang bao chạy. – Cậu kể một hơi với vẻ tự hào, Liz nhìn cậu, bà cười.

– Nếu cháu thắng cả ba môn thì hẳn mẹ cháu là huấn luyện viên rất giỏi.

– Đúng thế. Khi bố cháu huấn luyện cho cháu, cháu chỉ đoạt giải tư. Ông là hét nhiều hơn mẹ cháu. Nhưng mẹ cháu ban đầu tập cho cháu thật gắt, về sau chỉ đứng chỉ dẫn cho cháu tập thôi.

– Nhờ kiên nhẫn mới đoạt giải, – Bill nói cốt cho Liz hơn là Jamie và bà nhìn ông, cười, hơi bối rối vì Jack quá tán dương khả năng của bà. – Hẳn buổi hội rất hấp dẫn.

– Đúng thế, – Jamie đáp, cậu cười, rồi quay qua anh trai để xin phép anh cho cậu nâng giường lên xuống lại. Mặc dù Peter không có vẻ khoái cái trò này, nhưng cậu ta vẫn để cho Jamie làm, còn Bill và Liz bước ra ngoài để nói chuyện một lát.

– Peter ra sao? – Liz hỏi. Bà thấy Peter vẫn có vẻ mệt mỏi, và bà nghĩ chắc đầu và cổ cậu còn đau.

– Cậu ấy bình phục nhiều, – Bill nói để cho bà an tâm. Cậu ấy là bệnh nhân hảo hạng của tôi. Cậu con út của bà rất tuyệt, chắc bà tự hào về nó lắm, – ông nói, đưa mắt nhìn Jamie trong phòng qua cửa sổ.

– Đúng vậy. – Bỗng bà nhìn Bill rồi cười, nói tiếp: – Cảm ơn ông đã cho phép tôi dẫn nó đến. Nó rất lo sợ cho Peter. Đến như thế này chắc nó an tâm. Hai hôm rồi, nó trông rất khỏe.

– Cháu muốn đến giờ nào cũng được, miễn là cháu đừng chích tôi là được. – Bill cười nhìn bà và bà cười theo, rồi hai người vào lại trong Phòng Hồi sức. Liz cứu Peter khỏi Jamie, cậu bé nghịch cái giường khiến cho Peter xây xẩm mặt mày.

– Thôi, quý vị, tôi nghĩ đã đến giờ về nhà rồi. Peter cần nghỉ ngơi, và con cũng vậy, Jamie. – Bà nhìn Jamie, ánh mắt nghiêm nghị. – Bác sĩ nói con có thể đến thăm nữa.

– Lần sau đến, mang cho anh mì ống, – Peter nói thêm, rồi cậu hôn tạm biệt em trai. Jamie vẫy tay chào khi ra đến cửa, rồi cùng mẹ đến thang máy. Hai mẹ con đang đứng đợi ở thang máy thì Bill bước đến cảm ơn Jamie đã đến thăm bệnh viện.

– Cháu thích đến thăm. Bệnh viện trông lạnh lẽo. Cháu cứ nghĩ bệnh viện sẽ làm cho cháu sợ, – Jamie thành thật nói, đây là đức tính đáng mến của cậu bé. Cậu luôn luôn nói toạc hết ý nghĩ của mình. – Khi xe cứu thương đến mang Peter đi, nó làm ồn kinh khủng, – Jamie kể cho Bill nghe, ông gật đầu.

– Xe cứu thương thì ồn ào. Nhưng ở đây thường yên tĩnh. Cứ đến thăm nữa, nhé. – Ông cười với Jamie, cậu gật đầu.

– Ngày mai các chị cháu sẽ đến. Các chị ấy nói chuyện ồn lắm, thế nào cũng làm cho Peter mệt. – Bill cười ha hả, nhưng ông không dám nói thêm là đàn bà con gái thường làm ồn như thế. Ông chưa hiểu Liz đầy đủ để phát biểu ý kiến như thế, và ông cũng chưa rõ bà có thích tính hài hước hay không, nhưng ông thấy vui khi nghe Jamie nói như thế.

– Tôi tin chắc các chị cháu không làm cho anh cháu mệt phờ đâu. Cám ơn cháu cho tôi biết như thế. – Thang máy đến, hai mẹ con bước vào, Jamie vẫy tay chào khi cửa đóng lại. Bill đã hỏi bà đêm nay bà có đến ngủ lại ở bệnh viện không, nhưng bà cho biết đã định ngủ đêm ở nhà với con, và sáng mai đến để thăm Peter. Bà cám ơn ông cho phép Jamie đến thăm rất thoải mái và tự do như thế. Khi hai mẹ con về Tiburon, cậu bé rất hân hoan, cậu nói cho mẹ biết thế.

– Con thích cái giường của Peter và thích ông bác sĩ. Ông ta rất dễ thương. Và ông cũng ghét chích thuốc. – Cậu nói với mẹ. – Con nghĩ chắc Peter cũng thích ông ấy.

– Tất cả chúng ta đều thích, – Liz đồng tình đáp. – Ông ta đã cứu sống anh con.

– Vậy thì con cũng thích. – Cậu bé kể cho các chị nghe về chuyện đến thăm Peter, về cái giường có thể nâng lên hạ xuống được, và về ông bác sĩ ghét chích thuốc và đã cứu mạng Peter. Đây là chuyện phiêu lưu vĩ đại của cậu. Đêm đó cậu ngủ trong giường của Liz và ngủ ngon giấc, không mơ thấy ác mộng. Trái lại, mẹ cậu mơ mãi về Jack, về tai nạn của Peter, về Bill, Jamie và các cô gái. Cả đêm, bà toàn nằm mơ cảnh lo âu buồn phiền, tai nạn và nhiều người. Sáng mai khi thức dậy, bà cảm thấy như bà biểu diễn tài chặn bò suốt đêm.

– Mẹ mệt phải không mẹ? – Jamie hỏi khi cậu thức bà dậy lúc 6 giờ.

– Rất mệt, – bà rên rỉ đáp. Mấy ngày qua, bà lo lắng quá sức. Nỗi lo sợ mất con làm cho bà cảm thấy như bị ai hành hung, nên người bà phờ phạc. Bà cảm thấy cuộc sống như được tái diễn những ngày bà mất Jack, nhưng may thay lần này không xảy ra bi kịch.

Bà làm bữa ăn sáng cho các con rồi đi làm, ra tòa, sau đó đến bệnh viện để gặp Carole và các cô gái. Jamie ở nhà với người hàng xóm, vì Liz không muốn cậu ta đến quá nhiều, mà chỉ để cho các cô đến thôi. Chúng cười, nói, khóc, và xem đủ các thứ, báo cho Peter biết đủ tin tức kể cho cậu nghe về những chuyện lãng mạn tình tứ và về bạn bè, rồi nói với cậu họ rất sung sướng khi thấy anh bình an. Liz nhận thấy Jamie đã nói đúng. Một giờ sau khi họ ra về, Peter mệt phờ người khiến cho người ta phải chích cho cậu một ống thuốc khỏe. Khi cậu thiêu thiêu ngủ, Bill và Liz đến phòng khách nói chuyện.

– Jamie nói đúng, – bà nói, vẻ lo lắng. – Máy đưa con gái làm cho Peter mệt nhòai.

– Con gái thường như thế, – ông cười – nhưng theo tôi, như thế hay cho cậu ấy, giúp cậu hòa nhập với cuộc sống thực tại để quên được không khí trong phòng Hồi sức. Cậu ấy cần như thế. – Khi cậu về nhà rồi họ sẽ nói chuyện với cậu như thế, và theo ông thì bệnh viện có thể để cho cậu về nhà vào dịp Ngày Lao động, chưa đầy hai tuần nữa. Ông chỉ muốn bảo đảm chỗ sung trong não xẹp xuống thôi, nếu hết sung, thì không còn vấn đề gì đáng lo nữa. Bà nghe lời ông nói rất hợp lý. Nhưng bà nhớ lại vấn đề bà cần phải bàn với con. Đó là buổi tiệc Ngày Lao động. Năm nay họ không có kế hoạch mở tiệc. Nhưng sau tai nạn này xảy ra, họ đã trải qua tấn thảm kịch, nên bà nghĩ nên mở tiệc để ăn mừng. Việc đi đến nghỉ ở Hồ Tahoe là không được rồi, vì Peter không thể đi xa được.

– Con tôi có thể tựu trường kịp không? – Bà lo lắng hỏi.

– Vừa kịp. Có thể trễ một tuần. Không có gì đáng ngại. Nhưng cậu ấy không thể lái xe được đâu.

Liz đã định sẽ đưa cậu đi nghiên cứu trường đại học một vòng vào tháng Chín. Nhưng chắc phải đợi một thời gian cho cậu khỏe thêm đã.

Hai người nói chuyện về tình hình sức khỏe của cậu thêm một lát nữa, rồi ông mời bà vào phòng làm việc của ông để uống trà trước khi ra về, bà đến ngồi phịch xuống ghế, vẻ mệt mỏi.

– Bạn rộn cả ngày phải không? – ông hỏi, thái độ đầy thiện cảm. Ông biết bà là người có trách nhiệm, ông rất phục việc bà giải quyết trách nhiệm của mình chu đáo, phục thái độ bình tĩnh của bà và phục lòng thương con sâu sắc của bà.

– Không bận rộn bằng ông. – bà đáp.

– Tôi đâu có 5 đứa con như bà, mà một đứa đang nằm bệnh viện. – Hay là một đứa học trễ cần phải đặc biệt quan tâm hơn những đứa khác, không kể ba đứa con gái đang tuổi khôn lớn cần phải chăm sóc. – Khi tôi nghĩ đến việc này, tôi không biết bà xoay xở ra sao.

– Thịnh thoảng tôi cũng không biết. Ông phải làm công việc đáng làm thôi.

– Còn bà? – Ông hỏi nho nhỏ, nhìn bà qua miệng cốc cà phê. – Ai chăm sóc cho bà, Liz?

– Tôi chứ ai. Thịnh thoảng có Peter. Cô thư ký của tôi chị quản gia, và bạn bè.

Tôi được may mắn. – Theo ông, quả đây là một chuyện kỳ lạ. Sau khi đã mất người chồng đảm đang trong gần 20 năm. Bà xoay xở làm hết công việc một mình. Ông khâm phục bà vì bà đã làm mọi việc một cách rất chu đáo và hoàn hảo.

– Khi nhìn bà, tôi cảm thấy mình vô trách nhiệm. Tôi chỉ nghĩ đến mình. Ngay cả một con cá cảnh, tôi cũng không có. Tôi thật ích kỷ. – So với bà, ông cảm thấy ông không làm gì hết.

– Chỉ hoàn cảnh khác nhau thôi. Mọi người đều có một hoàn cảnh khác nhau, Bill à. Rõ ràng ông biết trách nhiệm của mình, ông đã sống cuộc đời như lòng ông mong muốn. – Ông lớn rồi, đủ lý trí để hành động theo sở thích của mình. Ông đã 45 tuổi, bà nghe ông nói thế mấy ngày trước đây, rõ ràng cuộc sống của ông thích hợp với ông, y như cuộc sống của bà thích hợp với bà. – Nếu không có con, chắc tôi buồn đến chết được.

– Điều đó thì quá rõ. Các con bà rất tuyệt diệu. Và điều này cũng hiển nhiên thôi, vì bà đầu tư công sức rất nhiều vào việc nuôi con – ông nhớ chuyện Jamie đã nói với ông về việc bà huấn luyện cho cậu ta tập để dự thi hội Olympic. Ông phân vân tự hỏi không biết bà đào đâu ra thì giờ để tập cho con.

– Chúng rất xứng đáng được chăm sóc, và chúng làm cho tôi hạnh phúc. Nói đến chuyện này, – bà để cái cốc xuống, đứng dậy, – tôi cần phải về nhà kéo chúng trút phế tôi. Hẹn mai lại gặp ông.

– Tôi đi vắng vài hôm, nhưng Peter sẽ có người giỏi chăm sóc. – ông ta cho biết tên người bác sĩ thay ông, và nói cho bà biết ngày nào ông về. Ông đi lên Mendocino.

– Chúc ông vui vẻ, – bà nói, cười với ông, – ông đáng được hưởng sự vui vẻ.

Tối đó, khi về nhà, bà nói với các con về kế hoạch Ngày Lao động, bà ngạc nhiên khi thấy chúng có nhiều ý kiến khác nhau. Megan và Jamie cho rằng đây là ý kiến tuyệt vời, còn Rachel và Annie thì nói việc này là sự phản bội bố chúng, vì tổ chức tiệc mà không có ông. Ngày lễ này bố họ rất thích, thích hơn cả ngày Bốn tháng Bảy.

– Ai sẽ nướng thịt cho ? – Rachel đau khổ hỏi.

– Chúng ta nướng, – Liz bình tĩnh đáp. – Chúng ta đã thường nướng thịt rồi. Có thể Peter sẽ giúp. Mẹ nghĩ là chúng ta tổ chức tiệc để ăn mừng Peter bình an yên ổn, còn sống sót với chúng ta. – Khi nghe mẹ nói thế, hai cô đều miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng đến cuối tuần, tất cả đều tích cực tham gia việc chuẩn bị bữa tiệc. Tất

cả đều mời bạn bè, và Liz cũng vậy. Danh sách gồm có 60 người cả thầy, và Liz nôn nóng đợi ngày ấy đến. Đây là lần đầu tiên từ khi Jack mất bà được vui chơi giải trí, mặc dù thời gian đã tám tháng và bà luôn luôn một mực thờ chồng nuôi con. Khi Peter được tin này, cậu rất vui mừng.

Vào ngày cậu sắp về nhà, bốn ngày trước Ngày Lao động, đã có hơn 50 người nhận lời mời. Khi bà vạch kế hoạch xuất viện cho Peter và chương trình trị liệu cho cậu với Bill, bỗng bà nghĩ đến việc mời thêm ông. Bà nói:

– Đây là buổi tiệc ăn mừng Peter, nếu có ông đến chắc buổi tiệc sẽ vui lắm. Buổi tiệc giản dị thôi, ông chỉ mặc quần dzin áo len là được rồi.

– Tôi mặc áo làm việc ở bệnh viện được không? Tôi không có áo quần gì ngoài áo quần này. Tôi không có thì giờ đi đâu hết. – Nói thì nói, nhưng ông có vẻ sung sướng khi được mời, và nói nếu ông không bận việc, ông sẽ đến.

– Chúng tôi muốn có ông. – Họ mang ơn ông rất nhiều, cho nên đây là một cách để cảm ơn. Bà cũng đã gọi biếu ông một thùng rượu vang, và ông rất sung sướng khi được bà biếu. Nhưng bà nghĩ ông phải có mặt tại buổi tiệc mừng Peter về nhà, và nếu không có ông, thì chắc gì Peter đã có ngày trở về. Nghĩ thế, bà quyết tâm mời ông cho kỳ được.

Đặc biệt Bill khuyên bà đừng để cho Peter làm việc quá sức. Cậu ta còn trẻ, nên khi về nhà có thể cậu ráng sức khi gặp bạn bè để đua đòi với họ. Tuy nhiên, theo Bill thì cậu sẽ bình phục tốt, và khi trị liệu xong, vào quãng gần Giáng sinh, cậu sẽ không còn dấu tích gì sót lại đáng ngại nữa.

– Bà hãy kiểm tra cậu ấy thật gắt gao một thời gian, – ông khuyên bà, và bà gật đầu.

– Tôi sẽ làm theo lời ông. – Bà sẽ không cho phép cậu ta lái xe một vài tháng cho đến khi nào đã tháo cái niền cổ ra. Bà biết làm thế sẽ rất khó khăn cho Peter, nhưng bà sẽ đóng vai tài xế cho cậu mỗi khi cần. Biết còn ai làm việc ấy cho bà, vì Carole đã mất rất nhiều thì giờ bận bịu vì các cô gái và Jamie. – Chúng tôi sẽ tìm cách để làm theo lời ông khuyên.

– Phải thường ở bên cậu ấy. Nếu cậu ấy có điều gì rắc rối, cứ gọi báo cho tôi hay.

Vào buổi sáng Peter rời bệnh viện, Bill đến chia tay cả hai mẹ con, ông bắt tay bà, nhìn bà với ánh mắt nồng ấm. Rõ ràng ông sẽ nhớ bà. Bà đã nhiều lần ngồi uống trà nói chuyện với ông trong phòng làm việc của ông, hai người đã trở nên thân mật. Bà nhắc ông nhớ buổi tiệc Ngày Lao động, ông nói ông sẽ gắng hết sức để đến

dự.

– Ông ấy sẽ đến mẹ à – Peter nói khi bà lái xe về nhà.

– Nếu bạn việc, ông ta sẽ không đến chứ, – bà thản nhiên nói, nhưng lòng bồn chồn lo sợ ông không đến thật. Sau thời gian chữa bệnh cho con bà, ông đã thành người bạn của gia đình bà, bà mãi mãi mang ơn ông.

– Ông ta sẽ đến, – Peter lặp lại, giọng tin tưởng. – Con nói với mẹ rồi, ông ấy thích mẹ mà!

– Đừng khôn vặt như thế, – bà đáp, miệng cười tươi, không lưu tâm đến lời cậu ta nói. Ông ấy chỉ là bác sĩ của Peter.

– Con cá với mẹ 10 đô la ông sẽ đến, – Peter nói, sửa lại cái niềng cỏ cho ngay ngắn.

– Con không thắng đâu, – mẹ cậu đáp, bình tĩnh cho xe vào luống. Bà nhủ lòng, cho dù Bill có đến dự buổi tiệc Ngày Lao động hay không, thì đây cũng không phải là vấn đề hoàn toàn quan trọng. Bà tự nhủ như thế, nhưng Peter thì không nghĩ như bà, cậu nhìn bà, cười với bà.

8

Buổi tiệc Ngày Lao động thành công rực rỡ. Tất cả bạn bè của con bà đều đến tham dự, và hầu hết cha mẹ họ cũng đến, có người Liz không gặp từ trước khi chồng mất. Victoria và chồng đã đến, mang theo ba đứa con sinh ba. Liz và Peter xoay xở nướng thịt, cậu nướng rất khéo, mặc dù cái niên cổ cán cái. Annie, Rachel và Megan đều bận rộn tiếp khách. Mọi người đều vui vẻ, và sau khi bữa tiệc bắt đầu được nửa giờ, Bill Webster lững thững đi vào, trông có vẻ hơi lạc lõng cho đến khi ông gặp Jamie.

– Xin chào, nhớ tôi không? – ông mặc quần dzin, áo vải len tay dài, tóc chải gọn gàng. Jamie thấy ông, cậu liền nhoẻn miệng cười.

– Cháu nhớ ông chứ. Ông cũng không thích chích thuốc – Jamie cười toe toét nhìn ông.

– Đúng rồi. Peter khỏe không?

– Rất khỏe. Có điều khi nào cháu nhảy vào người anh ấy, là anh nạt cháu.

– Anh ấy đúng, nạt là đúng. Cháu phải cẩn thận với anh ấy. Cổ anh ấy gần bị gãy mà.

– Cháu biết. Bởi thế mà anh ấy mang chiếc vòng cổ to tướng.

– Tôi đoán thế nào cháu cũng gọi cái ấy như thế. Mẹ cháu đâu rồi? – Bill tươi cười hỏi.

– Đằng kia kìa. – Cậu đưa tay chỉ chỗ nướng thịt, Bill gật đầu, thấy bà đang làm thịt băm viên. Bà mặc cái tạp dề nướng thịt ra ngoài quần dzin, mái tóc đỏ nổi bật lên trong đám đông, và Peter cũng thế. Mặc dù công việc bề bộn, nhọc nhằn, nhưng trông bà vẫn tươi tỉnh, rất đẹp. Mái tóc đã mọc dài trong mùa hè, bà để xoa xuống hai vai. Như thể bà cảm thấy Bill đang nhìn mình, bà liền ngẩng mặt lên, và thấy Bill. Bà đưa cái bay nhựa lên vẫy, ông chậm rãi bước tới gần bà, Jamie đi theo sau. Khi đến nơi, ông thấy Peter đứng gần bà, mang quanh cổ cái mà Jamie gọi là "vòng đeo cổ".

– Có khỏe không? – bác sĩ hỏi bệnh nhân, Peter cười toe rồi nói nhỏ với mẹ, giả vờ đưa cho bà cái gì đấy.

– Mẹ nợ con 10 đô la, nghe Mẹ.

– Ông ta đến thăm con, – bà đáp thì thầm, rồi quay qua chào Bill và mời ông một ly vang. Ông cười với bà, chỉ xin bà ly cô ca, vì ông đang trực. Quang cảnh quanh họ vẫn bình thường, vui vẻ.

– Trông bà nướng thịt có vẻ rành quá. – Bill cười với bà, vừa uống cô ca.

– Tôi học được một nhà chuyên môn.

– Peter trông có vẻ cũng rành lắm, – ông nói, đưa mắt nhìn bệnh nhân của mình. Peter vui đùa với bạn bè, ăn ngón ngấu thịt bò băm viên, mặc dù cái niền cổ cắn cái làm cho cậu khó khăn.

– Nó muốn tuần sau đi học lại, – bà nói, vẻ hơi lo lắng.

– Nếu bà thấy cậu ấy đã đi được, cứ để cho cậu đi. Tôi tin tưởng sự phán đoán của bà.

– Cám ơn. – Bà giao việc nướng thịt cho Carole và Peter với một người hàng xóm mà bà đã nhờ một tay, rồi cùng Bill đi khỏi đây một lát. Họ ngồi xuống trên hai cái ghế trống và bà cũng uống cô ca. Tỉu lượng của bà yếu. – Công việc ở bệnh viện ra sao? – Bà có vẻ vui thích khi ngồi đây với ông, khỏi lo lắng đến chuyện của Peter. Bây giờ họ nói chuyện riêng tư như hai người bình thường, và bỗng nhiên bà cảm thấy rụt rè với ông.

– Công việc ở bệnh viện quá bận rộn. Cứ đến cuối tuần là có lắm chuyện không hay xảy ra. Những ngày cuối tuần và các dịp lễ là những ngày có nhiều tai nạn. Tai nạn xe hơi, bắn nhau, tự tử. Cứ nghỉ được vài ngày là người ta sinh ra lắm chuyện không hay, nhất là khi lái xe.

– Ông đến đây được, thật là một điều rất tuyệt.

– Tôi không đến được. Tôi đang trực mà. Tôi có mang theo máy nhắn tin theo, nhưng tôi nghĩ họ có thể thay tôi làm việc trong một lát cũng được. Tôi nhờ người bác sĩ trưởng nội trú làm việc giùm. Ông ta rất tốt. Trừ phi gặp chuyện rất cần kíp, còn không, ông ta không gọi tôi đâu. Còn bà ra sao, Liz? Những ngày nghỉ lễ thế nào? chắc là không được thoải mái, phải không?

– Tôi không ngờ đợt nghỉ này lại tốt đẹp. Những ngày nghỉ lễ trước đây gặp toàn chuyện xui xẻo. Ngày Valentine, Phục Sinh, sinh nhật của bọn trẻ, nhưng ngày lễ Lao Động này lại may mắn. Tôi thấy ngày lễ này bày con của tôi vui vẻ. – Và mọi người đều vui vẻ, nhất là con bà. Chúng sung sướng vì có bạn bè đến chơi đông đúc, đây là lần đầu tiên gia đình bà vui chơi thoải mái kể từ ngày Giáng sinh.

– Khi tôi còn nhỏ, tôi rất thích những ngày lễ. Bây giờ ngày nào cũng làm việc hết – Cuộc đời ông sao mà cô độc thế, nhưng ông lại thích nếp sống như vậy. Bà nhận thấy trong thời gian Peter nằm bệnh viện, lúc nào cũng có mặt ông ở đấy, cho nên việc ông đến tham dự buổi tiệc này càng khiến cho bà thấy tuyệt vời hơn nữa. – Khi bà không làm việc và chăm sóc con, thì giờ rảnh rồi bà thường làm gì? – Ông hỏi và nhìn bà chăm chú. Bà cười rồi trả lời.

– Có việc gì để làm à? Sau khi làm việc và săn sóc con xong, tôi còn việc gì nữa mà làm? Tôi nhớ là không có việc gì để làm nữa cả.

– Có lẽ tôi phải nhắc bà mới nhớ, – ông nói một cách tự nhiên. – Lần đi xem xi nê mới đây của bà là khi nào?

– Hừ. – Bà suy nghĩ rồi lắc đầu. Khó mà nhớ ngày ấy được. Bà nhớ chở con đến xem xi nê ở Mill Valley, rồi đúng giờ đến đón chúng về, nhưng bà không xem đã nhiều tháng nay rồi. – Tôi nhớ tôi đi xem xi nê lần chót là vào ngày lễ Tạ ơn vừa qua. – Dĩ nhiên là đi với Jack. Họ thường đi sau khi đã ăn xong bữa ăn vào ngày lễ Tạ Ơn. Đây là truyền thống của họ.

– Có lẽ thỉnh thoảng chúng ta đi xem xi nê cho vui chứ, – Ông nói, giọng có vẻ hy vọng, khi cái máy nhắn vừa tắt tiếng kêu, và ông nhìn xuống cái máy cài ở thắt lưng. Máy nhắn báo cho ông biết có trường hợp cấp cứu cần đến ông, ông liền lấy máy điện thoại di động trong túi ra, gọi về bệnh viện. Ông lắng nghe, dặn dò công việc cho họ làm, rồi quay qua nhìn Liz, ánh mắt thất vọng, ông nói: – Bệnh viện đang có một vụ nghiêm trọng, Liz à. Hai thanh niên đâm đầu vào nhau. Tôi phải về bệnh viện. Cho tôi một ít thịt băm viên và xin cáo biệt. Xin hẹn bà dịp khác thôi.

– Ông mang thịt băm viên về phải không? – Bà hỏi, rồi dẫn ông đến cổng sân sau. Lò nướng thịt để gần đấy, bà biểu Peter gói cái bánh thịt bò băm trong tờ giấy thiết, đưa cho Bill, rồi tiễn ông ra tận xe. Đây là chiếc Mercedes 10 tuổi. Ông có kiểu thời trang riêng của mình, nhưng khi ông mặc áo quần làm việc ở bệnh viện và mang guốc đi khắp nơi trong bệnh viện, thì người ta khó mà nói kiểu thời trang của ông là kiểu gì. Nhưng hôm nay ông đến đây, ông mặc quần dzin sạch bong, là thẳng và mang giày đế mềm đánh bóng, tóc chải thẳng láng, trông ông không giống những lần trước chút nào hết.

– Cảm ơn bà cho thịt bò băm, – ông cười. – Tôi sẽ gọi mời bà đi xem xi nê. Có lẽ vào tuần sau?

– Tôi thích thế, – bà đáp, lại cảm thấy e thẹn, và bỗng nhiên cảm thấy mình rất trẻ. Việc đàn ông mời bà đi xem xi nê xảy ra cách đây đã nhiều năm rồi. Nhưng cần quái gì, ông ta dễ thương, đáng kính, và ông ta nói đúng, bà cần đi chơi nhiều cho

thoải mái hơn trước.

Sau khi ông ra về, Liz đến nói chuyện với Victoria một lát. Bà này có nhận xét về Bill khi thấy qua ông ta.

– Ông ta bảnh đẫy, – Victoria nói với nụ cười tinh nghịch, – và ông ta thích chị.

– Peter cũng nói thế. – Liz cười thật tươi, rồi bỗng bà lấy lại vẻ trang nghiêm. – Ông ấy làm việc phi thường lắm.

– Ông ta đã mời chị đi chơi chưa? – Bà bạn hỏi thẳng, giọng vui vẻ.

– Hỏi tầm bậy, Vic. Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi. – Nhưng thực ra ông ta đã mời bà rồi đấy, chỉ có điều là bà không muốn chấp nhận sự thật này mà thôi. Bà đang còn cho việc mời đi xem xi nê là việc nhỏ nhất. Mà cũng có thể sau đó họ không tiến xa hơn nữa. Liz tự nhủ việc này không đáng nói cho Victoria biết, cho nên bà đi hỏi han chào đón các khách khác.

Buổi tiệc diễn ra nhiều giờ mãi cho đến quá 11 giờ mọi người mới về hết. Thức ăn ngon, rượu phong phú, mọi người đều hả hê hài lòng. Tất cả đều vui vẻ, và khi các con giúp bà dọn dẹp ly tách bát đĩa, bà sung sướng vì đã tổ chức buổi tiệc. Bà đang giúp Carole cho bát đĩa vào máy rửa bát, thì điện thoại reo. Bà nhìn đồng hồ, đã quá nửa đêm, bà kinh ngạc tự hỏi không biết ai gọi vào giờ này.

Bà trả lời điện thoại, cứ nghĩ chắc có ai quên gì ở nhà bà, nhưng không, bà ngạc nhiên khi nghe giọng nói quen thuộc. Đây là giọng Bill, ông gọi đến để cảm ơn bà đã mời ông dự tiệc.

– Tôi nghĩ có lẽ bà đang còn thức. Mọi người đã về hết chưa?

– Về hết cách đây mấy phút. Ông tính giờ rất giỏi. Việc cấp cứu của ông ra sao? Ông thở dài trước khi trả lời. Ông không thích nói về chuyện này. Nói chuyện khác hay ho hơn chuyện này.

– Chúng tôi đã mất một sinh mạng, nhưng người kia sống được. Trường hợp như thế này thường xảy ra luôn. Nhưng giọng ông nói ra cho thấy ông rất đau lòng mỗi khi có người chết vì tai nạn.

– Thật tôi ái ngại cho ông. Bà dịu dàng nói.

– Tôi đã làm hết sức mình. Rõ ràng ông ta rất yêu nghề, nhất là khi ông gặp trường hợp thành công như nhiều lần ông đã làm. Vậy khi nào chúng ta đi xem xi-nê? – Ông không để cho bà có thì giờ để trả lời hay suy nghĩ – Ngày mai được

không? Đêm nay tôi rảnh, không trực, hiếm khi có được giờ rảnh như thế này, tin tôi đi. Chúng ta nên chụp lấy cơ hội khi có. Xem xi- nê rồi đi ăn mì ống, được không?

– Đề nghị như thế quá tuyệt, tôi rất thích... – Bà cười. Đề nghị nghe tuyệt đấy.

– Tôi cũng thế. Tôi sẽ đón bà lúc 7 giờ.

– Hẹn mai gặp anh, Bill. Cảm ơn anh. Em mong sao đêm nay anh được bình an.

– Anh cũng mong thế cho em. Ông nhẹ nhàng nói. Ông nhớ bà có giấc ngủ nhiều mộng mị.

Khi đã gác máy, bà vẫn còn cười một mình, và khi ấy Peter bước vào bếp. Cậu nhìn bà, rồi nhướn cao mày, hỏi bà:

– Ai gọi thế, Mẹ?

– Người quen thuộc – Bà mơ màng đáp. Nhưng Peter vẫn nhìn bà đăm đăm. Cậu không tin, rồi bỗng cậu hiểu, toét miệng cười và trêu bà:

– Ông Bill Webster, phải không mẹ? Mẹ nói thật đi. Có ... đúng không?

– Phải, đúng – Bà có vẻ hơi bẽn lèn.

– Con đã nói ông ta thích mẹ mà! Tuyệt vời quá!

– Cái gì mà tuyệt vời? – Megan hỏi khi vừa bước vào nhà bếp với họ. Carole bận rửa chén bát, còn các đứa nhỏ đi ngủ sau khi khách ra về mấy phút.

– Bác sĩ của anh thích mẹ – Peter đáp với vẻ thích thú ra mặt. Cậu thích ông ta.

– Bác sĩ nào? – Megan có vẻ ngạc nhiên khi nghe anh trai nói.

– Người bác sĩ cứu mạng anh chứ còn ai nữa?

– "Ông thích mẹ" nghĩa là sao? Anh muốn nói cái gì thế?

– Nghĩa là ông gọi điện thoại cho mẹ.

– Để hẹn hò à? – Cô ta nhìn Peter rồi nhìn qua mẹ, vẻ hoảng hốt.

Peter trả lời:

– Anh không biết – Rồi quay qua hỏi mẹ:

– Mẹ này, có phải ông ấy hẹn mẹ đi chơi không? – Trông cậu có vẻ thích thú, nhưng Megan thì không.

– Đại loại như thế – Bà đáp, Megan có vẻ hần học – Ngày mai mẹ sẽ đi xem i-nê với ông ấy – Bà thấy chẳng cần che dấu con cái làm gì, vì đằng nào ngày mai chúng cũng sẽ thấy ông đến đón bà. Ông ta dễ thương. Họ chỉ là bạn bè thôi, bà không có ý nghĩ gì bay bướm quá những điều ông đề nghị: mì ống và xi-nê – Không có hẹn hò gì quá đáng, mẹ thấy chỉ đi chơi cho vui thôi – Bà nói, giọng phân bua, nhưng Megan vẫn nhìn bà đắm đắm.

– Thật tửm. Mẹ không nghĩ đến bố sao?

– Nghĩ đến bố à? – Peter gay gắt hỏi em gái – Bố mất rồi. Mẹ còn sống. Mẹ không thể ngồi yên suốt đời để chăm sóc chúng ta mãi.

– Tại sao không? – Megan không hiểu được quan điểm của Peter, cô bé không thích cảnh mẹ cô đi chơi với người khác. Theo cô, mẹ cô không được hẹn hò với ai hết – Mẹ không cần đi chơi với ai làm gì – Cô ta nói với Peter và với mẹ – Mẹ đã có chúng ta rồi.

– Đây là vấn đề quan trọng đấy. Mẹ cần nhiều thứ hơn nữa ngoài cuộc sống thường nhật. Nói tóm lại, bố đã mất rồi – Giọng Peter rất cương quyết.

– Chuyện kỳ cục – Megan vẫn ương ngạnh nói.

– Không có gì kỳ cục cả – Peter đáp. Mẹ họ không nói gì, nhưng bà rất hoang mang khi thấy hai anh em cãi nhau. Megan nhất quyết bà không nên hẹn hò với ai hết, còn Peter cho rằng bà cần sống vui vẻ ngoài công việc và con cái, giống như ý kiến của Bill Webster, nên ông mới mời bà đi chơi. Nhưng Megan cảm thấy lo sợ khi thấy mẹ đi chơi với một người đàn ông khác.

– Mẹ có nghĩ bố sẽ nói sao về việc mẹ đi chơi thế này không, Mẹ? – Cô ta hỏi thẳng bà.

– Theo anh thì bố sẽ nói đã đến lúc mẹ nên đi chơi – Peter đáp – Đã chín tháng rồi, và mẹ có quyền. Nay, khi mẹ của Andy Martin chết vào hồi năm ngoái, bố nó lấy vợ sau năm tháng. Còn mẹ, từ khi bố chết đến nay, mẹ không hề lưu tâm đến người đàn ông nào hết – Peter nói một cách rõ ràng cụ thể, nhưng Megan cũng vẫn lo âu.

Mẹ có lấy ông bác sĩ không?

– Không, Megan – Liz đáp nhỏ – Mẹ không lấy chồng nữa đâu. Mẹ chỉ đi ăn mì ống rồi xem xi-nê. Chẳng có gì nguy hại hết – Nhưng bà cảm thấy bàng hoàng khi

ý kiến của các con bà chống đối nhau rất kịch liệt. khi bà chậm rãi bước lên thang lầu về phòng ngủ, bà suy nghĩ về vấn đề này. Việc này có gì sai sót không? Đi chơi thế này có bất chính không? Có phải hẹn hò đi chơi thế này là quá sớm không? Nhưng bà đâu có hẹn hò với Bill, họ chỉ đi xem xi- nê rồi ăn tối, và bà không muốn lấy ai hết như lời Megan tố cáo bà. Bà không tính đến chuyện lấy ai hết sau khi Jack chết. Ông là người chồng hoàn hảo, không ai sánh kịp, bà tin như thế. Đây chỉ là một buổi tối đi chơi thôi, Bill chỉ là một người bạn. Nhưng vào tối hôm sau, đúng vào lúc 7 giờ, khi Bill đến đón bà. Megan vẫn hần học. Sau khi bà mời ông vào nhà, cô ta nhìn ông đăm đăm rồi chạy lên thang lầu, dậm chân rầm rầm. Cô không chào ông một tiếng hay giới thiệu mình, khiến Liz phải xin lỗi thái độ thô lỗ của con, nhưng Jamie đã đền bù vào sự khiếm nhã đó của chị, vì khi ấy cậu bé trên lầu đi xuống, cậu cười toe toét chào Bill. Cậu vui mừng được gặp ông. Bill cười với cậu bé, nói chuyện một lát mới ra đi ăn tối với mẹ cậu.

– Dạ vui – Jamie gật đầu – cháu ăn quá nhiều xúc xích nóng kẹp bánh mì nên đau bụng. Nhưng trước đó thì vui.

– Tôi cũng nghĩ thế – Bill đáp, rồi bỗng ông giả vờ lo âu – Cháu không thích tôi chứ, Jamie? – Cậu bé cười, khi nghe ông hỏi đùa, rồi Bill hỏi cậu bé có khi nào thả điều chưa, Jamie đáp chưa bao giờ.

– Rồi thỉnh thoảng cháu đi thả điều với tôi – Bill vui vẻ nói – Tôi có con điều lớn lắm. Tôi làm con điều hộp kiểu xưa, nó bay tuyệt lắm. Thỉnh thoảng chúng tôi đem ra bãi biển để thả chơi.

– Cháu thích thả điều – Jamie nói, mắt tròn xoe với vẻ thích thú.

Rachel và Annie đi xuống chào ông, nhưng Megan không xuống. Cô ta ở miết trong phòng, và rất giận mẹ cô. Peter đã đi chơi, bạn cậu đến chở cậu đi vì cậu không lái xe được, Bill cho biết ông có chào cậu khi cậu và bạn bè đi ra. Jamie nói, khi Peter về, cậu sẽ nói cho anh biết.

– Con em tuyệt vời quá – Ông nói, vẻ thán phục – Anh không biết làm sao em làm được thế.

– Dễ thôi – Bà cười khi bước vào chiếc Mercedes của ông – Em chỉ yêu chúng thật nhiều là được.

– Em nói sao mà nghe dễ dàng quá. Anh thấy làm được như thế là một điều khó – Ông nói, như thể đang chiêm ngưỡng một ca ghép gan hay mổ tim. Ông thấy làm được như bà là một điều khó khăn vô cùng. Đối với ông, làm cha làm mẹ quả là một điều bí ẩn.

– Anh nói làm cái gì mà khó? – Bà hỏi khi ông cho xe chạy lui ra đường.

– Lập gia đình và có con. Em làm công việc này không một chút khó khăn, nhưng anh thì quá khó. Chắc em có tài. Vấn đề này cũng là một nghệ thuật. Theo anh thì nghệ thuật này khó khăn hơn làm nghề y khoa. – Khi có con anh sẽ biết cách nuôi dạy con.

– Không đơn giản đâu, Liz. Hầu hết trẻ vị thành niên đều phạm pháp, chúng dùng ma túy hay gần như thế. Em may mắn có 5 đứa con như thế – Đặc biệt là ông rất khen Jamie. Cậu bé rất tuyệt vời, và mặc dầu sinh non, nhưng cậu ta chỉ cần được chú ý chăm sóc nhiều hơn các anh chị một chút thôi. Bà chỉ để mắt đến cậu để canh chừng cậu khỏi gây ra tai nạn, hay làm việc gì nguy hiểm, hay đi lạc thôi.

– Em thấy anh có nhiều ý nghĩ ngộ nghĩnh về thanh thiếu niên – Bà nói khi ông lái xe đi – Chúng không phải là du thủ du thực hết đâu.

– Đúng, nhưng nhiều đứa du côn, còn mẹ chúng thì rất tệ – Ông nói một cách thoải mái, và bà cười.

– Anh nên cho em xuống xe thôi, kéo chốc nữa khi ăn tối thế nào anh cũng tìm ra sự thật về em.

– Chắc em hiểu ý anh rồi – Ông nói – Em biết có bao nhiêu cuộc hôn nhân hòa thuận, thật sự hòa thuận? Ông thẩn thẩn hỏi, giọng nghe chua chát của người sống độc thân vì đã thất bại trong hôn nhân.

– Cuộc hôn nhân của em rất tốt đẹp – Bà đáp. Chúng tôi đã sống hạnh phúc một thời gian lâu dài.

– Tốt, nhưng chắc em biết phần lớn không được hạnh phúc – Ông đáp, cố thuyết phục cho bà tin.

– Phải, anh nói đúng, phần lớn không được hạnh phúc, nhưng vẫn có nhiều người được hạnh phúc.

– Một số ít thôi – Họ đã đến nhà hàng. Khi ngồi vào bàn, bà thận trọng nhìn ông rồi hỏi:

– Bill này, tại sao anh sợ hôn nhân đến thế. Hôn nhân bết đến thế à?

– Rất bết. Khi chúng tôi chia tay nhau. Từ ấy đến giờ tôi không gặp lại cô ta, và cũng chẳng muốn gặp. Nếu tôi gọi có lẽ cô ta đến gặp tôi liền. Hôn nhân tệ mạt như thế đấy. Và tôi nghĩ nhiều người giống như chúng tôi. Rõ ràng ông thật lòng mình,

nhưng Liz không tin.

– Em nghĩ chỉ có anh và chị ấy như thế thôi– Bà nói nhỏ.

– Nếu chỉ có chúng tôi như thế thôi, thì em đã thất nghiệp rồi. Bà cười khi nghe thế. Họ gọi mì ống nấu nấm rắc tiêu với dầu ô liu. Hai người đều thích món này, và khi ăn họ thấy rất ngon. Họ ăn ngon lành, nhưng ăn được một nửa, họ đã thấy no rồi, và người hầu bàn mang cà phê ra.

Họ nói đến nhiều chuyện, chuyện thuốc, chuyện luật, nói đến năm tháng ông làm bác sĩ nội trú ở New York, những năm tháng ông thích biết bao, còn bà thì nói đến chuyện đi Châu Âu với Jack, và bà rất thích Châu Âu, đặc biệt là Venice. Họ nói đến rất nhiều chuyện, nhưng chuyện làm cho bà lưu ý đến nhất, vẫn là chuyện ông nói về hôn nhân và con cái. Rõ ràng ông rất nghiêm khắc về vấn đề này. Bà cảm thấy buồn cho ông. ông không có được cuộc sống hôn nhân hòa thuận như bà. Bà không muốn hy sinh những năm tháng sống hạnh phúc trong cảnh vợ chồng cho một cái gì, hay không hy sinh con cái để lấy một cái gì. Không có hôn nhân, không có con cái, bà thấy cuộc đời trống rỗng, và bà nghĩ chắc ông cũng thế. Ông chỉ biết có công việc, chỉ biết có bệnh nhân mà ông chăm sóc. Theo bà, sống như thế cao quý thật đấy, nhưng không đầy đủ. Nhưng họ không đá động gì đến chuyện này nữa và chuyển sang nói chuyện về phim ảnh.

Ông chọn phim rất kỹ để xem, ông thích phim ngoại và loại thiên về nghệ thuật cũng như thích những phim quảng cáo đồ sộ. Bà cho biết bà thích loại phim các con bà thích xem, những phim chúng thường xem là phim quảng cáo, còn Peter thì thích phim hành động. Bà thường đi xem với con. Bà nhớ từ khi Jack chết, bà ít đi xem với con, ít đi đâu với con. Bà thường ở nhà với chúng, nhưng hiếm khi đi chơi với chúng, bà hứa với mình rồi đây bà sẽ thường đi với con. Bill đã làm cho bà lấy lại thói quen ngày xưa, và đêm đó sau khi xem phim xong, bà tự hứa sẽ đi chơi với con nhiều hơn. Đã lâu bà không đi chơi với các con, nhưng nay đến lúc bà phải làm.

Khi về đến nhà, bà mời ông vào nhà uống một ly, nhưng ông nói mai ông phải dậy sớm. Ông phải có mặt ở bệnh viện lúc 6 giờ, và bà cảm động vì ông đã đi chơi thật lâu với bà. Đã quá 11 giờ, thế nào sáng mai ông thức dậy cũng mệt mỏi. Bà xin lỗi ông, nhưng ông cười và nói:

– Anh nghĩ em đáng được vui chơi giải trí – Bà ngạc nhiên khi nghe ông nói, nhưng bà hài lòng vì ông đã nói thế. Bà đã thật sự vui chơi với ông. Bà cảm ơn ông, ông hứa sẽ gọi đến cho bà, rồi lái xe đi và bà vào nhà. Peter và Megan còn thức, bà vừa đóng cửa vừa nghĩ, thế nào các con bà cũng hạch hỏi bà về chuyện đi chơi này.

– Ông ta có hôn mẹ không? Megan hỏi, giọng trách móc, bất bình và khiếp sợ.

– Dĩ nhiên là không. Mẹ mới quen biết ông ấy.

– Không phải vì mới quen mà lạnh nhạt với nhau – Peter nói với vẻ sành đời, và mẹ cậu cười.

– Mẹ xin lỗi vì đã làm cho các con lo buồn, mẹ và ông ta chỉ là bạn bè thôi. Mẹ nghĩ chắc ông ta không nghĩ đến chuyện yêu đương đâu, vì ông ta chỉ lo đến công việc. Mà mẹ thì lo cho các con. Megan à, con khỏi cần lo sợ gì – Bà nói, giọng cả quyết.

– Con cá với mẹ 10 đô la lần sau ông ta hôn mẹ đấy – Peter nói với vẻ thích thú.

– Con sẽ không thắng lần này đâu – Bà đáp. Vả lại, ai nói sẽ có lần sau? Có lẽ ông ta bận bịu công việc và không gọi mẹ đâu.

– Con không tin – Megan rầu rĩ nói. Cô ta thấy mẹ sắp sửa gặp tai họa do Bill Webster mang đến.

– Cám ơn con đã thành thật với mẹ Meg à. Mẹ không để mất thì giờ lo lắng đến việc này làm gì. Vả lại, tuần sau mẹ phải cãi một vụ kiện, nên bây giờ mẹ bận lo chuẩn bị để ra tòa.

– Tốt. Mẹ cứ ở nhà với chúng con. Mẹ khỏi cần đến ông nào cả, Mẹ à.

– Chùng nào mẹ có con, mẹ không cần ông nào hết, phải không, Megan?

– Nhưng bà phải xác nhận rằng sau khi đã nói nhiều chuyện đứng đắn và hiểu về Bill, bà thấy đi chơi với ông rất tuyệt. Hai người ngấm ngấm mến phục nhau. Họ không lợi dụng nhau, và họ đã vui vẻ đi chơi với nhau. Cho dù bà không gặp lại ông lần nữa, bà vẫn thấy chuyện đi chơi vừa rồi với ông thật thú vị, và bà thấy mình là một phụ nữ bình thường chứ không phải người mẹ. Thật thú vị khi có người nào muốn bà được vui vẻ và quan tâm đến việc nói chuyện với bà, lắng nghe bà nói.

Bà biểu Megan và Peter đi ngủ, rồi về phòng mình. Jamie đã nằm trong giường bà, đợi bà. Thỉnh thoảng cậu ta đến ngủ với bà và bà thấy ngủ với cậu cũng thú vị. Khi nằm xuống bên cạnh con út, bà phân vân tự hỏi không biết Megan nói bà không cần đàn ông nữa có đúng không. Nhưng bà không tin bà cần phải có đàn ông. Jack chết đi đã chín tháng rồi. Đối với bà, cuộc sống không có đàn ông lâu quá rồi, bà không cần phải thay đổi cuộc sống như thế này. Bà nghĩ cuộc sống của bà sẽ mãi mãi như thế này.

Và đêm đó khi Bill Webster đi ngủ, ông cũng nghĩ đến bà, ông thấy bà vui vẻ biết bao. Ông không biết chuyện đời sẽ xảy đến ra sao, nhưng có một điều ông biết chắc

là ông thích bà.

Cuối tuần đó, Bill lại gọi bà, và lần này ông mời bà đi xem kịch. Họ lái xe ra thành phố, ăn tối ở đây, rồi xem kịch xong, ông mời bà đi uống rượu vang, hai người nói chuyện một lát, nói về vở kịch, về sách vở rồi bà kể cho ông một vụ kiện khó khăn bà đang làm, liên quan đến quyền bảo trợ con cái và về đứa bé mà bà nghi là nó đã bị hành hạ. Bà báo cáo điều bà nghi ngờ với văn phòng bảo vệ trẻ em, và họ khám phá ra lời tố cáo của bà là đúng. Cho nên, bà cảm thấy lương tâm cắn rứt vì bà muốn được đại diện cho đứa bé chứ không đại diện cho cha mẹ nó.

– Tại sao em không đại diện? Ông hỏi, vẻ thản nhiên. Ông cho chuyện này thường thôi, nhưng với bà thì không.

– Chuyện rất phức tạp. Đúng ra em được tòa chỉ định làm đại diện cho đứa bé, nhưng em không được thế. Vì em đại diện cho người cha, nên em bị mang tiếng xấu. Và họ đúng. Vì quyền lợi mà em phải đại diện cho người cha.

– Anh cũng có một trường hợp như thế, một em bé gái được chở đến phòng chấn thương, người ta cho biết em ấy bị một người hàng xóm đánh đập. Họ muốn đưa ông ta ra tòa, họ kể câu chuyện rất hay ho. Nhưng hóa ra chính bố em bé đã đánh cháu ấy và khi người ta chở cháu đến cho anh, thì cháu ấy đã bị thương ở não bộ. Bệnh viện không thể làm gì được nhiều. Khi cháu gái ấy ra khỏi bệnh viện, người ta mang nó đi khỏi cha mẹ nó, nhưng cháu bé xin quan tòa cho cháu về lại với cha mẹ. Anh sợ bố nó giết nó. Quan tòa giao đứa bé cho người khác chăm sóc mấy tháng, nhưng cuối cùng đưa bé về lại với bố mẹ nó.

– Rồi chuyện gì xảy ra? Câu chuyện của ông đã gọi lên mối quan tâm của bà.

– Anh không biết. Anh mất dấu vết của họ, những con người anh cho là rất xấu xa. Công việc của anh là lo cứu chữa thật gấp, thật tốt, nhưng khi họ lành bệnh, anh mất dấu vết của họ. Bốn phần của anh là cứu chữa họ trong phòng chấn thương và trong phòng cấp cứu, rồi sau đó họ biến mất ở đâu mình chẳng biết.

– Anh không tiếp xúc lâu dài với bệnh nhân à?

– Không. Anh không thích việc này. Anh không muốn giải quyết các vấn đề khó khăn của họ, những vấn đề mà anh không thể giải quyết được. Làm thế cho khỏe. Rõ ràng ông là loại người không muốn liên hệ với ai lâu dài. Nhưng mặc dù thế, bà vẫn thích ông. Thỉnh thoảng khi nghe ông nói như thế này, bà cảm thấy buồn cho ông. Cuộc đời ông như cuộc đời của các triết gia, hoàn toàn không giống cuộc đời

của bà. Đời bà là cuộc đời gắn bó lâu dài, sâu sắc với nhiều người khác. Có nhiều thân chủ sau khi ly dị đã nhiều năm rồi mà vẫn liên lạc tiếp xúc với bà. Kiểu sống của bà khác với ông rất nhiều. Nhưng rõ ràng hai người thích nhau.

Đêm ấy hai người cũng nói chuyện với nhau đến khuya. Ông ngồi nói chuyện với bà cho đến gần một giờ, và khi chia tay, ông còn tiếc không có thì giờ để nói chuyện thêm với bà nữa. Nhưng hai người phải dậy sớm vào ngày hôm sau. Bà phải ra tòa để cãi, ông phải làm việc trong phòng chấn thương lúc 7 giờ sáng.

Sáng hôm sau khi ăn điểm tâm, Peter hỏi bà cậu đã thắng cá chưa, cậu nhìn bà với ánh mắt láu cá.

– Chưa, lần này con thua rồi – Bà cười to.

– Thế mẹ nói ông ta chưa hôn mẹ à? Peter hỏi, vẻ thất vọng, còn Megan thì nhăn mặt ra vẻ bất mãn.

– Anh thật đáng tởm – Cô ta lên án anh – Anh đứng về phe ai?

– Về phe mẹ – Cậu đáp thẳng thừng, rồi quay ra hỏi tiếp mẹ: nếu ông ấy có hôn, mẹ có nói thật không, hay mẹ nói láo để thắng 10 đô la? Cậu thích trêu bà, bà cười to khi đang làm bánh kếp cho các con.

– Peter, đừng hỗn như thế: Lẽ nào mẹ đi nói láo với con ruột của mẹ để thắng cuộc đánh cá. Bà đưa cho cậu đĩa bánh kếp rồi rót si rô lên bánh.

– Con sợ mẹ nói láo, Mẹ à – Peter trách bà.

– Mẹ không nói láo. Mẹ đã nói rồi, mẹ và ông ấy chỉ là bạn, và mẹ chỉ thích thế.

– Cứ giữ như thế đi, Mẹ – Rachel lên tiếng nói. Có thêm người góp ý. Liz nhìn cô con gái út với ánh mắt ngạc nhiên.

– Con biết chuyện này khi nào thế?

– Peter nói ông ấy thích mẹ, còn Meg thì nói sắp lấy ông ta. Dù sao thì cô bé cũng mới 11 tuổi, thế mà đã thạo đời. Cô ta gần 12 tuổi, khi bố cô chết, cô mới vào tuổi 11, và giống như anh chị em của mình cô đã lớn nhiều trong năm qua, như mẹ của họ vậy.

Khi cả nhà ăn sáng xong, bà nói với các con, miệng cười cởi mở:

– Mẹ xin báo cho các con an tâm như thế này: Hai bữa ăn tối không làm nên được tờ hôn thú.

– Mẹ đi chơi với bạn trai như thế là quá sớm – Annie nói chen vào, mắt nhìn bà gay gắt.

– Con nghĩ khi nào đi chơi mới chính đáng? Bà ngạc nhiên hỏi cô con gái thứ nhì.

– Không bao giờ đi hết – Megan trả lời thay cho cô em.

– Các em điên hết rồi – Peter nói, cậu đứng dậy khỏi bàn ăn. Mẹ có thể làm gì mẹ muốn. Thế nào bố cũng vui lòng. Nếu mẹ chết thì chắc bây giờ bố đã hẹn bỏ đi chơi rồi. Nghe con nói thế, bỗng bà nghĩ chuyện này có thể xảy ra như chơi. Bà thấy câu nói của Peter rất sâu sắc, cho nên bà suy nghĩ mãi khi đi làm. Nếu bà chết, bây giờ liệu Jack đã đi chơi với bỏ chưa? Bà không dám tin, nhưng bà nghĩ có thể lắm. Chồng bà rất ham sống, quá ham sống, không bao giờ chịu chôn mình trong phòng kín để khóc than cho bà. Peter nói đúng. Có lẽ Jack đã hẹn bỏ đi chơi rồi. Nghĩ thế bà cảm thấy việc đi chơi với Bill Webster là việc tự nhiên thôi.

Hôm ấy, ông lại gọi đến văn phòng của bà để nói chuyện với bà, ông mời bà cuối tuần sắp đến đi xi nê với ông. Bỗng nhiên hai người tìm cách để gặp nhau luôn, và bà cóc cần. Bà thích đi chơi với ông.

Lần này, khi ông đến đón bà đi chơi, Jamie mời ông vào nhà, rồi kể hết sự tình cho ông nghe, không dấu diếm gì.

– Mấy bà chị của cháu nói rằng ông không nên đi chơi với mẹ cháu như thế. Nhưng Peter thì nói đi chơi như vậy tốt thôi, và cháu cũng nghĩ thế. Con trai thích ông, con gái thì không – Cậu kể hết cho ông nghe rành mạch, và Bill cười to, rồi sau đó ông chở bà đến nhà hàng Pháp ở sau salito, ông nói lại cho bà biết.

– Có phải chúng buồn khi thấy chúng ta hẹn hò đi chơi với nhau không? ông hỏi bà, vẻ lo lắng.

– Chúng ta có phải bỏ bịch với nhau đâu? Em nghĩ chúng ta chỉ là bạn bè thôi.

– Có phải em chỉ muốn như thế thôi không, Liz?

– Ông nhẹ nhàng hỏi. Họ đã đến nhà hàng, ông đậu xe vào bãi rồi quay nhìn bà. Ông chăm chú đợi nghe câu trả lời của bà.

– Em không biết em muốn cái gì? – Bà thành thật đáp – Em đã vui chơi với anh. Em chỉ thấy chuyện như thế đây. – Đúng, ông cũng cảm thấy như thế, nhưng ông bắt đầu cảm thấy ông đã tiến xa hơn điều bà mong đợi. Mới đầu, ông hài lòng khi được làm bạn với bà, nhưng bây giờ ông không tin như thế. Ông nghĩ là ông

muốn nhiều hơn thế nữa nơi bà. Nhưng hai người không thổ lộ điều gì hết khi họ đi vào nhà hàng, họ muốn tránh những vấn đề sẽ gây cho họ mất vui trong buổi tối.

Nhưng lần này, khi ông đưa bà về nhà, nếu bà và Peter còn đánh cá thì chắc Peter sẽ thắng, vì trước khi Bill đưa Liz vào nhà, ông đã kéo bà vào lòng, dịu dàng nhìn bà rồi hôn bà. Thoạt tiên bà có hơi kinh ngạc, rồi sau đó, bà thả mình vào vòng tay ông, nhưng sau đó, bà có vẻ buồn, và ông lo lắng.

– Liz, em không sao chứ? – Ông thì thảo hỏi.

– Không sao – Bà đáp nhỏ. Nhưng thực ra, khi hôn Bill bà bỗng nhớ đến Jack, và bà cảm thấy như thế bà lừa dối ông. Bà không thèm khát đàn ông, bà không tìm kiếm ai hết, nhưng Bill Webster đã bước vào đời bà, và bà có tình cảm sâu đậm với ông cũng như với người chồng cũ. Em không chấp nhận việc này – Bà nói, quay qua nhìn ông, và ông gật đầu.

– Anh cũng không. Chuyện xảy ra quá thình lình. Em là người phụ nữ tuyệt vời.

– Không, em không tuyệt vời đâu – Bà cười với ông. Hai người vẫn đứng còn nán lại ở ngoài nhà. Đứng ngoài trời không khí mát lạnh, xa tầm nghe của các con, thật tuyệt. Nếu chúng biết được chuyện này thì chắc là khó ăn khó nói. Và như để tăng cường điều mà cả hai đều nung nấu trong lòng, ông lại hôn bà, và lần này bà hôn lại rất say sưa. Khi họ dừng lại, bà hụt hơi và hơi lo sợ.

– Chúng ta sẽ làm gì? – Bà hỏi. Họ đứng dưới trời đêm tháng chín đầy sao, và ông cười với bà.

– Anh cảm thấy chúng ta đang hôn nhau – Ông đáp gọn lỏn. Nhưng thật ra thì nhiều hơn thế, đây không phải là một chuyện tình cờ hôn nhau cho vui, hay không phải hai người thèm khát xác thịt, nhưng đây là sự cảm thông giữa hai người, sự tâm đầu ý hiệp đưa đến hai đôi môi gặp nhau. Mặc dầu hai người đều đồng ý họ rất khác nhau, nhưng có rất nhiều điều họ thích nhau. Ông thì không thích liên hệ lâu dài với bất kỳ ai, còn bà thì gắn bó với hôn nhân, con cái, sự nghiệp, thậm chí hai người làm việc với bà cũng gắn bó với bà từ bao nhiêu năm nay. Đời bà không có cái gì là tạm bợ hết, ông biết rõ điều này. Sự khác biệt này là một thử thách đối với ông, nhưng bây giờ ông phân vân không biết mình có nên tiếp tục xem cuộc đời tạm bợ nữa không. Cuộc sống bền vững như bà đối với ông rất mới mẻ, nhưng bà không phải là loại đàn bà thường lui tới với ông như bấy lâu nay – Ta cứ để như thế này một thời gian xem sao, – Ông nói với bà – Đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì. Để xem chuyện gì sẽ xảy ra – Bà gật đầu, không biết nói gì với ông, ông đành mặc cho chuyện đời xảy ra như thế nào thì xảy.

Nhưng khi ông về rồi, bà vào nhà, bà cảm thấy tội lỗi vì đã hành động như thế. Bà cảm thấy như thể bà đã phản bội chồng. Nhưng rồi bà tự nhủ: chồng bà mất rồi, không bao giờ ông ấy trở về nữa. Tại sao hôn Bill là kỳ cục, là sai trái? Càng nghĩ đến chuyện này, bà cảm thấy bồn chồn khó chịu, bà nằm thức mãi một hồi lâu, cứ nghĩ đến Bill, đến Jack, lòng phân vân không biết tính sao.

Sáng hôm sau, bà thức dậy mệt mỏi vì mất ngủ, bà tự nhủ chắc phải trở về vị trí tình bạn với Bill thôi, không nên chuốc lấy những rắc rối phiền phức vào người làm gì. Quyết định như thế, bà cảm thấy đỡ hơn mãi cho đến khi ông gọi bà vào lúc 10 giờ sáng.

– Anh nghĩ đến em, anh gọi đến để hỏi em có khỏe không? – Ông dịu dàng nói.

– Em ân hận về chuyện tối qua – Bà đáp.

– Em ân hận về chuyện gì? – Ông hỏi, giọng bình tĩnh một cách lạ lùng và nghe có vẻ hân hoan sung sướng – Anh chỉ tiếc là chúng ta không hôn lại được. Anh cảm thấy hôn em rất tuyệt.

– Chính đây là điều em lo sợ...em không ngờ...

– Anh hiểu. Không ai thúc đẩy em hết. Đây không phải là một cuộc chạy đua. Chúng ta không cần đến "đích". Chúng ta cứ thung thỉnh cùng đi với nhau – Bà thấy cảm ơn ông vì ông không thúc giục bà, ông giải quyết vấn đề rất êm đẹp. Bà cảm thấy ngu ngốc vì quá lo sợ. – Anh định thứ bảy này đến nhà em nấu bữa tối cho em và các con ăn, em nghĩ sao? Tối đó anh rửa, và anh nấu nướng giỏi lắm, em nghĩ sao? – Bà nghĩ nên từ chối, nhưng bỗng bà ngạc nhiên thấy mình không từ chối. Cứ để cho ông ấy nấu nướng thì có hại gì đâu!

– Được rồi. Em sẽ giúp anh.

– Anh sẽ mang thực phẩm đến. Các cháu thích món gì nhất?

– Gì cũng được. Thịt gà, cá, thịt bò, mì ống, mì sợi. Chúng ăn uống rất dễ.

– Anh nghĩ ra món ăn rồi.

– Chắc Jamie thích lắm – Và các đứa con gái thế nào cũng ghét chuyện này, nhưng bà không nói ra. Đây là cơ hội tốt để khích lệ chúng vui chơi với ông. Chúng có thể thấy ông không nguy hại, hay ông thật sự nguy hại cho chúng? Đó là dịp để chúng chứng minh tình cảm của chúng đối với ông có đúng không? Bà không muốn nghĩ đến chuyện này. Bà muốn làm bạn với ông thôi. Nhưng có thể tiến xa hơn hôn hít nhau không? Bà nghĩ không nên. Có lẽ nên dừng lại ở vị trí hôn nhau

thôi. Có lẽ bà không nên cho vấn đề đi xa hơn nữa, không phải vì con cái, mà vì thực tế của bà.

Tối thứ bảy, ông đến lúc sáu giờ như đã hứa, và mang theo ba bao thực phẩm. Ông cho biết ông sẽ nấu cho cả nhà ăn món gà chiên miền Nam, bắp ngô và khoai tây nướng lò. Ông còn mang đến kem thoải ướp lạnh. Và khi ông nấu nướng ông không để cho bà giúp.

– Em nghỉ ngơi đi – Ông nói. Ông đưa cho bà một ly vang, rót cho mình một ly, rồi nấu cho cả nhà một buổi ăn tối thật ngon lành. Ngay cả các cô gái khi ăn cũng ngạc nhiên và thích thú, nhưng Megan vẫn không chịu nói chuyện với ông. Còn Jamie nói chuyện với ông suốt bữa ăn, và Peter cũng vậy, cuối cùng Annie và Rachel tham gia câu chuyện với họ. Họ bàn về trường học và trường đại học cho Peter. Cậu đã hẹn ngày để đi tham quan một vòng các trường đại học với Liz vào đầu tháng mười, và Bill đã khuyên cậu nên tìm đến các trường nào. Theo ông thì mặc dầu ông thích trường Berkeley, nhưng ông cảm thấy các trường Stanford và UCLA cũng tốt, vì nhiều lý do. Họ bàn chuyện này cho đến khi ăn xong. Rachel, Annie, Jamie và Liz dọn dẹp bàn ăn. Peter vẫn tiếp tục say sưa nói chuyện với Bill, còn Megan lên lầu mà không cảm ơn ông một tiếng, khiến Liz rất giận. Nhưng sau đó, Bill nói Liz đừng nóng n nóng.

– Em đừng nóng, với thời gian, cô ấy sẽ quen với anh thôi – Ông cứ nói như thế mãi, càng làm cho Liz tức giận thêm. Tại sao phải để cho nó thêm thời gian? Dĩ nhiên ông sẽ không chờ lâu để đặt vấn đề với bà. Nhưng ông không nói năng gì đến vấn đề bà nghĩ.

Đêm đó, sau khi con bà đi ngủ hết, ông lại hôn bà. Việc ông hôn bà trong nhà làm cho bà lo sợ. Nụ hôn thật êm ái và thân thương. Ông rất tốt với các con bà. Nụ hôn làm cho bà cảm thấy hoàn cảnh trở nên lãng mạn hoàn toàn. Jack đã ra đi được chín tháng rồi, và bà thấy mình như thể đang đi qua một cánh đồng có nhiều thuốc nổ có thể nổ bất cứ lúc nào. Megan sẵn sàng công kích, những đứa con gái kia chưa biết sao, còn bà thì luôn luôn giằng vặt trong lòng, bà quan tâm đến Bill nhưng ông vẫn gán bó tạm thời, lòng bà còn chung thủy với Jack, điều này làm giao động tình cảm của bà đối với Bill Webster.

Bà trải qua tâm trạng như thế này suốt tháng Chín qua tháng Mười, và bà cảm thấy khoan khoái khi cùng Peter đi một vòng nghiên cứu trường đại học vào cuối tuần. Thế nhưng, ngày nào Bill cũng gọi đến bà, thậm chí ông còn gọi đến khách sạn bà đang ở tại Los Angeles. Thật ngạc nhiên khi nghe ông gọi, nhưng khi gác máy, bà cười, và lần này Peter không nói năng gì. Cậu không muốn nói gì hết để gây ảnh hưởng không hay đến mối tình đang bấp bênh của mẹ, nhất là vì cậu rất

thích ông và muốn mối tình của hai người đơm hoa kết trái. Theo nhận xét của cậu, cậu biết mẹ cậu đang ở trong tình trạng nước đôi.

Khi hai mẹ con trở về, bà đợi mấy ngày sau mới gặp Bill, và hai người chỉ ăn vội cái bánh thịt bò băm ở trong quán tại bệnh viện vào đêm ông trực, nhưng Bill rất nôn nóng muốn gặp bà. Các cô điều dưỡng đều nhớ bà, nhiều người đến chào bà, ông bác sĩ trưởng nội trú cũng đến chào, và ai cũng nhờ bà nhắn gởi lời chào đến Peter.

– Mọi người đều thương em, Liz. Sự chăm sóc Peter hết mình của bà đã gây cho mọi người một ấn tượng mạnh. Ít có cha mẹ nào chăm sóc con cái tận tình như bà. Và bà còn chăm lo cho Bill nữa, thường hỏi về công việc của ông, quan tâm đến ông, lo sợ ông gặp phải những việc không hay, căng thẳng. Khi ông ở với bà, ông biết lúc nào bà cũng lo cho ông, lo cho ông hơn lo cho bà nữa. Khi bà nhận thấy bà lo cho ông, bà cảm thấy tình hình thật khó xử.

Bỗng vào sáng sớm ngày thứ bảy tuần sau, sau ngày hai mẹ con ở L.A. về nhà, bà đến đứng nhìn tủ áo của Jack, nhìn số áo vét tông của ông còn treo trong ấy. Không phải ngẫu nhiên mà bà đến đứng nhìn đâu. Bây giờ bà thấy những chiếc áo của ông vô hồn, buồn tẻ, bà rầu thúi ruột khi nhìn số áo quần của chồng. Bà không ôm áo của ông vào lòng nữa, không vuốt ve như trước đây nữa, không tưởng tượng ra cảnh bà ôm ông vào lòng nữa. Đã nhiều tháng nay bà không áp ve áo của chồng vào mặt, không ngửi mùi thơm nơi áo nữa, và bây giờ khi nhìn vào số áo này, bà biết phải làm gì cho hợp với hoàn cảnh hiện tại của bà. Bà tự nhủ không liên quan gì đến Bill hết. Mà vì Jack chết đã 10 tháng rồi, và bà sẵn sàng để sống cuộc đời của bà. Bà lấy từng cái áo ra khỏi giá móc, xếp lại thành một đống. Bà muốn để cho Peter, nhưng cậu cao quá và trẻ quá không thể mặc được, và chỉ còn cách tổng khứ chúng đi để khỏi trông thấy ai mặc chúng.

Phải mất hai giờ bà mới lục hết đồ đạc của ông trong các hộc tủ và xếp hết số quần áo trong tủ, nhưng vừa làm xong thì bỗng Megan bước vào phòng và thấy bà đang thu dọn đồ ông. Megan bật khóc, tự nhiên Liz cảm thấy như thể chính bà đã giết ông. Megan đứng lặng nhìn đống áo quần trên nền nhà, cô ta khóc nức nở, và khi Liz nhìn con gái khóc, bà cũng bật khóc, khóc cho con, cho chồng, cho chính bà. Nhưng cho dù họ có thương nhớ ông bao nhiêu đi nữa, thì họ cũng đã mất ông rồi. Ông không về nữa, ông không cần số áo quần này nữa. Bà tự nhủ: Tốt hơn là nên cho hết đi. Nhưng khi bà nhìn Megan khóc, bà cảm thấy phân vân.

– Tại sao mẹ làm như thế này? Có phải vì "ông ta" không? – Cả hai đều biết cô gái muốn nói đến Bill, và Liz lắc đầu, hai mẹ con đứng yên tại chỗ mà khóc.

– Meg, đã đến lúc... mẹ phải... Nhìn thấy số áo quần này, mẹ quá đau đớn – Liz

vừa khóc vừa nói, rồi bà đưa tay về phía con gái, nhưng Megan thụt lui, chạy về phòng mình, đóng sầm cửa lại, và mấy phút sau, Liz đi theo con. Nhưng Megan không muốn nói chuyện với bà, nên bà về lại phòng mình, bỏ quần áo của Jack vào thùng. Peter đi qua phòng bà, thấy bà đang bỏ quần áo vào thùng, cậu dừng lại, nhìn bà, rồi bình tĩnh đề nghị làm giúp bà. – Để đây con làm cho, Mẹ. Mẹ nghỉ làm đi.

– Mẹ muốn làm – bà buồn rầu đáp. Đây là những thứ ông còn để lại, những dấu tích cuối cùng của ông chứ không phải chiến lợi phẩm của ông, ảnh của ông và một vài thứ lưu niệm, và dĩ nhiên không phải là lưu niệm cho họ.

Peter giúp bà mang hết đồ đạc ra xe, và như thể cảm thấy đã đến bước ngoặt quan trọng, lần lượt các con bà đều đến xem bà. Ánh mắt chúng lộ vẻ mát mát, và đến giờ phút chót, Megan bước ra khỏi phòng, đến nhìn mẹ. Liz cảm thấy khó chịu, rồi đột nhiên, như để ủng hộ cho hành động của bà, từng đứa con lặng lẽ bước đến ôm một thứ mang ra xe cho bà, đưa cái thùng, đưa cái bao, đưa cái áo khoác. Đây là thái độ cuối cùng giả từ bố chúng, và đến giờ phút chót, Megan bước tới ôm hết các thứ còn lại lên tay.

– Con xin lỗi mẹ – Cô ta nói nho nhỏ qua màn lệ, và Liz quay qua ôm chặt cô vào lòng, cảm ơn cô đã nói lại tình mẹ con.

– Mẹ yêu con, Meg à. hai mẹ con ôm nhau khóc, và các đứa khác cũng khóc khi xe đầy.

– Con cũng yêu mẹ, Mẹ à – Megan nói nhỏ, và các cô khác đến ôm ghì lấy bà.

Bà đem áo quần đến cơ quan từ thiện địa phương, Peter đề nghị để cậu lái xe.

– Mẹ không sao đâu. Mẹ lái một mình được rồi – Bà trấn an cậu. Cậu bây giờ chỉ đeo cái niền cỡ nhỏ, và đã bắt đầu lái xe lại rồi, cậu nấn nỉ để cậu lái xe cho bà. Bà quá buồn rầu không thể lái xe được, bà nghĩ thế. Cho nên bà để cho con trai lái, chiếc xe từ từ chạy đi, chở đầy áp đồ đạc của bố cậu, những người khác đứng rầu rĩ đứng nhìn theo.

Nửa giờ sau họ trở về, trông Liz có vẻ bơ phờ, và chiều hôm đó, khi bà đến gần cái tủ, thấy tủ trống trơn, lòng bà quặn đau, bà nhớ những thứ nằm trong tủ, nhưng bà cảm thấy thanh thản. Bà đã định dẹp đồ đạc của chồng đi từ lâu, nhưng bà đợi cho đến lúc bà đã sẵn sàng để làm việc ấy, mặc dù có nhiều người khuyên bà từ lâu nên dẹp đồ đạc của Jack đi.

Bà ngồi trong phòng một hồi lâu, nhìn ra cửa sổ, nghĩ đến ông, và xé chiều hôm

đó, khi Bill gọi đến, ông nghe trong giọng bà như đã có điều gì quan trọng xảy ra.

– Em không sao chứ? Ông lo lắng hỏi.

– Chỉ có buồn thôi. Bà nói cho ông biết những việc bà làm hôm đó, bà nói làm việc đó bà rất buồn, và khi nghe bà nói, lòng ông đau đớn. Trong hai tháng qua, ông đã hết sức chăm sóc bà.

– Anh thật ân hận, Liz à. Ông nghĩ đây là dấu hiệu một sự đoạn tuyệt với quá khứ, sự đoạn tuyệt với chồng. Jack luôn luôn ở trong lòng bà, con của họ là di sản của ông, nhưng vì sự hiện diện của Bill mà bà đã già từ quá khứ. Anh có thể làm gì được không?

– Không – Bà buồn bã đáp, cả hai đều nghĩ đây là niềm đau riêng tư, là lúc cô độc một mình.

– Anh định mời em tối nay đi chơi, nhưng có lẽ không nên thì hơn! Bà đồng ý với ông. Ông nói sáng mai ông sẽ gọi, nhưng tối đó ông lại gọi để hỏi xem bà có khỏe không. Giọng bà trả lời vẫn còn buồn, nhưng đã khá hơn trước, và tối đó bà ngồi chơi với các con suốt buổi tối. Tất cả các con bà đã bình tĩnh trở lại sau chuyện buồn vào buổi sáng. Chỉ có Liz mới đầy ắp những kỷ niệm đáng nhớ, và vẫn cảm thấy mất mát. Các con bà hình như đã nguôi ngoai trước bà.

Ngày hôm sau, khi Bill gọi đến, bà vui vẻ trở lại và ông mừng khi bà bằng lòng gặp ông tối đó. Bà có vẻ trầm lặng hơn mọi khi, thụ động hơn, nhưng sau khi họ nói chuyện một lát, bà cười trở lại, và có vẻ vui vẻ hưng phấn hơn.

Họ đi bách bộ một đoạn dài, yên lặng bên nhau, rồi họ nắm tay nhau, và lần này khi ông hôn bà, hai người đều nghĩ nụ hôn khác trước. Bà đã sẵn sàng nhìn thẳng vào tương lai, bỏ qua quá khứ để đi đến phía trước.

– Anh yêu em. Liz – Ông nói, ôm bà vào lòng, và bà ngửi thấy mùi nước hoa cạo râu quen thuộc của ông. ông rất khác Jack về nhiều phương diện, bà yêu ông, nhưng bà không thể cho phép mình nói lên những lời như thế. Chưa nói được. Và có thể không bao giờ.

– Em biết – Bà chỉ nói có thể, và ông không trông mong gì nhiều hơn nữa nơi bà. Bây giờ mà ông nói được điều đó ra là đủ cho cả hai người rồi.

IO

Vào ngày lễ Halloween, cả hai người đều cảm thấy tình hình trở nên nghiêm trọng. Không người nào thú nhận lòng mình hay đưa ra kế hoạch cho tương lai, nhưng rõ ràng Bill đã yêu bà, và mặc dù chưa nói ra, nhưng bà cũng yêu ông. Bà đang ở trong tình trạng khó xử, vì bà không biết giải quyết vấn đề ra sao, và không biết nói với con cái như thế nào. Bà đã nói cho Victoria biết nhiều lần rồi, bà bạn khuyên bà nên từ từ, đợi cho đến lúc "chín muồi" rồi sẽ hay, ý kiến này Liz cảm thấy đúng, hợp với lòng bà. Bà nghĩ đến lúc nào đấy, cả hai đều đi vào vấn đề một cách tự nhiên thôi.

Bill đến nhà và hai người dẫn Rachel và Jamie đi hành khát kẹo vào dịp lễ Halloween. Annie và Megan nói hai cô "lớn rồi" không đi hành khát nữa, họ ở nhà để giúp Carole đem kẹo ra cửa để giúp cho các em đi hành khát. Peter đến nhà cô bạn gái mới, để cùng cô ta đem kẹo ra cho trẻ hành khát.

Rồi tới đó, khi các đứa trẻ đã đi ngủ, Bill bình tĩnh nhìn bà rồi hỏi bà bằng lòng đi nghỉ cuối tuần với ông không. Bà ngần ngừ một hồi lâu, bỗng ông lo sợ đã làm hỏng việc, nhưng hai người đã hẹn hò nhau suốt hai tháng nay rồi, sự đam mê càng ngày mãnh liệt không làm sao kiềm hãm được. Ông tin ông đã hiểu rõ được lòng bà đối với ông, còn ông thì quá rõ ràng rồi, ông rất yêu bà. Ông cảm thấy mình như chàng thanh niên mới lớn khi bà bình tĩnh trả lời rằng bà bằng lòng đi nghỉ cuối tuần với ông ở Napa Valley. Họ nhất trí không nói cho các con nghe, và ông nói ông sẽ giữ chỗ trước cho họ ở đấy. Ông muốn đưa bà đến khách sạn Auberge du Soleil, vì ông nghĩ đây là nơi lãng mạn nhất, rất hợp với chuyến đi nghỉ cuối tuần lần đầu của hai người.

Xế chiều ngày thứ sáu, ông đến đón bà, ông làm việc từ đêm hôm trước, nhưng ông quá sung sướng và quá nao nức đến nỗi ông quên mệt. Liz đã đưa ra nhiều kế hoạch cho con làm trong dịp cuối tuần này để chúng có việc để làm. Bà nói với các con bà đi chơi cuối tuần với một người bạn ở trường luật, và bà thu xếp thì giờ cho Bill đến đón vào lúc các con bà đi khỏi nhà hết. Chỉ có Carole là biết bà đi đâu. Bill cười tính thận trọng và khuôn phép của bà, nhưng ông chỉ có lẽ làm thế sẽ tiện việc cho cả hai người hơn. Không cần phải làm cho các con bà buồn rầu. Mặc dù Peter và Jamie sẽ hài lòng khi nghe ông và bà đi chơi với nhau, nhưng chắc các cô gái không bằng lòng. Megan vẫn còn xúi giục các cô em chống lại việc bà và ông yêu nhau. Cô ta tuy đã lễ phép chào hỏi ông, nhưng không chấp nhận việc bà yêu ông, cho nên không cần gây thêm sự bất hòa giữa hai mẹ con làm gì.

Quang cảnh trên đường đi thật đẹp. Lá cây đã ngả sang màu đồng, nhưng cỏ vẫn còn xanh như nó vẫn xanh suốt mùa đông. Cảnh Đông Tây hòa hợp rất kỳ lạ, ở New England sắc thu êm ả hài hòa với màu xanh biếc ở California. Họ nói chuyện suốt đoạn đường đến Saint Helene. Thịnh thoảng Liz ngồi yên lặng, và ông không muốn hỏi bà suy nghĩ chuyện gì. Ông biết đi với ông như thế này là một sự đòi hỏi đối với bà, và nhiều lần bà đã nói với ông rằng có nhiều lúc bà cảm thấy như thể bà phản bội Jack. Ông biết đợt nghỉ cuối tuần này chắc rất khó khăn cho bà. Và khi xe chạy trên đường, Liz cứ nhìn mãi vào chiếc nhẫn cưới trên ngón tay bà.

Họ nhận phòng vào lúc gần giờ ăn tối. Ông đã lo liệu đủ thứ để làm cho bà được hạnh phúc. Cảnh thung lũng trải dài bất tận trước mắt bà vào lúc hoàng hôn làm cho bà nín thở. Bà vào phòng tắm để thay áo quần sau khi Bill rót hai ly rượu vang cho hai người, và khi ra khỏi phòng tắm, bà mặc chiếc áo dài đen để ăn tối.

Họ ăn trong phòng ăn của khách sạn, ăn xong họ đến ngồi trước lò sưởi của quầy rượu để nghe một phụ nữ vừa hát vừa đàn dương cầm. Khi thung thỉnh trở về phòng, cả hai đều thấy thanh thoi sung sướng. Khi vào phòng, ông liền hôn bà. Nụ hôn rất có ý nghĩa, qua nụ hôn, bà muốn nói với ông chuyện gì rồi. Vài phút sau, cả hai đều quện vào nhau với nỗi đam mê cuồng nhiệt. Lò sưởi bập bùng cháy, đèn vặn thấp, và Bill thấp đèn cây trên bàn xa lông, rồi hai người ngồi xuống ghế nệm dài, ôm nhau. Rồi từ từ cởi chiếc áo dài đen của bà, còn bà cởi nút áo sơ mi của ông. Thật tuyệt vời khi được ở riêng với nhau như thế này, tự do muốn làm gì thì làm. Rồi ông dịu dàng dìu bà đến giường. Ông cởi hết áo quần bà ra, chậm rãi và mê mải. Rồi hai người trần truồng lăn xuống giường, kéo chăn đắp, ôm nhau nằm một lát.

– Anh rất yêu em, Liz à...

– Em cũng yêu anh... Bà thì thảo nói. Đây là lần đầu tiên bà nói lời này với ông, dễ dàng như những điều diễn ra sau đó. Họ hôn nhau và ham muốn nhau. Ông làm cho bà ngây ngất, ham muốn nhục dục với ông, và bỗng thành linh tất cả buồn phiền, cô đơn, lo sợ đều tan biến hết, bà giống như con tằm nằm trong kén, không cần sự che chở nữa. Bà không sợ ông nữa, không có gì giấu giếm ông nữa, không có gì giữ gìn nữa, bà dâng hiến hết cho ông. Rồi sau đó, họ nằm thở thỏa thuê và bà cười với ông, nhưng trong ánh mắt của bà vẫn còn nét buồn vui lẫn lộn, nhưng còn nhớ nhung cái gì, và ông nghĩ quá khứ và kỷ niệm còn làm day dứt lòng bà. Không thể một sớm một chiều mà đoạn tuyệt được quá khứ, cả hai đều biết như thế.

– Em không sao chứ? – Ông dịu dàng hỏi, lo lắng cho bà, sợ bà buồn. Nhưng những điều ông lo sợ chỉ qua ánh mắt của bà thôi, còn thực tế thì bà đang cười với ông.

– Em khỏe...không sao...anh làm cho em sung sướng – Sự thật là thế, hiện tại bà

đang được hạnh phúc, ông thấy bà rớm nước mắt, khó mà không nghĩ đến Jack vào những lúc như lúc này, lúc mà bà hiến thân cho người khác. Đây là bước đi xa Jack thêm nữa, bước quan trọng nhất, bước đi mà bà cố hoãn được chừng nào hay chừng ấy, nhưng bây giờ bà muốn bước. Như là bà đang bước qua chiếc cầu bắt từ cuộc đời này sang cuộc đời khác. Nhưng bà cảm thấy bình an với Bill, bà có thể nói gì với ông cũng được. Ông không bị chạm tự ái hay bực tức vì bà đã xác nhận vấn đề không dễ dàng cho bà.

Họ nằm bên nhau trên giường một hồi lâu, nói đến nhiều chuyện. Và ông xác nhận ông chưa bao giờ yêu ai như yêu bà. Bà nằm bình an bên ông, thích thú được nằm với ông, cố giữ mình đừng nghĩ đến Jack. Nhưng khó mà không nghĩ đến, và Bill hiểu rõ tâm trạng của bà.

Khi đột nghĩ cuối tuần hết dần thì bà cũng bớt nghĩ đến Jack và nghĩ nhiều đến Bill, nghĩ đến những giây phút bà đã sống với Bill. Họ đi bách bộ thật xa, nói đến nhiều thứ chuyện, nói đến công việc, đến con cái, đến ước mơ. Họ tránh không nói đến quá khứ chừng nào hay chừng ấy, và vào sáng chủ nhật, khi họ ngồi ngoài lan can phòng, nhìn ra thung lũng Napa, câu chuyện của họ không tránh khỏi hướng dần đến tương lai.

Ông mặc chiếc áo sơ-mi vải bông dài tay và quần dzin, còn bà mặc áo khoác dài vải len mềm mại, trời buổi sáng tháng 11 mát mẻ. Ngày ẩm áp, ngồi tắm nắng ở đây rất thú vị, hai người cùng xem chung tờ báo. Khi Liz ngược mắt nhìn ông, ông chỉ cho mục thể thao, ông cười với bà.

– Cái gì làm cho anh có vẻ sung sướng thế, bác sĩ Webster? – Bà cười, hỏi ông khi ông lấy tờ báo trên tay bà.

– Chính em đấy! Và nơi này – Ông chỉ về phía thung lũng. Cả đợt nghỉ cuối tuần có không khí như tuần trăng mật cho cả hai người, và nói trắng ra, bây giờ bà là của ông. Jack đã chìm dần vào đám sương mù phía sau bà. Và mặc dù đôi lúc bà vẫn còn thương nhớ đến ông, nhưng bà cương quyết phải đi tiếp con đường trước mắt – Chúng ta sẽ giải quyết chuyện của chúng ta ra sao? – Ông nhẹ nhàng hỏi.

– Anh muốn nói cái gì? – Bỗng nhiên bà có vẻ lo sợ khi nghe ông hỏi. Bà chưa chuẩn bị để nghe những lời như thế, và ông biết, nhưng ông không thể không hỏi. Từ khi họ hẹn nhau lần đầu ông đã có ý nghĩ như thế rồi – Chúng ta không có gì để giải quyết hết – bà nói, giọng lo âu.

– Phải giải quyết mới hay. Có phải còn sớm quá chưa nên bàn đến hay không, Liz? – Họ đã làm tình lại vào ngày hôm trước, và ban đêm trước lò sưởi, rồi sáng nay làm lại. Họ tâm đầu ý hiệp nhau một cách kỳ lạ, người ta khó mà tin trước đợt

nghe cuối tuần này họ chưa làm tình với nhau. Cái gì nơi họ cũng có vẻ hòa hợp nhau, ăn ý nhau. Thật khó mà làm ngơ trước cảnh đầm ấm này của họ – Anh chưa muốn nói chuyện này với em – Ông nói tiếp, bỗng nhiên thấy mình trẻ trung và vụng về, nhưng vì ông rất yêu bà, ông không muốn mất bà – Nhưng anh nghĩ cuối cùng chúng ta phải thành hôn với nhau thôi – Nghe ông nói, bà bỗng giật mình kinh ngạc. Bà không tin ông nói câu ấy, vì ông là con người không thích những chuyện bền vững.

– Em nghĩ là anh không tin vào hôn nhân – Trông bà như thể không muốn nhắc lại chuyện cũ, và ông thấy bà hoảng sợ khi nghe ông nói thế.

– Trước khi gặp em thì anh không tin thật. Nhưng lòng anh vẫn hy vọng có ngày mà anh gặp được người mà anh nghĩ là sẽ cùng anh tạo nên cuộc hôn nhân tốt đẹp như hôm nay, chứ không phải thất bại như với người vợ đầu của anh. Anh với người vợ đầu như kinh địch nhau. – Nhìn vào mắt ông, bà thấy ông thành thật khi nói ra những lời này. Bà nghĩ bà có thể sống với ông lâu dài được, và có thể cả đời, nhưng bà chưa sẵn sàng để nói ra ý nghĩ đó. Bà thấy còn quá sớm, và ký ức về Jack vẫn còn trong tâm khảm bà. Chưa đầy một năm – Anh nói đến hôn nhân quá sớm như thế này không phải là anh thúc giục em đâu, Liz à, nhưng anh muốn em hiểu rằng anh có ý định sẽ thành hôn với em trong một ngày gần đây – Bà không phải là người nhẹ dạ, và bà rất thương con. Ông đã nghĩ đến con bà rất nhiều, có thể ông sẽ thương yêu con bà. Ông đã thương yêu Jamie, và liên hệ với Peter rất thân mật. Và ông tin là cuối cùng các cô gái cũng mến ông. Chưa bao giờ ông nịnh phụ nữ và trẻ em khi ông chăm sóc bệnh tình của họ, nhưng trường hợp của bà, ông đã cố chinh phục bà và con bà.

– Em không biết nói sao – Bà có những người bạn đã đi chơi với đàn ông lâu năm, nhưng chưa bao giờ được đàn ông đối xử đúng đắn, chưa bao giờ được đề nghị thành hôn. Còn bà, bà mới đi chơi cuối tuần đầu tiên với Bill, ông đã bàn đến chuyện tương lai – Jack mới chết có 11 tháng. Thời gian chưa lâu. Em cần có thêm thời gian để nguôi ngoai, lấy lại sự bình thường, và các con em cũng thế.

– Anh biết. Anh không vội đâu. Anh nghĩ em cần thời gian một năm để lấy lại tinh thần. – Bà đã nói đến vấn đề này nhiều lần rồi, đây là cột mốc rất quan trọng đối với bà, bà muốn tuân thủ nghiêm túc, cũng như các con bà muốn thế. Và ông cũng phải tuân thủ với bà – Anh hy vọng sẽ bàn đến vấn đề này vào tháng giêng, sau khi đã ăn Tết xong, và khi em đã cảm thấy ổn định tinh thần. Anh hy vọng vào ngày Valentine...Bà cảm thấy lòng thất lại khi ông bỏ lửng câu nói. Ngày Valentine có rất nhiều ý nghĩa đối với bà và Jack. Nhưng trải qua bao cuộc biến đau, bây giờ bà chỉ còn lại con cái thôi.

– Chỉ còn 3 tháng nữa thôi – Bà nói, có vẻ hốt hoảng. Nhưng khi nghe ông cầu hôn như thế này, bà cảm thấy sung sướng vô cùng.

– Đến ngày ấy, chúng ta quen nhau được 6 tháng. Nhanh đấy, nhưng chúng ta thật lòng. Nhiều người quen biết với nhau không lâu như thế nhiều, nhưng họ đã thành hôn với nhau – Bà nghĩ đúng thế thật, nhưng bà và Jack quen nhau lâu ngày. Vả lại đối với Bill, bà chưa chuẩn bị để đón nhận lời cầu hôn của ông. Bà không phản đối, nhưng bà cần có thời gian để suy nghĩ. Bỗng ông nhìn bà, ánh mắt chan chứa tình cảm – Anh sẽ làm theo bất cứ điều gì em muốn, Liz à. Anh chỉ muốn em hiểu cho anh rằng anh rất yêu em.

– Em cũng yêu anh, em thấy em rất may mắn. Người ta ít ai được may mắn một lần, thế mà em được may mắn hai lần, nhưng em cần có thời giờ suy nghĩ cho chín chắn.

– Anh biết. Anh không hối thúc em. Nhưng anh muốn biết rồi tới đây, em có muốn cùng chung sống với anh hay không?

– Chắc là em muốn – Bà cười e thẹn rồi hít vào một hơi thật sâu như để cho cảm xúc trong lòng lắng xuống – Em chỉ cần một thời gian. Sau Giáng sinh chúng ta hãy nói lại chuyện này – Bà muốn để cho tròn năm hết tang Jack, cho bà và các con trọn nghĩa với ông.

– Anh chỉ muốn biết như thế thôi – Ông nhẹ nhàng nói, đưa tay nắm tay bà ở bên kia bàn – Anh yêu em. Anh sẽ không đi đâu hết. Nhưng ta phải tranh thủ thời gian để thực hiện cho kỳ được ước mơ này của chúng ta. Để thực hiện được mơ ước, chúng ta không cần vội vã làm gì. Ông nói năng hợp lý, nhân hậu, bà khó mà tìm ra được người đàn ông nào như ông để yêu thương, ngay cả Jack bà cũng thấy chưa chắc đã sánh bằng ông. Jack thiếu kiên nhẫn và ương ngạnh hơn, ít khi muốn làm theo lời bà. Rất nhiều khi chính Jack là người quyết định công việc và hướng đi của hai người. Nhưng với Bill, bà là người hợp tác trong mọi việc, và bà thích như thế.

Chiều hôm đó, họ lái xe chạy chậm chậm trở về Tiburon, và khi họ về đến nhà. Bà thấy Megan nhướn mày có vẻ ngạc nhiên khi thấy bà bước ra khỏi xe Bill, nhưng cô ta không nói gì cho đến tối hôm đó, khi các em cô đã đi ngủ và Peter đang làm bài ở trong phòng, cô mới nói với bà.

– Tại sao mẹ đi xe của ông Bill? – Megan hặc hỏi bà trong phòng ngủ của bà – Có phải mẹ đi nghỉ cuối tuần với ông ta không? – Liz ngần ngừ một lát rồi gật đầu. Nếu cuối cùng bà thành hôn với ông, thì đây là cơ hội để bà làm cho các con bà quen trước, cho nên bà phải thành thật với con về đợt nghỉ cuối tuần này.

– Phải, mẹ đi nghỉ với ông ấy ở Napa Valley.

– Trời! – Megan nói lớn với bà – Tởm quá!

– Tại sao thế? Ông ấy chăm sóc mẹ rất nhiều, và mẹ cũng quý mến ông ấy, chẳng có gì sai trái hết, Meg à. Mẹ và ông không làm hại gì đến ai. Mẹ và ông yêu nhau. – Nhưng câu trả lời của bà là một liều thuốc đắng cho con gái, khó cho cô ta nuốt trôi nổi.

– Thế còn bố thì sao? – Cô gái hỏi, nước mắt tuôn xối xả.

– Bố mất rồi, Meg à. Mẹ yêu bố con hết lòng và mẹ mãi mãi yêu bố con. Việc mẹ yêu Bill không giống thế và đối với tất cả chúng ta, việc này khác xa trước đây. Nhưng mẹ không thể sống cô độc một mình cho hết đời. Mẹ có quyền sống với ai đó – Bà nói với con gái rất nhẹ nhàng, bà cảm thấy cần phải nói cho con biết.

– Thật đáng "mủ" – Megan mắng bà, vẻ tức tối với mẹ – Bố chết chưa đầy một năm. Con không ngờ mẹ trác nết như thế – Mắt cô gái long lanh, Liz liền đứng dậy, giận dữ. Chưa bao giờ bà đánh con nên bà không ý định dùng vũ lực với con, nhưng bà không thể để cho con ăn nói với bà như thế.

– Đừng nói với mẹ như thế. Bây giờ con hãy về phòng cho đến khi nào con biết lẽ độ rồi hãy gặp lại mẹ. Nếu con muốn nói đến chuyện này với mẹ, con có thể nói, nhưng không được vô lễ.

– Mẹ không đáng cho con kính trọng! – Megan lớn tiếng nói khi đã đến ngưỡng cửa cho được an toàn, rồi đóng sầm cửa lại và chạy vào phòng của Peter, nói cho cậu nghe chuyện đã xảy ra. Nhưng thay vì cô được anh trai ủng hộ, cô bị anh nhiếc là đồ chó cái và biểu ra xin lỗi mẹ.

– Vậy anh đứng về phe ai?

– Phe mẹ – Cậu đáp thẳng thừng – Mẹ làm việc để nuôi chúng ta, và mẹ yêu bố như chúng ta yêu bố. Nhưng mẹ sống cô độc, không có ai giúp đỡ mẹ, mẹ làm việc như chó để nuôi chúng ta và cố duy trì phòng luật của bố. Ngoài ra, ông Bill rất dễ thương, anh thích ông ấy. Chúng ta cư xử với ông ấy rất tệ, nên nếu em hỏi anh đứng về phe nào, anh trả lời anh đứng về phe mẹ và ông ấy. Nếu em cư xử với mẹ bá láp, thì đừng hòng anh ủng hộ em, Meg à.

– Anh là đồ đàn! – Cô ta hét lớn vào mặt cậu, nước mắt chảy đầm đề. – Dù sao mẹ cũng có chúng ta rồi, mẹ không cần ngủ với người đàn ông nào nữa.

– Mẹ không thể ngủ với Jamie suốt đời. Khi tất cả chúng ta vào đại học hết thì

sao? Sang năm anh vào đại học, hai năm nữa đến phiên em. Mẹ sẽ làm gì? Ngồi đợi chúng ta ra trường về nhà sống với mẹ hay sao? Không có bố, mẹ sống không được Meg à. Cứ nhìn mẹ đi thì thấy, chỉ biết làm việc và lái xe đưa các con đi học. Mẹ đáng được có một cuộc sống vui vẻ hơn.

– Chưa được – Megan nói, những lời của Peter làm cô ta thức tỉnh, cô ngồi xuống giường cậu, khóc ròng. – Còn sớm quá, em chưa sẵn sàng. – Cậu ngồi bên cạnh cô, quàng tay qua vai cô, cậu đã trưởng thành quá nhiều trong năm nay, thậm chí tai nạn của cậu cũng đã làm cho cậu trưởng thành thêm chút nữa, và tất cả mọi người đều biết thế. – Em nhớ bố – Cô khóc lóc thảm thiết như Jamie.

– Anh cũng thế – Peter nói, cố giữ để khỏi chảy nước mắt. Cho dù cậu đã trưởng thành nhiều và biết suy nghĩ chín chắn, nhưng cậu vẫn nhớ bố – Nhưng cho dù có ông Bill ở đây không, cuộc sống vẫn không thay đổi gì. Sẽ không có gì thay đổi hết. Chúng ta phải chấp nhận những gì xảy ra.

– Em không muốn – Cô khóc ròng, nước mắt chảy ướt cả áo thun của cậu – Em muốn bố trở về – Cậu không biết nói gì với cô em, chỉ ôm cô cho cô khóc, và cả hai đều nghĩ đến bố họ.

Cuối cùng, sau khi Peter khuyên giải một hồi cho cô bình tĩnh trở lại, Megan đến xin lỗi mẹ. Sau khi mở cửa và không gõ cửa, cô lúng túng đứng nơi ngưỡng cửa của phòng mẹ cô.

– Con không thích ông ấy, nhưng con xin lỗi mẹ về những lời con đã nói với mẹ – Cô chỉ cố gắng nói được chừng ấy, mẹ cô nhận lời xin lỗi với vẻ mặt trang nghiêm.

– Mẹ ân hận là con không được vui, Meg. Mẹ biết chuyện làm cho mọi người vừa lòng không phải dễ.

– Con nghĩ bây giờ mẹ có ông ấy rồi, mẹ cần gì đến chúng con nữa – Cô gái nói giọng trách móc, Liz nhìn con, thở dài.

– Yêu Bill không làm cho mẹ bớt nhớ bố con đâu. Đôi lúc còn làm cho mẹ nhớ nhiều hơn nữa. Chuyện này không phải ai trong chúng ta cũng đều thoải mái. Mẹ biết các con không ưa. Rồi tất cả sẽ yên ổn tốt đẹp hết, nhưng từ từ thôi.

– Có thật mẹ yêu ông ta không? – Megan vẫn không tin những lời mẹ cô nói, và cô ước sao bà trả lời là không. – Mẹ tin là mẹ yêu ông ta – Liz thành thật đáp

– Mẹ cần thời gian để kiểm chứng điều này. Ông ta dễ thương. Bây giờ mẹ chỉ biết có thế. Mẹ vẫn nghĩ đến bố con rất nhiều.

– Hình như mẹ muốn quên bố – Megan buồn rầu nói.

– Mẹ không bao giờ quên bố con, Meg. Bất kể mẹ làm gì hay đi đâu...Mẹ yêu bố con hết nửa cuộc đời, và chúng ta vừa trải qua... những chuyện vừa xảy ra.Đối với mỗi người trong chúng ta, người nào cũng có điều bất bình, nhưng bây giờ chúng ta phải cố gắng đi theo con đường mà bố con đã muốn chúng ta đi theo.

– Mẹ nói thế để biện minh cho hành động của mẹ chứ gì?

– Không. mẹ nói thế vì mẹ tin tưởng như thế.

Megan lắc đầu rồi trở về phòng mình. Mẹ cô đã nói với cô nhiều điều đáng suy nghĩ, và cô không muốn nói cho các em cô biết làm gì. Khi Megan đi khỏi phòng Liz rồi, bà lặng lẽ đi đến tủ, trong đó có cất một hộp nữ trang của bà, bà tháo chiếc nhẫn cưới của Jack trên ngón tay ra, và khi bà làm thế, bà cảm thấy như thể bà ngắt trái tim của bà ra vậy. Nhưng bà nghĩ đã đến lúc tháo nó ra rồi. Sáng hôm sau, Peter thấy bà đã tháo nhẫn cưới của bố cậu ra, nhưng cậu không nói gì với mẹ hay với các em, mặc dù chuyện này làm cho cậu thấy buồn.

Nhưng suốt hai tuần sau đó, mỗi khi Bill đến đón Liz đi chơi, Megan tỏ ra có phần lễ phép hơn. Cô ta không nói năng gì nhiều với ông, nhưng không có cử chỉ thô lỗ, và Liz cảm thấy mừng. Trước mắt, bà chỉ hy vọng được như thế. Còn Jamie và Peter thì vẫn rất ủng hộ bà.

Liz dành nhiều thì giờ để gặp Bill, hai người đến phòng ông ở và khi nào ông nghỉ việc, có chút thì giờ là hai người làm tình. Thỉnh thoảng họ nằm với nhau ngay khi ông đang trực, và điện thoại khẩn cấp gọi đến, ông nhảy ra khỏi giường, chụp lấy điện thoại liền, nhưng Liz không phản đối. Bà tôn trọng công việc của ông, độ này bà còn coi trọng công việc của ông hơn công việc của bà nữa. Bà đã nhiều lần nói với ông rằng công việc luật của bà làm cho bà nản. Bà không muốn làm công việc của mình nữa. Khi làm với Jack, bà thấy vui nhưng bây giờ bà không thấy vui nữa... Bà thấy công việc này có vẻ vô bổ, hay lý sự và rất vu vơ. Lúc này, công việc mà bà thích nhất là thành lập những tổ chức bảo trợ trẻ em cho thật tốt.

Một hôm, hai người gặp nhau tại quán giải khát ở bệnh viện để ăn cái bánh, bà đã nói với ông:

– Có lẽ em bỏ cuộc – Bà vừa mới ra tòa, bà tức giận một thân chủ của mình, người này cư xử rất thô lỗ với vợ trước tòa. Bà muốn bỏ cuộc, không cãi nữa, nhưng bà không bỏ được.

– Em không muốn ra tòa nữa.

– Có lẽ em nên nghỉ một thời gian – Trong năm qua, bà chỉ nghỉ hai tuần, bà làm việc cả những ngày cuối tuần và cả ban đêm, và bà làm công việc của hai người.

– Có lẽ em nên đến trường mỹ thuật, kiếm một công việc ở đây để làm. Có thể hữu ích hơn.

– Đừng khắc khe với mình như thế – Ông cười với bà, nhưng bà vẫn có vẻ khổ sở.

– Jack thích làm công việc về luật gia đình, công việc này thích hợp với anh ấy hơn em. Em chỉ làm tốt khi có anh ấy. Nhưng bây giờ em không biết... – bà là luật sư về ly dị rất giỏi trong khu vực, khó mà tin bà không thích công việc này. Có lẽ thân chủ của bà sẽ lấy làm sững sốt khi nghe bà nói thế. Bà luôn luôn đầy nghị lực, có sáng kiến, tư tưởng mới mẻ. Nhưng độ gần đây, bà như con búp bê hết pin. Bà không thích công việc này nữa, và bà khổ sở. Nhưng bà cảm thấy vì Jack mà bà tiếp tục công việc.

Bà hỏi Bill ông sẽ làm gì vào ngày lễ Tạ Ơn.

Trước đó họ đã nói chuyện với nhau rồi, ông không biết có làm gì không. Ông biết ông được nghỉ vào ngày hôm ấy, và không trực. Ông muốn làm gì tùy ý, nhưng ông không biết làm gì, vì ông cứ nghĩ ông phải làm việc vào ngày lễ.

– Tại sao anh không đến vui chơi với gia đình em? – Liz tự nhiên nói. Các con bà quen với ông, và bà nghĩ làm thế có thể là một phương pháp rất hay để khỏi có ai bén mảng đến nhà bà trong những ngày lễ. Cả nhà bà đều thích lễ Tạ Ơn, hay ít ra là các con bà thích khi bố chúng còn sống. Liz nghĩ năm nay chắc khác trước, khác cho tất cả các con bà cũng như cho bà. Và cố giữ cho gia đình khỏi căng thẳng, bà không muốn để cho mẹ bà đến chơi.

Nhưng bà không ngờ các con bà đã phản ứng gay gắt khi nghe bà báo tin Bill sẽ đến chơi với gia đình. Megan tức tối vì chuyện này, Rachel và Annie nói rằng ông không phải là người trong gia đình, thậm chí Jamie cũng có vẻ hơi bất bình. Bà hỏi ý kiến Peter có nên bảo Bill đừng tới không, nhưng cậu cho rằng làm thế có vẻ bần tiện quá, cậu nghĩ tốt hơn cứ nên để ông đến chơi. Cuối cùng, bà không nói cho ông biết gì về phản ứng của con bà. Bà chỉ mong sao các con bà biết điều một chút và dễ thương khi ngày Lễ đến, nhưng vào ngày Tạ Ơn bà nhận ra rằng sự lạc quan của bà biến thành mây khói. Khi chuông cửa reo báo ông đến, cả ba đứa con gái vẫn tức giận bà.

Bill đi vào, mặc áo vét tông bằng vải tuyết, chiếc quần màu xám thắt cà vạt đỏ, còn bà mặc bộ đồ bằng vải nhung nâu. Các con bà mặc áo quần thơm tất. Peter mặc

bộ áo quần cậu đã mặc hôm đám tang bố cậu, Jamie mặc quần nỉ xám và áo vét mỏng. Các con bà đều xinh đẹp, và khi Liz rót cho Bill ly rượu vang, bỗng bà vui mừng vì ông đã đến chung vui với gia đình. Bà bỗng nhận ra rằng cái bàn ăn nếu không có bố chúng chắc sẽ trống trải buồn tẻ biết bao. Khi ấy thế nào mọi người cũng quay sang luyến nhớ Jack, thương tiếc ông, cho nên nếu có Bill, các con bà sẽ vui vẻ hơn, sẽ nói chuyện với Bill và nói chuyện với nhau.

Họ ngồi vào bàn ăn Lễ Tạ Ơn lúc 5 giờ, như những lần trước, mọi người cúi đầu khi bà đọc kinh tạ ơn Chúa. Bà cảm ơn Chúa đã cho họ được hạnh phúc, cho tất cả những người đang ngồi ở bàn ăn cũng như cho người vắng mặt, đặc biệt là Jack. Sau khi bà đọc xong, mọi người im lặng một hồi lâu, và Megan nhìn Bill Webster, ánh mắt gay gắt. Rồi Liz nói "Amen" và vào bếp với Peter để bung con gà tây ra.

Peter ngồi ở đầu bàn, nhắc mọi người một lần nữa nhớ rằng tình hình đã khác trước, và nhân vật mới ngồi bên cạnh Liz lại càng nhấn mạnh thêm sự khác biệt so với trước đây.

Liz nấu con gà tây thật ngon. Calore đi nghỉ cuối tuần, các cô gái giúp bà để nhồi gia vị vào bụng con gà. Rachel rất thích nấu nướng và Jamie giúp họ. Nhưng khi Peter cố cắt con gà, cậu có vẻ vụng về, không biết cắt nó ra như thế nào cho đẹp, còn Liz thì chưa bao giờ làm công việc này. Bill liền bước đến đầu bàn, ông cười, rồi hoạt bát nói:

– Để tôi giúp một tay, con trai... Ông rất thích cảnh gia đình đầm ấm ngồi quanh bàn. Đã từ lâu ông chưa được ăn một buổi Lễ Tạ Ơn như thế này. Ông biết cách cắt gà tây, nhưng cách chọn từ của ông làm cho Megan cảm thấy đau lòng, cô thốt lên nho nhỏ nhưng cũng khá rõ đủ cho Bill nghe.

– Anh ấy không phải con trai của ông, – cô ta nói, giọng chua chát. Bill ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Liz, rồi quay sang nhìn Megan.

– Tôi xin lỗi, Megan. Tôi không muốn làm xúc phạm đến ai hết. – Khi ông cắt con gà, mọi người đều im lặng, ông cắt rất khéo. Và khi Liz đưa cái đĩa đầy thịt cho mọi người, bà nói chuyện hơi nhiều một chút và hơi to một chút để bù vào những giây phút ngưng ngừng vừa qua. Nhưng khi Bill ngồi xuống lại, mọi người đều im lặng.

Bàn ăn năm nay lặng lẽ hơn mọi năm. Đây là Lễ Tạ Ơn đầu tiên không có bố họ, mọi người đều nghĩ đến cảnh Giáng Sinh buồn bã sắp đến.

Bill hỏi mọi người đã mua sắm đồ đặc để ăn Lễ Giáng Sinh chưa; nghe hỏi, ai nấy đều có vẻ buồn rầu. Họ không dễ gì quên những kỷ niệm đau đớn cũ, nhưng

cuối cùng Jamie đã kể chuyện vui khiến mọi người cười, rồi Annie bỗng ngắt lời cậu bé, cô nhắc lại chuyện có năm bố để rơi con gà tây xuống nền nhà trong khi ông cắt, và không ai nói cho mẹ biết. Trước khi bà mức phần cho mọi người, bà không biết con gà đã rơi xuống nền nhà.

Bill cười với mọi người. Liz rót thêm cho ông ly vang nữa, và khi họ dọn đĩa dơ vào bếp, rồi đem bánh tráng miệng ra, Rachel đã nói to lên rằng ông uống quá nhiều, và Bill nghe.

– Không sao, Rachel, hôm nay tôi không trực, – ông nói, miệng cười thân ái, nhưng cô bé không đáp lại, và ông đến nói chuyện với Jamie. Đương nhiên là Bill không say, nhưng ông đã uống ba ly vang, nên trông ông có vẻ hưng phấn, vui vẻ. Ông liền quay qua nói chuyện bóng đá với Jamie.

– Bố ghét bóng đá, – Megan nói chen vào, cốt để sỉ nhục ông, mọi người đều biết thế.

– Thế thì thật đáng tiếc, Megan. Bóng đá là môn thể thao rất tuyệt. Tôi thường chơi bóng đá khi còn đi học.

– Bố nói chỉ có bọn ngu đần và bọn thô bạo mới chơi bóng đá, – cô ta đáp vượt quá giới hạn, nên mẹ cô phải lên tiếng ngăn cô ta lại.

– Thôi, đủ rồi, Megan!

– Phải, đủ rồi, Mẹ! – Cô ta ném cái khăn ăn xuống bàn rồi đứng dậy nước mắt đầm đìa. – Tại sao ông ta có mặt ở đây với chúng ta? Ông không phải bố của chúng ta, ông chỉ là bạn trai của mẹ.

Anh em cô ta đều sững sốt, Liz lắc đầu nói:

– Bill là bạn của chúng ta, và hôm nay là Lễ Tạ Ơn. Vào ngày Tạ Ơn, bạn bè đều họp mặt để bày tỏ lòng biết ơn, để thắt chặt tình bạn.

– Mẹ làm thế với ông ta phải không? Mẹ "thắt chặt" tình bạn phải không? Con thấy mẹ đã làm nhiều hơn thế, và con cam đoan bố ghét mẹ vì chuyện này... Cô ta nói rồi bỏ chạy lên lầu, đóng sầm cửa lại. Peter chồm người tới trước để xin lỗi cho em gái. Nhưng lần lượt, Rachel và Annie cũng rời khỏi bàn, còn Jamie thì trong lúc không ai để ý, cậu cắt bánh nhân táo để ăn. Bánh ngon quá không nên bỏ phí, và mọi người không ai nghĩ đến chuyện ăn.

– Ngày lễ thế là mất vui, – Bill nói, vẻ buồn bực. Liz thất vọng nhìn ông. Bây giờ bà mới nhận ra bà sai lầm khi mời ông, việc mời ông đến hòa nhập với gia đình là

một việc không dễ dàng gì như lòng mong ước của bà. Thực vậy, bây giờ bà như đang trải qua một cơn ác mộng.

– Để con lên nói chuyện với nó,– Peter nhìn mẹ nói, rồi bối rối nhìn qua Bill. – Tôi xin lỗi về các em gái của tôi.

– Đừng lo về chuyện ấy. Tôi thông cảm. – Nhưng thực ra ông không thông cảm. Khi ông nhìn Liz, ánh mắt ông căng thẳng, bực bội, bà lấy khăn ăn chấm nước mắt. – Tôi không ngờ chúng quá đáng như thế này.

– Tôi cũng không ngờ chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của tôi.– ông nói một cách thẳng thừng.

– Tôi nghĩ đáng ra tôi không nên đến dự lễ gia đình như thế này mới phải. Họ có thái độ như tôi là kẻ sát nhân, như thể tôi là người giết bố các cô ấy. – Ông bị chạm tự ái quá nặng, bị các con bà xài xẻ, và ông chỉ còn cách trút hết trách nhiệm lên đầu bà. Mọi người đều giận bà. Bill và ba đứa con của bà. Chỉ có Jamie không lưu tâm đến, vì cậu cứ tiếp tục ăn. Không còn ai khác nữa ngồi nơi bàn.

– Anh hãy thông cảm cho chúng, chúng rất buồn vì đây là ngày Lễ Tạ Ôn đầu tiên không có bố chúng.

– Anh biết mà, Liz. Nhưng không phải do lỗi của anh. – Ông nói to tiếng với bà, khiến cho Jamie kinh ngạc, đưa mắt nhìn ông.

– Không ai nói anh có lỗi, nhưng anh có mặt ở đây, còn bố chúng thì không. Tất cả đều do lỗi của em. Có lẽ em không nên mời anh mới phải, – Liz nói, bà vẫn còn khóc, còn Jamie lặng lẽ nhìn hai người.

– Sang năm sẽ sao đây? Chắc là anh phải đăng ký tình nguyện làm việc ở bệnh viện 72 giờ liền vào dịp Lễ Tạ Ôn. Chắc anh không dám đến đây cho đến khi nào con em rời khỏi gia đình.– Ông nói với vẻ tức giận.

– Sang năm ông có đến dự Lễ Tạ Ôn không? – Jamie hỏi vẻ lo lắng.

– Sang năm mới biết, nhưng bây giờ tôi không biết có đến được hay không. – Ông gay gắt đáp lời cậu bé, rồi ông cảm thấy ân hận vì đã nói với cậu như thế. Ông nắm tay cậu bé, hạ giọng nói để cậu khỏi sợ. – Tôi xin lỗi... tôi buồn quá.

– Megan hôn láo vớ mẹ, – Jamie nói một cách thản nhiên.– Và Annie cũng thế. Các chị ấy không thích ông phải không? – Cậu buồn bã nhìn ông bạn già và Liz thấy hàm của Bill bạnh ra khi ông trả lời.

– Tôi nghĩ các chị cháu không thích. Có phải đây là vấn đề quan trọng không? – Ông hỏi như muốn cho Liz nghe, trong khi bà tha thiết muốn trấn an ông. – Tôi nghĩ tôi là người không được chấp nhận ở đây, nếu tôi tin tình hình sẽ khác trước là tôi làm lớn. Khi mới bắt đầu bữa ăn, Megan đã nói rất chí lý là tôi không phải là bố các cháu, và chắc không bao giờ tôi là bố các cháu được.

– Không ai mong anh làm bố chúng, – Liz đáp, cố giữ cho giọng bình tĩnh. – Anh chỉ cần bọn chúng là được. Không ai mong anh thay thế vai trò của Jack, – bà dịu dàng nói, cố khỏi khóc khi ông quắc mắt nhìn bà.

– Có lẽ anh chỉ nên thế thôi, Liz. Có lẽ đây là vấn đề chính. Có lẽ anh đã sai lầm khi tin rằng anh là nhân vật quan trọng đối với em và với các con em, nhưng thực ra anh chỉ là kẻ ngoại nhập, không làm sao sánh kịp với ông ấy. Chắc em đã nghe Megan nói anh là "đồ thô bạo và ngu dốt" rồi chứ?

– Nó chỉ muốn chọc tức anh mà thôi. – Bà muốn bênh con, nhưng cũng muốn bênh ông. Tình thế của bà thật khôn khéo.

– Đúng, cô ấy đã chọc tức anh thành công. Thực ra thì, – ông đứng dậy, để khăn ăn xuống bàn, – anh nghĩ anh muốn mang lại cho em hạnh phúc và cho anh nữa. Anh nghĩ bây giờ anh phải về làm việc.

– Anh đã nói hôm nay anh được nghỉ, – bà nói, vẻ bối rối, buồn bã. Ông đã nói ông nghỉ vào ngày lễ, nên bà mới mời ông đến chơi.

– Nhưng anh muốn đến làm việc. Ít ra ở bệnh viện, anh thấy dễ chịu hơn. Cảnh sum họp gia đình, nhất là vào những ngày lễ, không hợp với anh – Thực ra thì ông đã cố hòa đồng với mọi người, nhưng trường hợp xảy ra đã làm cho ông nản chí. Ngay từ đầu ông đã thấy thất bại rồi. Ông đứng nhìn Liz, hai người không ai nhúc nhích, nhưng bà biết chuyện không hay sắp xảy ra, và cả hai đều không dám nói ra. – Liz, cảm ơn em về bữa ăn, anh sẽ gọi em sau. – Nói xong, ông bước ra cửa, đóng sầm cánh cửa, bà ngồi nhìn đăm đăm vào cửa.

Jamie vừa ăn xong miếng bánh, cậu nhìn mẹ, cất tiếng nói:

– Ông ta quên không chào con. Có phải ông ấy giận con không?

– Không, con à. Ông ta giận mẹ. Các chị con rất hỗn với ông ấy.

– Mẹ có mệt các chị ấy không? – Nghe con hỏi, bà cười. Chưa bao giờ bà đánh con, và bây giờ chúng đã lớn, bà không nghĩ đến chuyện ấy, nhưng câu hỏi của cậu bé làm cho bà nghĩ cách để trừng trị con.

– Không, nhưng có người sẽ làm thế.

– Ông Già NôEn sẽ bỏ than vào bút tất của các chị ấy, – Jamie nói với vẻ quan trọng, Liz cười buồn. Chỉ nghĩ đến Lễ Giáng sinh là bà rùng mình. Sắp đến ngày giỗ đầu tiên của Jack, bà nghĩ không thể nào mời Bill đến dự Lễ với gia đình được nữa. Ngày Tạ Ơn này đã dạy cho bà một bài học đáng giá.

Bà và Jamie dọn bàn ăn xong, bà lên lầu để nói chuyện với các con gái. Peter đang ngồi với chúng, và Megan đang khóc.

– Con ghét ông ta! – Cô hét vào mặt bà, nhưng Liz cố giữ bình tĩnh. Bà biết lý do đã khiến cho con gái bà hung hăng như thế.

– Mẹ nghĩ con không nên thế, Meg à. Tại sao con ghét ông ta? Ông ta dễ thương, mặc dù ông có chơi bóng đá ở trường. Điều con ghét chính là việc bố con đã mất. Mẹ cũng thế. Nhưng việc này chúng ta không thể làm gì được. Việc này không phải lỗi của Bill. Đáng ra hôm nay mẹ không nên mời ông ta đến mới phải, mẹ xin lỗi các con vậy.

Peter để tay lên cánh tay mẹ, dịu dàng cười với bà, bà luôn luôn thẳng thắn với con cái, và cậu biết bà rất thương yêu con cái. Sau tai nạn của cậu vào mùa hè, bà luôn luôn chăm sóc cậu rất tận tình. Cậu rất lo cho mẹ vì ngày Lễ Tạ Ơn của họ là một thảm họa, và cậu buồn vì Megan đã quá hỗn láo với Bill. Giống Liz, cậu biết rất rõ nguyên nhân khiến cho việc này xảy ra. Tốt hơn hết là cần làm sao cho Bill thông cảm. Theo cậu, Bill đã có phản ứng quá đáng, và khi đưa mẹ về phòng, cậu nói với bà như thế.

– Mẹ không trách ông ấy. Mấy đứa em con đã cư xử với ông không đẹp mà ông thì không quen cảnh như thế. Ông không có con, chỉ lấy vợ một thời gian ngắn. Mẹ nghĩ ông ấy bị chạm tự ái. Ông cảm thấy ông không so sánh kịp với bố các con.

– Để cho ông ấy một thời gian, – Peter cười đáp. – Các em con sẽ quen dần với ông, – cậu hy vọng nói.

– Mẹ cũng mong thế.

Bà nằm trên giường trong phòng tối một hồi lâu, cứ mặc bộ đồ nhung nâu trên người mà nằm, chỉ tháo giày, nghĩ đến Jack, đến Bill, và con cái. Bà lâm vào hoàn cảnh phức tạp, gặp phải lắm chuyện gian truân sâu khổ. Bà lo lắng chuyện cho người khác mà không có thì giờ lo cho con. Bà nằm yên, nghĩ đến chồng, nước mắt tuôn rơi và cảm thấy nhớ chồng xót xa. Ông đã để lại cho bà một lỗ hổng thật lớn, nhiều lúc bà cảm thấy không có cách gì lấp cho đầy được. Bà yêu Bill, nhưng không

giống cách bà yêu chồng. Ít ra thì chưa, nhưng bà nghĩ một ngày nào đấy bà sẽ yêu như thế. Hai mối tình khác nhau vì họ là hai người khác nhau.

Chuông điện thoại reo khi bà nằm trong bóng tối, bà đưa tay nhắc máy và không bật đèn. Bill gọi đến, giọng ông nghe căng thẳng. Giọng nói của ông nghe không tốt đẹp hơn khi ông ra về. Thực vậy, giọng ông có vẻ hơi gắt gỏng, nhưng ông nói ông có chuyện cần phải nói với bà.

– Chuyện gì thế?– bà hỏi, mắt nhắm nghiền, tâm trí vẫn còn nhớ đến Jack và lòng vẫn còn đau đớn vì những chuyện đã xảy ra. Bà cảm thấy như mình đã leo lên đỉnh Everest và bà leo suốt 11 tháng nay.

– Anh xin lỗi, Liz. Anh không thể tiếp tục được nữa. Anh đã suy nghĩ về chuyện này. Anh nghĩ anh đã điên khùng một thời gian. Anh gặp em rồi yêu em, mà gia đình em không chấp nhận, còn em thì yếu đuối, anh như kẻ rơi vào cạm bẫy. Anh không muốn thế. Anh muốn ra khỏi cạm bẫy này. – Bà bỗng mở mắt nhìn bóng đêm.

– Anh nói với em cái gì thế? – Nhưng bà biết ông nói gì rồi. Ông đã nói rõ ràng, bà chỉ không muốn nghe mà thôi.

– Anh nói đã làm một việc sai lầm, và chuyện này hết rồi. Anh yêu em, và con em rất tuyệt vời. Nhưng anh không thể hòa nhập được. Hôm nay Megan đã cho chúng ta một ân huệ lớn. Có thể chúng ta phải mất nhiều tháng hay nhiều năm mới thấy rõ điều này. Sau khi anh về, anh chỉ thấy mờ mịt. Phải chạy, vấn đề mới hiện rõ trước mắt anh. Lâu nay anh điên, nhưng bây giờ anh hết điên...Liz... anh xin lỗi...nhưng chuyện này hết rồi... Bà không tìm được lời để trả lời ông. Bà nằm yên, cảm thấy như bị ai đâm vào ngực đến ngất xỉu. Bà không nói được lời nào. Bà chỉ nghĩ đến những cơn hoảng hốt xảy đến cho bà khi Jack chết. Bây giờ bà mất luôn Bill. Bà chưa kịp hiểu hết ông, chưa kịp khắc sâu hình ảnh ông vào tim, nhưng ông đã đi vào đời bà, rồi bây giờ ông đi ra. Thế là hết. Chỉ một thoáng, bà đã mất ông. Megan, cảm ơn con.

– Anh không muốn suy nghĩ lại vấn đề này một thời gian hay sao? – Bà có thuyết phục ông, như bà thường thuyết phục con bà. – Anh cảm thấy khủng khiếp và tự ái bị tổn thương. Chúng sẽ quen với anh. Chỉ cần cho chúng thời gian.

– Không cần thiết, Liz à. Anh không muốn thế, nhưng anh đã thấy rõ ràng rồi. Cả hai chúng ta nên mừng mới phải.– Nhưng bà không mừng. Bà hoàn toàn thất vọng.– Vài ngày nữa anh sẽ gọi để hỏi thăm sức khỏe của em. Anh xin lỗi, thật đấy, nhưng chúng ta phải làm như thế này thôi. Anh nghĩ thế.– Ông nghĩ cái gì? Ông nghĩ sao? Hai đứa con gái của bà hôn hào với ông phải không? Nhưng chúng chỉ là

trẻ con và chúng nhớ bố.

– Tại sao anh không nghỉ ngơi cho bình tĩnh rồi chúng ta sẽ nói đến vấn đề này sau.

– Chẳng có gì nữa để nói.– Giọng ông hốt hoảng.– Anh từ giả, Liz à. Anh đã nói hết rồi. Chắc em phải hiểu vấn đề này. – Tại sao? Tại sao bà phải hiểu tư cách xấu của người khác? Tại sao bà phải xin lỗi ông về các con bà? Tại sao bà phải là người luôn luôn bị mất mát? Chúng cũng mất mát nhưng bà là người mất mát nhiều hơn chúng.

– Em yêu anh,– bà nói rõ ràng, nước mắt trào ra làm cho bà nghẹn ngào.

– Em sẽ vượt qua. Anh cũng vậy. Anh không muốn phải ly dị lần hai, và em không cần phải chịu cảnh đau đớn lần nữa. Không có anh, em vẫn có cuộc sống đầy đủ. Nhờ em nói với bọn trẻ hãy thư giãn đi, vì kẻ ngu đần đã ra khỏi cuộc đời của chúng rồi. Bây giờ chúng có thể ăn mừng được rồi. – Giọng ông nghe gay gắt, tức giận và giống giọng một đứa bé đang hờn dỗi, nhưng bà không biết nói sao cho ông bớt giận.

– Jamie yêu anh, và Peter cũng thế. Em nên nói với chúng như thế nào?

– Nói chúng ta đã sai lầm, và chúng ta đã nhận ra sự sai lầm đó trước khi quá muộn. Có lẽ chúng sẽ quên hết trong một ngày gần đây, và chúng ta cũng thế. Bây giờ thì anh xin từ biệt, Liz. Không có gì để nói nữa. Chào em.– Ông nói một cách dứt khoát khiến cho bà nín thở, rồi ông cúp máy để khỏi nghe bà nói thêm.

Bà nắm ống nghe nằm trong bóng tối, và khi bà gác máy vào giá, bà khóc ròng. Bà không ngờ chuyện lại xảy ra như thế này. Ông đã thấy "lờ mờ" và chuyện tình chấm dứt. Từ "lờ mờ" nghe có vẻ rất có ý nghĩa trong trường hợp này. Bà muốn giảng hòa với ông. Nhưng mặc dù bà không giận ông, bà vẫn thấy quá thất vọng ê chề. Và lần này, bà khóc suốt đêm vì Bill, chứ không phải vì chồng.

II

Sau ngày Lễ Tạ Ôn thảm hại, Liz sống thần thờ suốt mấy ngày, không nói cho ai biết chuyện Bill đã chia tay với bà, ngay cả với Victoria bà cũng không nói khi hai người nói chuyện với nhau trên điện thoại, và nhất là với mẹ bà, bà không hề hé môi, vì thế nào mẹ bà cũng nói rất nhiều về chuyện này. Mẹ bà đã nói với bà trước đó rằng, mời ông đến ăn Lễ Tạ Ôn là điều sai lầm. Liz nghĩ là mẹ bà đã ganh tỵ, vì bà không mời mẹ bà đến dự, mặc dù bà mời mẹ đến ăn lễ Giáng Sinh.

Nhưng sau ngày Lễ Tạ Ôn, Liz trông sa sút rất nhiều. Bà buồn bã mệt mỏi, và cau có với con cái. Mới đầu, cả Carole và Jean tưởng bà lo những ngày lễ sắp đến, và kỷ niệm xưa dày vò bà. Nhưng cuối cùng, Jean biết chuyện gì đã xảy ra. Bill không gọi bà.

Tuần lễ sau ngày Tạ Ôn, khi Liz ở tòa án trở về, cô đã thận trọng hỏi bà:

– Có phải hai ông bà cãi cọ nhau không?

Liz nhìn cô ta, vẻ mặt cau có, cặp mắt thâm quầng. Bà đã tụt cân trong mấy ngày qua, và ngủ rất ít.

– Ông ấy đã chia tay với tôi. Mấy đứa con tôi cư xử với ông ấy rất tệ vào ngày Tạ Ôn, hay chính xác hơn mà Megan và Annie. Ông ấy quá buồn. Chúng rất hỗn hào, nhưng ông đã dựa vào lý do ấy để cho rằng chuyện yêu đương của chúng tôi là sai lầm, chuyện tình của chúng tôi chỉ là kết quả của sự bốc đồng nhất thời. Cách đây hai tuần, ông ấy đề nghị chúng tôi thành hôn vào ngày Valentine. Nhưng chúng tôi không qua được ngày Tạ Ôn.

– Có lẽ ông ấy bị mất tinh thần thôi, – Jean cẩn thận nói. Chưa bao giờ cô thấy Liz sa sút như thế, cô rất lo cho bà. Bà có vẻ rất khổ sở, và hôm ấy bà cãi trước tòa không được tốt. Bà thua vụ kiện, việc này càng làm gia tăng thêm nỗi thất vọng của bà. Nhưng nguyên do chính vẫn là Bill chứ không phải vụ kiện.

– Ông ấy sẽ quay về với bà, Liz à. Cứ để cho ông ấy nghỉ ngơi vài hôm để lấy bình tĩnh.

– Tôi không tin như thế. Tôi nghĩ ông ấy đã dứt khoát rồi. – Bà tin chắc như thế vì vào cuối tuần, bà có gọi đến ông, nhưng ông không trả lời. Bực mình, bà gọi máy nhắn đến cho ông. Sau mấy giờ, ông gọi lại, nói rằng ông bận cứu chữa cho một bệnh nhân cấp cứu, nhưng giọng ông xa cách và lạnh lùng.

– Em chỉ muốn hỏi xem anh có khỏe không – bà nói, cố lấy giọng bình thản, nhưng rõ ràng ông không muốn tiếp tục câu chuyện.

– Anh khỏe, Liz à. Cảm ơn đã gọi đến. Anh xin lỗi, anh đang bận.

– Thịnh thoảng gọi đến em.– Bà ghét mình vì giọng bà nghe thật tội nghiệp, nhưng ông vẫn luôn thẳng thắn với bà.

– Bây giờ anh nghĩ việc này không hay ho gì. Cả hai ta cần để yên cho lành vết thương lòng và quên những chuyện đã xảy ra.

– Chuyện gì xảy ra thế?– Bà hỏi, thôi thúc ông, và giọng trả lời của ông cho thấy ông không ưa.

– Chắc em biết chuyện gì xảy ra rồi. Anh đã tỉnh ngộ. Anh không phù hợp với gia đình em, Liz à, anh không muốn cố gắng thêm làm gì. Em là người phụ nữ tuyệt vời, anh yêu em, nhưng tình yêu này không đi đến đâu. Ít ra đối với anh. Em cần tìm một người yêu khác khi nào em và các con em đã nguôi ngoai về việc mất Jack, và anh nghĩ chỉ một thời gian nữa thôi là em sẽ vượt qua được.

Nhưng trong tuần qua, bà không nghĩ đến Jack, mà bà nghĩ đến Bill. Đây là lần đầu tiên sau 11 tháng, hình bóng của Jack đã lùi vào bóng tối và nỗi đau đớn do Bill gây ra cho bà khi ông bỏ về trở thành nghiêm trọng hơn, làm cho bà chán nản thất vọng hơn.

– Nếu chúng ta thật sự yêu nhau, tại sao chúng ta không cố gắng giải hòa nhau.

– Lý do khiến anh không cố là vì anh không muốn,– ông đáp một cách thẳng thừng – Anh không muốn lập gia đình, không muốn có con, nhất là có con của người khác mà chúng không ưa anh. Rõ ràng các con em không ưa anh, đây là điều quá hiển nhiên rồi.

– Rồi chúng sẽ đổi tính. – Bà cầu khẩn van xin ông, nhưng lòng thì ao ước đừng làm thế. Làm thế này bà thấy nhục, nhưng không dùng được. Bà thấy bà rất yêu ông. Đồng thời bà cảm thấy quá muộn rồi. Ông không muốn cho bà cơ may để có hòa giải, để chấn chỉnh lại hoàn cảnh.

– Anh không thể làm gì khác hơn.– Ông lạnh lùng đáp. – Bây giờ anh phải trở lại phòng cấp cứu để phẫu thuật mở khí quản cho một em bé 5 tuổi đang ngồi đợi anh ở đây. Chúc Giáng Sinh vui vẻ, Liz.

Ông quá tàn bạo, bà muốn căm ghét ông nhưng không được. Bà không đủ sức để căm ghét ông. Bà cảm thấy như thể có ai đã dập tắt sự căm ghét đó trong lòng bà từ

đêm Lễ Tạ Ôn. Chính ông đã dập tắt sự căm ghét đó.

Chiều đó khi bà về nhà, trông bà buồn bã, xơ xác và khi Jamie nhìn thấy bà, cậu bé đang làm bánh quí Giáng Sinh với Carole, cậu không thể nào không lên tiếng hỏi bà Bill ở đâu. Thật là câu hỏi hay ho. Bà không biết trả lời sao. Giả biệt ư? Chấm dứt ư? Hết rồi ư? Ông không thích chúng ta ư? Khó tìm cho ra câu trả lời chính xác.

– Ông ấy... bận việc, Jamie à. Ông không có thì giờ đến thăm chúng ta.

– Ông ấy chết rồi phải không?– Jamie hỏi, vẻ lo lắng. Cậu ta cứ nghĩ rằng người nào biến mất như bố cậu có lẽ đã chết rồi.

– Không, ông ấy không chết. Nhưng ông không muốn đến thăm chúng ta trong một thời gian.

– Có phải ông ấy giận con không?

– Không, con à. Ông ấy không giận.

– Ông nói sẽ tha điều với con, nhưng ông không tha. Tha con điều ông ấy làm.

– Có lẽ con nên xin ông Già Nôen một con trong dịp Giáng Sinh năm nay,– bà đáp, cảm thấy người kiệt sức. Bà không còn sức để nói gì thêm với con nữa. Bill Webster đã bước ra khỏi đời sống của gia đình bà, bà không thể làm gì để níu kéo lại được. Ngay cả việc van xin cũng không làm cho ông quay lại. Bà nghĩ không nên van xin, thuyết phục, lý luận hay yêu đương nữa. Chiều nay bà đã dùng đủ cách để nói với ông trên điện thoại nhưng đều vô ích. Lý do duy nhất khiến bà không thành công là vì ông không muốn bà nữa. Không còn cách gì bàn thảo. Ông có quyền quyết định như thế.

– Nếu ông Già Nôen có cho con con điều gì nữa, thì việc này cũng không như việc tha điều của Bill,– Jamie buồn bã nói.– Con điều của Bill đặc biệt là vì do ông ấy làm ra.

– Chúng ta có thể làm một con,– bà nói, cố nín khóc. Nếu bà đã dạy cho cậu cách nhảy dài được, thì bà cũng có thể học cách để làm điều cho con được. Nhưng bà phải làm thế để làm gì? Bà phải học bao nhiêu thứ nữa? Bà phải yêu thương bao nhiêu người nữa vì thằng điên bắn chết Jack và vì Bill Webster quyết định chia tay bà? Và tại sao bà luôn luôn phải sống chấp vá như thế này? Nhiều câu hỏi ám ảnh bà.

Sau đó một lát, Calore chở các cô gái ở trường về, và khi vừa vào nhà, Jamie liền kể cho các chị nghe chuyện mẹ họ vừa nói cho cậu biết:

– Ông Bill không muốn gặp chúng ta nữa.

– Tốt thôi,– Megan đáp lớn, nhưng khi nhìn mẹ, cô ta có vẻ hối hận. Cô thấy mẹ cô có vẻ khổ sở.

– Nói thế không nghe lọt lỗ tai, Meg à.– Liz nói nhỏ nhỏ, trông bà rất buồn, đến nỗi Megan phải xin lỗi mẹ.

– Con không thích ông ấy thôi,– cô ta nói thêm.

– Con không hiểu ông ta,– Liz đáp và Megan gật đầu, sau đó các cô lên lầu để làm bài soạn. Họ chỉ còn học hơn ba tuần nữa là được nghỉ lễ Giáng Sinh. Nhưng trong nhà không có không khí ngày lễ, và khi Liz đem các thứ trang hoàng ra, bà cảm thấy đau lòng.

Bà định năm nay không thắp đèn ở ngoài nhà và treo đèn ở cây Giáng sinh như Jack thường làm mọi năm trước. Họ chỉ trang hoàng trong nhà thôi và hai tuần trước ngày Giáng Sinh, bà dẫn con đi mua cây Giáng Sinh, nhưng không ai hăng hái hết.

Bà không được tin của Bill suốt hai tuần liền, bèn nghĩ chắc không bao giờ bà gặp lại ông nữa. Ông đã dứt khoát rồi, có ý định chia tay vĩnh viễn rồi. Cuối cùng bà đem chuyện này nói cho Victoria biết, bà này thất vọng cho Liz, đề nghị mời bà đi ăn trưa, nhưng Liz không muốn gặp bạn.

Khi gần đến ngày Giáng Sinh, cả nhà có vẻ buồn bã nặng nề, tất cả như lâm vào cảnh bế tắc, tuyệt vọng. Jack chết gần trọn năm, mà mọi người vẫn cảm thấy như mới hôm qua. Các con bà cứ nhắc mãi đến bố chúng, còn Liz thì cảm thấy bà bị lôi kéo giữa nỗi buồn vì mất Bill và kỷ niệm về người chồng quá cố. Bà thường ở miết trong phòng, cả nhà không ai vui bạn vui bè. Bà từ chối hết các lời mời đến dự tiệc Giáng Sinh. Thậm chí bà cũng không mời mẹ bà đến chơi, bà nói với mẹ rằng bà muốn được ở một mình với con, mặc cho mẹ bà đau khổ. Bà nói bà hiểu hoàn cảnh của mẹ bà. Và mẹ bà mời người bạn cũng là góa phụ đến chơi với bà cụ.

Công việc duy nhất mà Liz với các con làm để đón ngày lễ là họ chỉ trang hoàng cây Giáng Sinh và bà cầu cho chóng hết ngày Giáng Sinh.

Bà tính đến chuyện đem con đi trượt băng vào dịp giữa Giáng Sinh và đầu năm mới, nhưng họ không có lòng dạ nào để đi, và quyết định ở nhà vì tất cả đều bị lún sâu vào những kỷ niệm đau buồn đang bao trùm lên họ.

Vào tuần lễ trước Giáng Sinh, khi bà đang ngồi làm việc trong văn phòng thì có một thân chủ gọi đến, giọng hồn hên, hỏi bà rằng bà ta có thể đến gặp bà được

không. Chiều đó Liz có thì giờ rảnh rỗi, nên bà hẹn giờ giấc để gặp chị ấy. Khi người phụ nữ đến gặp bà, nghe bà ta trình bày công việc, Liz không thích đảm trách công việc do thân chủ bà yêu cầu. Người chồng cũ của chị ta có hành động gây nguy hiểm cho cậu con trai sáu tuổi của chị, anh ta chở chú bé trên xe mô tô chạy trên xa lộ mà không đội mũ bảo hiểm, chở chú bé trên máy bay trực thăng với anh ta mặc dù anh ta mới có bằng lái, rồi để cho chú bé đi xe đạp đến trường trong lúc đường sá đầy xe cộ, mà vẫn không có mũ bảo hộ. Thân chủ bà muốn bà phải trừng phạt anh ta, chị ta muốn bà giám sát công việc làm ăn của anh ta. Nhưng khi nghe chị ta nói thế, Liz cảm thấy lo sợ, bà lắc đầu và trả lời ngay tức khắc:

– Chúng ta không thể làm thế được. Tôi chỉ yêu cầu hai bên hòa giải thôi, để đi đến chỗ thảo ra một số công việc mà anh ta không được làm với con. Chứ tôi không thể đưa anh ta ra tòa mà cũng không thể giám sát công việc làm ăn của anh ta. – Bà nói một hơi rất hăng say đến nỗi thân chủ bà ngơ ngác kinh ngạc.

– Tại sao không? – Chị ta hỏi. – Bỗng nhiên bà nghĩ chính chồng bà đang hỏi bà.

– Vì giá phải trả rất cao, – Liz đáp gọn lộn. Trong ba tuần qua, bà đã sụt hơn 4 kí, bà có vẻ mệt mỏi, xanh xao, nhưng bà vẫn nói dứt khoát và nghiêm trang đến nỗi chị đàn bà phải lắng nghe. – Trước đây tôi đã có một vụ như thế này, không liên quan gì đến đứa bé. Nhưng chỉ đưa ra cách duy nhất để người chồng phải chú ý đến, là phong tỏa tài sản và công việc làm ăn của anh ta.

– Phương pháp có thành công không? – Chị đàn bà hỏi, vẻ hy vọng, vì biện pháp này nghe có vẻ hay cho chị ta, nhưng với Liz thì không.

– Không, không thành công. Hắn giết vợ, giết chồng tôi rồi tự sát vào ngày Giáng Sinh năm ngoái. Nếu chị ép chồng chị ghê quá, anh ta có thể làm hại chị hay con chị. Tôi không ủng hộ biện pháp này. Hai người im lặng một hồi rồi chị ta gạt đầu.

– Tôi xin lỗi.

– Cám ơn, tôi cũng vậy. Sau đây là biện pháp chúng ta nên thực hiện – Họ vạch ra một danh sách gồm nhiều hoạt động nguy hiểm mà người chồng của chị ta không được làm, rồi Liz gọi người chuyên viên hòa giải đã được tòa chỉ định trong khi có mặt chị đàn bà ở đây. Nhưng văn phòng hòa giải đã có nhiều người yêu cầu nhờ giải quyết, họ hẹn với bà đến ngày 11 tháng Giêng. Nghĩa là phải đợi đến ba tuần rưỡi nữa, và để tạm thời giải quyết, Liz bằng lòng viết một bức thư cảnh cáo anh chồng.

– Thơ cảnh cáo chẳng giải quyết được gì, – người phụ nữ nhìn Liz với vẻ chán nản. – Nếu bà không đánh búa vào đầu hắn, hắn không chữa tật xấu đâu.

– Nếu chúng ta làm thế, có thể chị hay con chị bị đánh, – Liz đáp lại. – Và tôi nghĩ chắc chị không muốn thế. – Lời cảnh cáo của Liz có hiệu quả, chị ta đành ra về, lòng âm ứ, thất vọng. Nhưng ít ra thì tối đó, khi Liz về nhà, bà cảm thấy yên tâm vì không đẩy thân chủ vào vòng nguy hiểm, và thấy vui vì các con bà có vẻ phấn khởi hơn.

Hôm ấy là ngày học cuối, Carole đã hứa dẫn bốn đứa nhỏ đi trượt băng. Peter và cô bạn gái mới, hẹn nhau đi ăn tối và xem xi nê. Liz hy vọng có được một buổi tối ở nhà một mình yên ổn, thì bỗng đến 9 giờ 30 điện thoại reo. Giọng của người bên kia đầu giây nghe luống cuống khiến bà phải mất một phút mới nhận ra. Đây là người thân chủ đã gặp bà chiều nay, người mà bà đã vạch kế hoạch hòa giải. Để cho chị ta yên tâm, bà đã đưa số điện thoại ở nhà của bà cho chị ta. Tên chị ấy là Helene. Bà nghe giọng chị đứt đoạn, bối rối.

– Helene, hãy bình tĩnh lại, nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. – Phải mất hơn 5 phút bà mới hiểu hết toàn bộ câu chuyện. Chồng chị, Scott, đã chở con trai của họ trên xe mô tô chạy chơi trên dãy đồi ở San Francisco. Chị không biết chắc anh ta có say rượu hay không, nhưng chị nghĩ anh ta có uống, và khi họ bị chiếc xe tải tông thì đứa bé không đội mũ bảo hộ. Cả hai chân Justin, con trai họ, bị gãy, còn anh ta bị thương nặng ở đầu, mặc dù anh ta nhờ phép lạ đã nhào xuống trên một đám cỏ bên ngoài nhà người ta. Đứa bé được chở đến Bệnh viện Nhi đồng ở San Francisco còn người cha ở trong tình trạng nguy kịch và vẫn còn hôn mê. Cảnh sát đến nhà chị để báo cho chị biết. Chuyện này tuy đau đớn, nhưng bà yên tâm vì mặc dù bà muốn đưa thằng chó đẻ này ra tòa, nhưng bà chưa thực hiện, nên bà không có lỗi gì trong việc này. Tuy nhiên, vấn đề đáng buồn bây giờ là đứa con của Helene đang bị thương tích trầm trọng.

– Bây giờ chị ở đâu? – Liz vừa hỏi vừa đứng dậy, đưa tay lấy cái xách bà còn để ở cuối giường.

– Tôi đang ở tại phòng cấp cứu Bệnh viện nhi đồng.

– Có ai ở đây với chị không?

– Không, chỉ có mình tôi. – Chị khóc trong máy điện thoại. Chị ở New York đến, và chị muốn quay về ngay khi chồng chị đã thỏa thuận để cho chị đi.

– Trong vòng 20 phút nữa sẽ có mặt tôi ở đây, – Liz nói, rồi cúp máy không để cho chị ta nói thêm. Bà lấy áo khoác rồi ra cửa, lòng mừng thầm đã không đi trượt

bằng với các con. Bà cảm thấy có lỗi vì không đi, nhưng bà quá mệt mỏi và chán nản đến độ bà quyết định ở nhà.

Mười tám phút sau, bà đỗ xe ở ngoài bệnh viện, và khi đi qua phòng cấp cứu, bà thấy Helene khóc ngất trong tay một nữ điều dưỡng. Họ đã đưa Justin lên lầu để bắt vít hai chân, nhưng cô điều dưỡng cho biết cậu ta tỉnh táo, đầu cậu chỉ bị chấn thương nhẹ thôi. Đứa bé, và mẹ cậu, thế là rất may. Nhưng cảnh ngồi đợi ở bệnh viện như thế này nhắc bà nhớ đến Bill. Bà tự hỏi không biết ông có khỏe không, và ông đang làm gì. Bà nghĩ, nhớ đến chuyện này chẳng ích lợi gì, đã ba tuần trôi qua rồi mà ông không gọi đến cho bà. Ông đã cương quyết chia tay với bà. Bill là loại người ấy. Ông đã ngăn cản gia đình bà ruồng rẫy ông.

Sau nửa đêm một chút, Justin từ phòng mổ trở về phòng hồi sức. Cậu ta vẫn còn thuốc mê trong người, hai chân băng đến tận háng, trông cậu như con búp bê nhỏ rách nát, nhưng ông bác sĩ nói cậu ta sẽ bình phục như cũ, trong vòng sáu tháng hay một năm, họ sẽ lấy vít ra.

Khi nghe nói thế, Helene khóc, nhưng chị bình tĩnh hơn lúc Liz mới đến. Họ nói chuyện suốt mấy giờ liền về những công việc họ sẽ làm. Cuối cùng chị đã thuyết phục được Liz. Họ sẽ ra tòa, cố hết sức để xin tòa ra lệnh hạn chế công việc của chồng chị, rồi Liz muốn chị đi về New York. Helene còn trẻ và có gia đình ở đây, lại còn có bồ nữa, bồ là người bạn trai cũ, anh ta vừa gọi đến để gặp chị gợi ý muốn thành hôn với chị. Liz muốn chị đi khỏi thành phố, đi xa khỏi người chồng cũ.

Khi mẹ đưa bé tiễn bà đến cầu thang máy và cảm ơn bà đã đến với chị suốt đêm, bà nhìn Helene cười buồn và nói:

– Xong vụ này, tôi sẽ nghỉ hưu. – Bà thở dài khoan khoái. Đây là điều bà mong muốn. Bà đã ngăn luật gia đình, bà tính đến chuyện thôi công việc này từ nhiều tháng nay. Bà đắn đo suy tính trước khi quyết định. Hồi nãy khi trên đường đến bệnh viện, bà suy nghĩ lại và bây giờ bà quyết định sẽ nghỉ hưu.

– Nhưng bà sẽ làm gì?

– Sẽ trồng hoa hồng, – bà cười to, – và chăm sóc vườn tược. Không, tôi nói chơi đấy, tôi sẽ làm công việc tôi thích từ lâu nay. Tôi sẽ làm luật sư biện hộ cho trẻ em. Tôi sẽ làm việc ở nhà và đóng cửa văn phòng mà tôi đã làm chung với chồng. Tôi làm một mình suốt cả năm nay rồi, bây giờ tôi không muốn làm nữa. – Khi bà nói điều này, trông bà tươi tỉnh hơn mấy tuần nay rất nhiều. Trước khi chia tay, Helene cảm ơn và thêm lần nữa.

– Khi nào có ngày hẹn ra tòa, tôi sẽ gọi chị. – Bà cười với thân chủ khi cửa thang

máy đóng lại, và khi bà nhẹ bước đến xe hơi, bà nghĩ bà đã có quyết định rất chính đáng. Bà phân vân không biết Bill nghĩ sao khi ông gọi đến báo cho bà biết ông quyết định chia tay với bà. Bà nghĩ có thể quyết định của ông cũng chính đáng. Có thể bà là gánh nặng cho ông, và bà đã sai lầm khi tiếp tục điều hành văn phòng của hai người khi chồng bà đã chết. Nếu vậy, bà phải tôn trọng quyết định của Bill thôi. Nhưng đêm nay bà cũng quyết định công việc của mình khi bà ngồi cầm bàn tay của Helene, muốn giết anh chàng chồng cũ của chị vì hắn đã gây tai nạn cho Justin, hắn đã vô trách nhiệm, cố tình bất cẩn. Gã chồng cũ của Helene vẫn còn hôn mê khi Liz rời bệnh viện, hắn có khả năng hư hại não bộ, nhưng ít ra thì Justin sẽ bình phục, và đối với Liz, bà chỉ cần có thế.

Bà lái xe về đến nhà ở Phố Hy Vọng sau một giờ sáng một lát, mọi người đều đi ngủ, ngoại trừ Peter, cậu vừa đi chơi với người yêu mới về, và cậu ngạc nhiên thấy mẹ đi đâu giờ này mới về. Bà không hề đi đâu hết ngoài việc đến tòa án và làm việc. Từ ngày Bill chia tay bà, cậu không bao giờ thấy bà đi ra khỏi nhà vào buổi tối.

– Mẹ đi đâu về thế, Mẹ?

– Đến bệnh viện, với thân chủ. Chuyện này đông dài lắm. – Hai mẹ con nói chuyện một lát rồi bà đi ngủ. Bà quá mệt mỏi, nhưng bà hài lòng với quyết định của mình vào tối nay. Bà tin chắc đây là một quyết định chính đáng.

Sáng hôm sau, khi bà đến văn phòng, bà gọi đến tòa án để thu xếp ngày giờ mở phiên tòa. Bà gọi đến bệnh viện để nói chuyện với Helene. Helene cho biết Justin khỏe, trong vài hôm nữa, chú bé sẽ về nhà với chị, nhưng khi Liz nói cho chị biết ngày mở phiên tòa, chị bình tĩnh nói chị không cần có phiên tòa nữa.

– Bộ chị cho rằng ra tòa để chống lại anh ta là có tội hay sao, Helene? Không có ông quan tòa nào trên đời này đứng vào phe kẻ chở đứa con 6 tuổi đi chơi trên xe mô tô mà không đội mũ bảo hộ. Bây giờ chị có thể tố cáo anh ta, buộc anh ta phải bồi thường.

– Tôi không cần nữa.

– Tại sao không? – Liz có vẻ ngạc nhiên khi đợi chị trả lời. Bà đã suy nghĩ đầy đủ các điều bà sẽ nói ở phiên tòa. Phiên tòa sẽ mở vào tuần giữa ngày Giáng Sinh và Năm mới.

– Scotte đã chết vào đêm qua vì xuất huyết não rất nhiều, – chị nói nhỏ và bà ngạc nhiên khi nghe giọng chị có vẻ buồn. Nhưng anh ta là chồng của chị, và là bố của con chị.

–Ồ... – Liz thốt lên rồi im lặng một lát. – Thật đáng tiếc!

– Tôi cũng vậy...Tôi ghét anh ta suốt hai năm qua, nhưng anh ta vẫn là bố của Justin. Tôi chưa nói với anh ta gì hết. – Nghe thế, Liz liền nhắm mắt lại, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra.

– Thật đáng tiếc. – Bà nói – Cho dù Helene không đau lòng thì đứa bé thế nào cũng đau khổ. – Nếu chị cần tôi giúp đỡ cái gì, cứ cho tôi biết.

– Tôi đoán bà cũng biết tôi cần gì rồi, vì bà cũng có con.

– Đúng, tôi biết. Chị sẽ khó khăn trong một thời gian dài. Chúng ta chưa vượt qua được gian khổ đâu.

– Khi nào Justin đi được, tôi sẽ đến New York để ở với cha mẹ tôi.

– Ý kiến như thế tuyệt đấy.

Một phút sau họ gác máy, và khi Jean đi vào văn phòng của Liz, bà vẫn còn đứng yên một chỗ, vẻ trầm tư.

– Bà vừa nói chuyện gì thế? – Jean hỏi, cô ta đã nghe Liz nói với Helene bà xin lỗi, và biết bà đã ở tại bệnh viện với chị ta suốt cả đêm. Khi Liz nói cho cô nghe chuyện vừa rồi, cô ta có vẻ sững sốt.

– Thật khó tin ở đời lại có nhiều người hành động với con của mình ngu xuẩn như thế, – Jean nói, vẻ bất bình.

– Vì chuyện này mà tôi xin báo cho chị một tin buồn, – Liz nói, lòng cảm thấy có tội, nhưng bà đã muốn nói cho cô ta hay suốt cả buổi sáng. Tin này tốt cho bà, nhưng lại xấu cho Jean. Và Liz chắc sẽ lấy làm tiếc khi để mất Jean. – Tôi thấy chuyện này thật khó nói, nhưng đành phải nói thẳng với chị thôi, – chính tính nói thẳng này mà Jean thích bà. – Tôi sắp đóng cửa văn phòng.

– Bà nghỉ hưu à? – Jean hỏi, cô sững sốt, mặc dù có nghĩ đây là chuyện đương nhiên. Liz đã làm việc quá nhiều từ khi chồng chết, Jean nghĩ không chóng thì chày thế nào Liz cũng không thể làm nổi. Thực ra thì bà có thể làm nổi, nhưng bà không muốn. Không muốn vì không có Jack. Mà bà lại không thích có người nào khác ngoài chồng hợp tác với bà.

– Tôi sẽ ở nhà làm luật sư kiện hộ cho trẻ em, bán thời gian. Tôi thích công việc này từ lâu. Tôi ngăn cản vợ chồng gấu ó nhau, cản dành giựt nhau và cản anh hùng rơm đê tiện. Jack thích hợp cho công việc này hơn tôi. Tôi muốn chăm lo cho

trẻ em, và bây giờ tôi chỉ thích làm công việc này.

Jean cười khả ái nhìn bà, rồi đi vòng ra sau bàn, ôm ghì bà.

– Bà làm việc ấy là đúng. Văn phòng này sẽ làm bà chết dần chết mòn. Bà làm công việc biện hộ cho trẻ em sẽ rất tốt.

– Tôi hy vọng thế. – Liz có vẻ lo lắng. – Nhưng chị sẽ làm gì? Sáng nay tôi nghĩ mãi đến chuyện này.

– Đã đến lúc tôi phải vươn lên chứ. Với tuổi tôi mà nói như thế có vẻ điên khùng – Cô ta đã 40 tuổi – tôi mún đi học luật. – Liz hớn hờ nhìn cô ta, rồi cười lớn. Giải quyết như thế thật tuyệt.

– Tốt, nhưng chị đừng học luật gia đình, thế nào chị cũng ghét ngành này.

– Tôi muón học luật hình sự, rồi làm việc ở công tố viện.

– Thế là tuyệt. – Liz ước đoán phải mất ba tháng bà mới giải quyết hết các vụ kiện tồn đọng ở văn phòng, rồi bà muón nghỉ ngơi vài tháng để cho mọi người biết bà chuyển ngành khác. Bà sẽ có thời gia nghỉ ngơi với các con. Trong năm vừa qua bà làm việc cật lực không có thì giờ nghỉ ngơi, nên các con bà rất mong có ngày gia đình vui chơi đầm ấm với nhau. Bây giờ bà cảm thấy bà cần phải nghỉ ngơi một thời gian với chúng.

– Nếu tôi nộp đơn vào trường luật trước cuối năm, – Jean nói vẻ hớn hờ, – chắc tôi phải bắt đầu vào tháng Sáu để nhập học vào cuối tháng Chín. Như thế tôi sẽ được rảnh rỗi hơn hai tháng. Chúng ta có thì giờ để giải quyết các vấn đề. – Cả hai đều cảm thấy như thể họ đã già một trăm tuổi trong năm qua, mặc dù họ không nhìn thấy.

Liz đang ngồi nói chuyện với Jean thì Calore gọi đến, Jean nghe giọng chị ta có vẻ hốt hoảng, nhưng cô không nói gì với Liz mà chỉ nói Calore gọi điện thoại đến cho bà. Jean nghĩ chắc cô quá tưởng tượng vậy thôi, Calore vì quá bận rộn lo lễ Giáng Sinh nên chị ta căng thẳng.

– Chào chị, – Liz trả lời điện thoại. – Sau khi đã quyết định một việc rất quan trọng, bà cảm thấy hồ hởi phấn khởi. – Có chuyện gì thế?

– Jamie! – Giọng chị nói nghe như hồi chuông báo nguy của mùa hè vừa qua. Chị ta nói cụt lủn thật đáng ngại.

– Chuyện gì thế? – Liz hỏi lại, trong lúc chờ đợi trả lời, bà cảm thấy lo sợ vô

cùng.

– Cậu ấy có treo bức ảnh thiên thần bằng giấy bồi của chúng ta làm lên cây Giáng Sinh. Trong lúc tôi đang làm công việc cho Meg thì cậu trượt chân trên cái thang, nhào xuống đất. Tôi sợ cậu ấy gãy tay.

– Chết rồi! – Bà thốt lên. Chỉ còn 5 ngày nữa đến lễ Giáng Sinh. Liz áp tai vào máy cô lắng nghe, bà nghe có tiếng cậu bé khóc gần đấy.

– Có nặng không?

– Cậu ấy rất đau, chắc bị gãy tay.

– Chờ gấp nó đến bệnh viện, tôi đến đây ngay bây giờ, – ít ra trường hợp của cậu bé cũng không nguy hiểm đáng sợ như trường hợp của Peter hay của bé Justin. Nhưng đây là lần đầu Jamie bị gãy xương, bà nghĩ thế nào cậu bé cũng hoảng sợ. Bà chụp áo khoác, xách tay, rồi chạy ra khỏi cửa, Jean chạy theo hỏi bà việc gì xảy ra. – Gãy tay, – Liz vừa đáp lớn vừa chạy xuống cầu thang. Không có được một phút thanh thoi hưởng thụ cuộc đời. Nhưng có gì đâu mà hưởng thụ! Lễ Giáng Sinh đang lù lù hiện ra như tảng đá sắp rơi vào đầu họ, Jack chết rồi. Bill biến mất. Giáng Sinh vui vẻ thay!

Liz đâm đầu chạy vào phòng cấp cứu ở bệnh viện, như đêm trước bà đã chạy vào phòng cấp cứu ở bệnh viện Nhi đồng để tìm Helene, nhưng lần này bà là người mẹ đau khổ cứ không phải là người đi an ủi kẻ khác. Trường hợp khác nhau một chút. Khi bà đến, Jamie đang đau đớn, mỗi lần các cô điều dưỡng đụng đến cậu, cậu khóc thét lên, và khi Liz nhín cánh tay cậu chìa ra một cách khác thường, bà cảm thấy đau đớn vô cùng. Rõ ràng tay cậu bé gãy rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ còn vấn đề tay gãy có nặng không thôi.

Khi bà đến, họ đang dỗ dành cậu, nhưng họ đã nhất trí với nhau thế nào cũng phải cho cậu uống thuốc an thần và phải đưa lên phòng mổ để băng bột cánh tay. Người ta mời đến một bác sĩ chuyên chỉnh hình, và Calore có vẻ khổ sở vì mặc cảm tội lỗi.

– Tôi rất ân hận, Liz... Tôi chỉ lơ mắt khỏi cậu có 5 phút thôi.

– Không sao, nếu có tôi ở nhà, việc này cũng có thể xảy ra thôi. – Thịnh thoảng Jamie đã làm những việc như thế. Tất cả các em bé đều làm thế. Và rõ ràng Jamie ít nhay bén và chậm chạp hơn nhiều trẻ em cùng lứa tuổi với cậu, điều này có lý do của nó. Liz dỗ dành cho cậu im lặng mấy cũng không thành công, nhưng cậu la quá lớn nên cậu không nghe được lời khuyên lớn của bà. Cậu hết sức đau đớn, cứ ngồi

trên chiếc xe cồng, co người lui để tránh khỏi mọi người và không chịu để cho bà đụng đến. Tình hình rất đáng lo. Bà đang đau khổ loay hoay tìm cách để khuyên giải con, thì bỗng bà nghe phía sau lưng có giọng nói quen thuộc cất lên:

– Chuyện gì mà ồn thế này?

Liz tự nhiên quay lại, bỗng bà thấy Bill Webster và bà nhìn vào mắt ông. Ông đến phòng cấp cứu để đưa một bệnh nhân lên phòng chấn thương thì bỗng ông nghe có tiếng ồn, rồi ông nhìn thấy mái tóc đỏ quen quen, ông bèn bước đến.– Chuyện gì thế? – Ông hỏi bà, không giới thiệu hay chào hỏi.

– Nó té khỏi cái thang bị gãy tay, – bà đáp gọn lỏn. Ông bước tới trước mặt Jamie, đứng ngay trước mặt cậu cho cậu thấy ông. Bỗng cậu bé bốt khóc, chỉ còn thút thít và hai vai cậu nhô lên.

– Chuyện gì thế, nhà vô địch? Cháu tập để dự thi đại hội Olympia nữa phải không? Chưa đến ngày mà! Cháu không biết sao? – ông nhẹ nhàng nắm cánh tay cậu bé, mặc dù Jamie co người lại cố tránh ông, nhưng cậu không la hét hay nhảy ra khỏi xe cồng, và để cho Bill sờ vào tay cậu.

– Cháu teeeeé... khoooi... caái thaaang.

– Treo gì trên cây Giáng Sinh phải không? – Jamie gật đầu. – Cháu biết chúng tôi sẽ làm gì không? Chúng tôi sẽ băng bột cánh tay cho cháu, và cháu phải hứa với tôi một chuyện. Cháu có hứa không?

– Hưứa chuyện gì? – Jamie run rẩy toàn thân vì khóc, nhưng khi Bill nói chuyện với cậu, ông nhẹ nắm cánh tay cậu, ông tiếp tục nói để làm cho cậu lơ đãng, không vùng vẫy. Mẹ cậu nhìn hai người.

– Tôi muốn làm người đầu tiên ký lên khuôn bó bột. Có nhất trí không? Không làn người ký thứ hai hay thứ ba.... Tôi làm người đầu được không?

– Được, – Jamie gật đầu. Người bác sĩ chỉnh hình đến, rồi hai người bác sĩ trao đổi ý kiến, và khi trao đổi xong, Bill nhìn Liz. Bà trông quá ốm, và bây giờ trước cảnh Jamie bị gãy tay, trông bà quần trí, cho nên ông đã đưa ý kiến với người bác sĩ kia phải hành động gấp.

– Cháu biết chúng tôi sắp làm gì không? – Bill hỏi Jamie như thể ông muốn làm cho cậu bé quên đau.– Bây giờ chúng tôi phải đưa cháu lên lầu để băng bột. Và tôi phải đi với cháu để đảm bảo không có người nào ký vào khuôn bột trước tôi. Cháu nghe có được không? Cháu sẽ ngủ trong vài phút, và khi cháu tỉnh dậy, như chuyện ảo thuật, tay cháu đã có khuôn bó bột, và tôi sẽ ký lên đó.

– Cháu có thể làm cái giường nâng lên hạ xuống được không? – Cậu vẫn còn nhớ cảnh ấy khi Peter nằm bệnh viện.

– Chúng tôi sẽ kiếm cho cháu một cái giường mà cháu có thể quay phía nào cũng được, nhưng bây giờ trước hết cháu phải băng bột cái đã. – Ông nhìn Liz để trấn an bà, và bà gật đầu. Bà biết ông đã làm gì, ông đã hỏi người bác sĩ chỉnh hình ông có thể ở trong phòng mổ với Jamie có được không, thái độ này làm cho bà cảm động. Bà định cảm ơn ông, nhưng ông đã đẩy chiếc xe cồng của Jamie đến thang máy và người bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình đi theo sau ông. Bà không muốn gọi cậu bé, vì sợ cậu nhớ ra bà không không được đi theo cậu. Cho nên, bà đành ngồi co ro xuống một cái ghế, lo lắng cho con, và nghĩ đến Bill. Gặp ông, bà quá sung sướng, nhưng tiếc thay là hai người không nói năng gì với nhau nhiều, giá mà chuyện trò được với nhau, có lẽ bà cảm thấy vui sướng. Thế nhưng, chẳng có gì để nói. Từ ngày hai người xa nhau đến nay đã được một tháng, nhưng bà cảm thấy như lâu hàng vạn năm. Ban đêm bà vẫn còn khóc vì nhớ ông, nhưng nào ông có biết.

Hơn một giờ sau, họ quay lại. Jamie vẫn còn mê, và Bill vẫn ở bên cạnh cậu. Người bác sĩ phẫu thuật đi chữa cho bệnh nhân khác, còn Bill nói cho bà công việc đã xong xuôi yên ổn. Cánh tay bị gãy, trong vòng 6 tuần họ sẽ cắt băng bột. Họ sẽ cho cậu một cái băng để mang vào khi nào tắm.

– Cậu ấy sẽ tỉnh dậy trong vài phút nữa. Cậu ấy yên ổn khi ở trên lầu. Chúng tôi cho cậu hít thuốc mê thật nhanh để cậu khỏi đau. – Bà nhớ lần đầu gặp ông, bà thấy ông cực cần biết bao, nhưng bây giờ ông rất dịu dàng với Jamie. Ông là người muôn mặt. Nhớ lại chuyện Megan gọi ông là đồ "thô lỗ", bà cảm thấy xấu hổ. Bà muốn xin lỗi nhưng không biết làm sao. – Em có muốn uống ly cà phê trong lúc chờ cậu ấy tỉnh dậy không? Phải đợi một lúc nữa, có lẽ 20 phút.

– Anh có rảnh không? – Bà không muốn để ông mất thì giờ. Bà biết ông rất bận, ông đã mất gần hai giờ với Jamie.

– Anh rảnh, – ông đáp, dẫn bà đi dọc theo hành lang đến phòng nghỉ của các bác sĩ sau mỗi lần chữa cho một bệnh nhân. Nhưng khi họ vào phòng, trong phòng không có ai hết. Ông đưa cho bà một tách cà phê nóng. – Cậu ấy sẽ khỏe, Liz à, đừng lo làm gì.

– Cảm ơn anh đã quá tốt với nó. Em rất cảm ơn. Khi em đến đây, nó sợ muốn chết được.

Bill cười, gật đầu, rót cho mình một tách cà phê.

– Cậu ta la hét gần muốn sập nhà. Anh tự hỏi không biết có chuyện gì xảy ra,

cho nên anh chạy đến. Thì ra ông Jamie bạo phổi. – Bà cười, và bốn mắt gặp nhau. Nhưng không ai nói chuyện gì ngoài chuyện Jamie gãy tay. Rõ ràng cả hai đều tỏ ra lúng túng với nhau. Trông ông cũng có vẻ sụt cân, xanh xao, mệt mỏi, nhưng mùa Giáng Sinh làm cho ông bận bịu. Có nhiều người lái xe say rượu, lắm kẻ đập hông bẻ trán như trường hợp của Justin, và vậy giờ là Jamie. Nhưng Bill thường chỉ chữa trị những bệnh nặng, như tai nạn của Peter.

– Chắc vò những ngày lễ anh bận lắm, – bà nói để có chuyện. Tất cả những gì bà nói ra cũng đều có vẻ hoặc là van xin hoặc xuống nước. Chẳng cần nài nỉ ông nhận lấy những điều mà ông không muốn làm gì. Nếu ông muốn, hay đổi ý, thì chắc ông đã gọi cho bà. Sự im lặng của ông là lời nhắn gửi cuối cùng. Bà đã nghe lời nhắn gửi ấy quá rõ rồi.

– Anh rất bận. Peter khỏe không? – Ông vẫn nói đến chuyện loanh quanh, như nói với bệnh nhân.

– Rất khỏe, – bà cười – và yêu say đắm.

– Thế là tốt cho cậu ấy. Nhờ em nói anh gửi lời chào. – Nói xong câu này, ông nhìn đồng hồ và đề nghị trở lại với Jamie. – Bây giờ chắc cậu ấy tỉnh hẳn rồi. – Cậu bé tỉnh rồi, cậu hỏi mẹ cậu và Bill, và khi cậu thấy hai người, cậu nhoẽn miệng cười. – Cháu không quên lời hứa chứ, nhà vô địch? – Jamie lắc đầu và cười toe toét. Bill lấy trong túi ra cây bút to nét, viết cho cậu một bài thơ ngắn rồi vẽ một con chó nhỏ và ký tên lên đó. Jamie hết sức sung sướng.

– Ông là người đầu tiên, Bill, cháu đã hứa như thế rồi.

– Dĩ nhiên cháu hứa rồi. – Bill cười với cậu rồi ôm hôn cậu. Liz nhìn hai người, lòng đau như cắt. Bà đã mất tất cả những thứ đó khi ông từ giả bà vào hôm lễ Tạ Ơn. Bà biết bà đã mất hẳn, không có gì có thể cứu vãn được. Ông đã quyết định dứt khoát rồi.

– Ông không thả điều với cháu, – Jamie nói, cậu nhìn ông, và Bill hơi giật mình, vẻ thất vọng.

– Cháu nói đúng, tôi không thả. Ngày nào đó tôi sẽ gọi đến cho mẹ cháu, và chúng ta sẽ đem điều đi thả. Có lẽ sau khi cháu đã tháo khuôn bột ra. Như thế được không?

– Được. – Cậu bé gật đầu, vẻ thỏa mãn. Bill bế cậu ra khỏi xe cang, nhẹ nhàng để cậu đứng xuống đất.

– Bây giờ cháu tránh xa cái thang cho tôi được không? – Jamie gật đầu, ánh mắt

khâm phục. Bill là vị anh hùng của cậu bé.– Và đừng leo lên cây Giáng Sinh nào.

– Chắc mẹ không cho cháu leo đâu.

– Tôi sung sướng nghe cháu nói thế. Bây giờ cháu về nhà, nói lại với Peter tôi gửi lời chào và chào các chị của cháu giúp tôi. Tôi sẽ đến thăm cháu. Chúc Giáng Sinh vui vẻ.

– Bố cháu chết vào ngày Giáng Sinh.– Jamie báo cho ông biết, Liz cảm thấy tim nhói đau. Bà nghĩ không nên nhắc lại chuyện này làm gì.

– Tôi biết, – Bill đáp, vẻ trân trọng. – Tôi xin chia buồn, Jamie.

– Cháu cũng rất buồn. Giáng Sinh năm ngoái rất buồn.

– Tôi biết cả nhà cháu đều rất đau buồn. Tôi hy vọng năm nay sẽ tốt đẹp hơn.

– Cháu định xin ông Già NôEn một con điều như của ông, nhưng mẹ nói ông ấy sẽ không mang đến. Mẹ nói nhà cháu phải mua thôi.

– Hay là làm, – Bill chỉnh lại.– Cháu xin Ông Già Nôen cái gì?

– Con chó con, nhưng mẹ cũng nói không được vì Carole kỵ chó. Dì ấy bị suyễn. Cháu cũng có xin đồ chơi, và xin khẩu súng nước Neef.

– Tôi cam đoan cháu sẽ có những thứ ấy. – Jamie gật đầu rồi cảm ơn ông đã băng bột và ký tên, rồi ông Bill đưa mắt nhìn mẹ cậu bé. Ông có cảm giác bà đang nhìn hai người, ánh mắt bà buồn da diết khiến ông động lòng. – Tôi hy vọng cả nhà được hưởng ngày Giáng Sinh vui vẻ. Và chúc Năm Mới may mắn.

– Thế nào cũng sẽ khá hơn năm ngoái, – bà cười, nếu không bằng mắt thì cũng bằng môi, và ông muốn hất lộn tóc xỏa trước mắt bà, nhưng ông nghĩ không nên. Một phút sau, chính bà làm việc ấy, vô tình chứ không biết ông muốn thế. – Cảm ơn anh đã có lòng tốt với Jamie. Em rất biết ơn.

– Công việc của anh phải thế. Mặc dù anh là đồ thô lỗ.– Ông cười toe toét nhìn bà, bà bối rối. – Anh không chấp trách nữa đâu,– ông nói tiếp để cho bà yên tâm, – nhưng đôi lúc nghĩ lại anh vẫn thấy đau đớn. Mấy đứa con gái của em thật bậy, – ông nói, rồi cười to khi tiễn hai mẹ con ra cửa phòng cấp cứu.

– Không phải cả ba đứa đều bậy đâu, – bà nói nhỏ. – Xin anh nhớ cho như thế, Bill. Chúc Giáng Sinh vui vẻ. – Bà vẫy tay chào vừa dẫn Jamie ra về. Carole đã về nhà để chăm sóc các đứa khác trong khi Jamie ở trong phòng mổ. Bill đứng nhìn

hai mẹ con lên xe, rồi trở vào phòng cấp cứu, hai tay thọc vào túi, đầu cúi gằm.

Khi Jamie ở bệnh viện về đến nhà, cậu kể cho mọi người nghe chuyện cậu gặp Bill, nói với Peter ông ta gửi lời chào, rồi đưa cho mọi người thấy khuôn bố bột có chữ ký của Bill. Mọi người ký lên đó, kể cả Carole và mẹ cậu. Liz nhìn cậu, cậu cảm thấy như bà đã bị rơi vào vùng nước xoáy suốt cả buổi chiều, tinh thần quay cuồng, lòng bối rối. Gặp Bill thật bất ngờ, nhưng thú vị. Hoàn cảnh thật trêu ngươi, bà muốn giang tay ôm lấy ông, muốn thú thật với ông là bà rất yêu ông. Nhưng bà nghĩ làm thế là điên. Ông đã ra khỏi đời bà như Jack rồi.

Hôm sau bà ra nghĩa địa để cắm hoa trên mộ chồng. Bà đứng bên mộ chồng thật lâu, nghĩ đến những năm tháng hai người chung sống, nhớ đến những giây phút hạnh phúc của hai người. Bà nghĩ cuộc đời mất đi một cách thật phi lý, tất cả chỉ là việc rừng rợn gây nên. Bà cảm thấy cuộc đời thật bất công. Bà đứng bên mộ thật lâu để khóc cho cuộc đời tan vỡ của họ, khóc cho cuộc sống ngắn ngủi của chồng. Ông không thấy được cảnh con cái khôn lớn, không thấy được cảnh cháu nội cháu ngoại ra đời, không được hưởng cảnh già nua với bà. Mọi thứ đều dừng lại, và bây giờ bà tiếp tục sống một mình. Cuộc đời của bà thật quá gian truân.

Nhưng lúc làm cho bà đau khổ nhất là đêm trước Giáng Sinh và Ngày Giáng Sinh. Mặc dù bà đã đề phòng, nhưng bà vẫn không làm sao tránh khỏi cảnh chán nản ê chề vào những giây phút này. Bà nhìn vào đâu, đi đâu, cũng thấy cảnh đáng chán. Bà cứ nhớ những lúc vui sướng của cảnh gia đình khi chồng còn sống, nhớ những mùa Giáng Sinh vui tươi khi các con bà còn nhỏ, nhớ cảnh cười đùa, nhớ lời hứa và những truyền thống của gia đình. Rồi khi đã nhớ những cảnh vui sướng trong quá khứ, bà nhớ đến cảnh hãi hùng của buổi sáng Giáng Sinh năm ngoái, cảnh chồng bà nằm chết trên nền nhà văn phòng, cảnh đã làm cho gia đình như nằm mơ thấy ác mộng. Suốt ngày bà như đi trong đám sương mù, khóc mãi khóc hoài không ngớt, và con bà cũng không hơn gì bà. Đây là ngày đau đớn nhất trong đời bà kể từ khi chồng đã chết. Khi mẹ bà gọi đến, bà cụ rất lo sợ cho bà. Và khi bà cụ nghe bà nói bà đóng cửa văn phòng, bà cụ còn lo sợ hơn nữa.

– Mẹ biết con phải làm thế, – bà cụ nói sau khi bà báo tin cho cụ biết. – Con mất hết thân chủ phải không? – Suốt năm nay, bà không hề mất thân chủ như lời tiên đoán của mẹ bà.

– Không, mẹ à. Con có nhiều thân chủ. Con không làm xuê, con quá mệt, con không muốn làm luật gia đình. Con sẽ biện hộ cho trẻ em.

– Ai sẽ trả tiền cho con.

Liz mỉm cười khi nghe mẹ hỏi. Bà đáp:

– Tòa án trả, hay là cha mẹ chúng, hay là các đại lý thuê con. Mẹ đừng lo. Con biết rõ công việc này. – Mẹ bà nói chuyện với các cháu bà rồi nói với Liz rằng con bà có vẻ buồn bã, bà nghĩ chuyện này không đáng ngạc nhiên. Đối với tất cả mọi người trong gia đình. Mùa Giáng Sinh năm nay thật gay go.

Rồi bà bạn Victoria gọi bà từ Aspen. Liz ngạc nhiên khi nghe bạn cho biết bà ta đã quyết định hành nghề luật trở lại, làm việc bán thời gian, và bà ta yêu cầu Liz hứa với bà rằng mặc dù bà ta sẽ đi làm việc lại, nhưng hai người vẫn tiếp tục tiếp xúc nhau, và Liz hứa với bà bạn như thế. Victoria lo lắng cho bà và cho các con bà. Bà ta biết gia đình Liz đang trải qua một Ngày Giáng Sinh buồn thảm, bà ân hận là không ở gần Liz để đến thăm bà.

Nhưng thời gian còn lại trong ngày, điện thoại im lặng. Và cuối ngày, bà dẫn con đi xem xi nê. Các con bà cũng buồn như bà, chúng cần giải trí. Họ đi xem hài kịch, các con bà cười, nhưng bà thì không. Bà cảm thấy trên đời này, chẳng có gì có thể khiến cho bà cười nữa. Tất cả chỉ là những cảnh mất mát bi thảm, người thì chết kẻ thì bỏ đi. Khi về nhà, bà tắm nước nóng, bà nằm yên trong bồn tắm, suy nghĩ đến chuyện đời trong năm qua, bà thấy năm trôi qua nhanh biết bao, nhiều việc xảy ra biết bao, và mặc dù không muốn, nhưng bà vẫn không làm sao không nghĩ đến Bill, lòng tự hỏi, không biết bây giờ ông ở đâu. Có lẽ ông đang làm việc. Ông thường nói ông ghét những ngày lễ, ông nói ngày lễ chỉ để dành cho những ai có gia đình, mà ông thì không muốn có gia đình sau khi đã trải qua cảnh chua xót vào ngày Lễ Tạ Ơn, nhưng bà vẫn một mực không trách ông. Thế nhưng bà nghĩ ít ra ông cũng nên thử thách lần nữa. Nếu ông có đủ can đảm, mà can đảm thì ông không có. Bà nghĩ bà phải nhận chân thực tế phũ phàng là ông không muốn có gia đình. Ông thích đời sống độc thân, cuộc sống độc thân rất hợp với ông. Bà nằm trong bồn tắm nghĩ đến cảnh ông đã cư xử rất tốt với Jamie. Ông là một bác sĩ thật tuyệt diệu, là người đàn ông thật tốt.

Đêm đó bà đi ngủ một mình, ngay sau nửa đêm. Jamie ngủ trong phòng của cậu. Từ khi cậu bó bột, cậu chỉ ngủ với bà một lần. Đêm đó, vào lúc nửa đêm, cậu trở mình, vô ý đập cánh tay có khuôn bó bột vào bà, khiến bà bị bầm một bên vai. Sau đêm đó, hai mẹ con nhất trí để cậu ngủ ở phòng riêng của cậu cho đến khi tay cậu tháo khuôn bột ra.

– Mẹ khỏe chứ mẹ? – Peter thò đầu vào phòng bà hỏi. Bà nói đi nằm thì cậu đi lên lầu, dừng lại để hỏi thăm bà. Bà đáp khỏe, rồi cảm ơn cậu đã quan tâm đến bà. Hai mẹ con chăm sóc nhau suốt ngày, giống như hai kẻ sống sót trên mặt nước, cùng nín chung một cái phao cứu hộ. Đây là lễ Giáng Sinh họ sẽ nhớ mãi suốt đời, không bi thảm như ngày Giáng Sinh năm ngoái, nhưng cũng đau đớn buồn rầu. Bà chỉ muốn được ngủ một giấc và khi thức dậy, ngày lễ đã trôi qua. Nhưng cũng như

bao nhiêu đêm trước, bà nằm thức không ngủ giờ này qua giờ nọ, nghĩ đến Jack, đến Bill đến con cái. Và cuối cùng, sau 4 giờ một chút, bà mệt quá, mơ màng nửa ngủ nửa mơ, bỗng bà nghe chuông điện thoại reo. Chập chờn trong cơn mơ, bà đưa tay tìm điện thoại, phải mất một lát bà mới nắm được ống nghe, nhưng trong nhà vẫn không có ai trả lời.

– Alô, ai đấy? – Giọng bà nghe trật trật dưới tấm chăn, nửa tỉnh nửa thức, và người bên kia đầu dây ngân ngừ một hồi lâu. Bà định gác máy thì giọng nói bên kia cất lên. Mới đầu bà không nhận ra ai, nhưng rồi bà biết người gọi là ai, Bill gọi, bà không hiểu tại sao ông gọi đến. Có lẽ ông đang làm việc. Trời bên ngoài còn tối, bà liếc nhìn đồng hồ. Mới 6 giờ 30 sáng.

– Chào em, – ông nói, giọng cố làm vui và bà cảm thấy như người đã trải qua một ngày lễ buồn thảm rồi, còn gặp chuyện không hay quấy rầy. Bà mệt mỏi cả người. – Anh nghĩ cần phải gọi em để chúc Giáng Sinh vui vẻ.

– Giáng Sinh vui vẻ. Không phải hôm qua rồi à? – Hay bà đang ở trong vùng tranh tối tranh sáng và ở mãi như thế này. Ngày nào cũng còn không khí của ngày Giáng Sinh. Ngày nào cũng trải qua cơn ác mộng kinh hoàng.

– Phải. Chắc anh bận việc quá mà lẫn lộn. Jamie khỏe không?

– Khỏe. Chắc thế. Nó đang ngủ. – Bà đuổi người, cố gắng cho tỉnh ngủ, lòng tự hỏi không biết ông gọi đến để làm gì. Chắc ông muốn nói chuyện gẫu lúc 6 giờ sáng chứ gì. – Khi nó gãy tay anh rất tốt với nó. Cảm ơn anh.

– Cậu bé rất tuyệt. Anh thích nó. – Họ im lặng một hồi lâu, bà gật gù ngái ngủ rồi bỗng giật mình tỉnh dậy, phân vân không biết bà có nói cái gì ngu ngốc không. Nhưng bà nhớ không nói gì. Bill có vẻ như đang suy nghĩ. Rồi ông hỏi bà. – Giáng Sinh ra sao?

– Nhưng ông có thể tưởng tượng ra cảnh ấy như thế nào. Ông đã nghĩ đến bà cả ngày, lo cho bà và các con bà, vì thế mà bây giờ ông gọi đến. Lý do ông gọi là thế, và có một số lý do khác nữa, một vài lý do quan trọng khiến ông phải gọi đến bà.

– Tệ không ngờ được! – bà thành thực đáp. – Như giải phẫu tim mà không có thuốc mê.

– Thật đáng tiếc, Liz. Anh đã đoán như thế. Nhưng bây giờ thì qua rồi.

– Đến sang năm mới hy vọng thế, – bà đáp, giọng có vẻ hằn học. Bà đã tỉnh ngủ hẳn, và kỷ niệm về ngày hôm qua vẫn còn làm cho bà muốn khóc.

– Có lẽ sang năm sẽ tốt đẹp hơn.

– Em không biết chuyện sang năm ra sao. Phải mất một năm mới quên được chuyện năm này. Còn anh ra sao? Anh làm gì?

– Anh làm việc.

– Em đã đoán thế. Chắc anh bận lắm.

– Bận lắm. Nhưng anh nghĩ đến em rất nhiều.

Bà ngần ngừ rồi gật đầu, nằm trong bóng tối nghĩ đến ông. – Em cũng nghĩ đến anh. Em rất tiếc chuyện của chúng ta đã lộn tùng phèo như thế. Em không biết sao, chắc em còn lùng khùng, và con em rất đáng trách.

– Còn anh thì hoảng sợ, – ông xác nhận. – Anh không giải quyết chuyện ấy một cách chín chắn.

– Em chắc cũng không hơn gì anh, – bà đáp, giọng rất khả ái, nhưng bà muốn cải thiện sai lầm, còn ông thì không. Nhưng bà không nói ý ấy với ông.

– Anh nhớ em. – ông nói, giọng có vẻ nuối tiếc. Khi Jamie gãy tay, ông gặp bà và hình ảnh của bà đã làm cho ông đau đớn, nó ám ảnh ông từ khi ấy cho đến bây giờ, khiến ông gọi đến cho bà.

– Em cũng thế. Đã một tháng dài dằng dặc, – bà dịu dàng nói.

– Quá dài, – ông đáp. – Chúng ta nên đi ăn trưa vài lần chứ.

– Em nhất trí. – Bà phân vân không biết ông có đi không. Có lẽ ông đang cô độc và mệt mỏi, hay là có bệnh nhân chết, hay ngày Giáng Sinh làm ông chán nản. Bà không tin ông muốn trở lại với bà, mà ông chỉ muốn giải khuây chốc lát rồi ra đi lại. Cuối cùng bà tin ông đang cô độc, tìm cách giải khuây trong chốc lát.

– Trưa nay đi ăn được không? – Bà giật mình khi nghe ông hỏi.

– Hôm nay à? Được chứ, em.... – Bỗng bà nhớ ra công việc. – Em đã hứa dẫn mấy đứa con đi trượt băng. Uống cà phê khi trượt băng xong được không?

– Anh muốn ăn trưa. – ông đáp, giọng thất vọng.

– Thế ngày mai được không?

– Anh đang làm việc, – ông xằng xái nói. Bà cười vì bà nhận ra họ thương thảo

ngày giờ gặp nhau lúc 6 giờ 45 sáng. – Bây giờ được không?– Ông hỏi, giọng nghe rất tự nhiên.

– Bây giờ à? Anh muốn nói ngay lúc này sao?

– Phải, anh đang mang theo trong xe bữa ăn trưa đóng gói, chúng ta có thể cùng ăn với nhau.

– Anh ở đâu đấy? – Bà tự hỏi có phải ông say không. Bà thấy ông có vẻ điên điên.

– Hiện anh đang ở trước nhà em. – ông đáp, giọng rất tự nhiên thoải mái. Bà nhảy ra khỏi giường khi nghe ông nói, tay vẫn cầm điện thoại, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Chiếc Mercedes cũ của ông đậu trên đường trước nhà, đèn xe tắt hết.

– Anh đang làm gì ở đây? – Bà hỏi, nhìn xuống ông, còn ông nhìn lên, đưa tay vẫy chào, và bà cười khúc khích. – Điên thật! – Bà nói.

– Anh muốn ghé lại hỏi xem em có muốn ăn trưa hay ăn gì không. Anh không biết em bận, hay... thôi được, vì tháng trước anh có hành động như đồ ngu, nên anh không biết anh ghé lại xin lỗi em có được không, Liz.– Giọng ông chan chứa tình cảm, bà đứng trên cửa sổ nhìn xuống ông ngồi trong xe, ông ngược mắt nhìn lên, cầm điện thoại xe hơi trong tay. – Anh yêu em. – Bà thấy ông nói vào máy.

– Em cũng yêu anh, – bà dịu dàng nói. – Tại sao anh không vào nhà?

– Để anh mang thức ăn.

– Anh vào là được rồi. Đừng bấm chuông, em xuống ngay bây giờ. Bà gác máy, chạy xuống mở cửa, bà thấy ông bước ra khỏi xe và đang hí hục bê cái gì to lớn, cồng kềnh ở sau xe ra, và phải mất một phút ông mới lấy ra khỏi xe được. Rồi ông mang vật ấy đi đến phía bà, khi đến gần bà mới nhận ra vật ấy là vật gì. Đây là con điều ông đã làm. Ông mang con điều vào nhà. – Anh làm gì với các thứ này? – Toàn bộ sự việc đều hoàn toàn phi lý. Việc ông gọi đến, mời ăn trưa, ghé nhà thăm, con điều. Nhưng bà yêu ông, bà đứng nhìn ông. Bà biết bà yêu ông từ nhiều tháng nay rồi, chỉ có điều trước đây bà chưa chuẩn bị để đón nhận tình yêu.

– Con điều cho Jamie, – ông nói gọn lỏn, để con điều xuống hành lang rồi đứng nhìn bà, ánh mắt đã nói lên hết tình cảm của ông đối với bà. Không cần nói bà cũng hiểu. Nhưng ông vẫn nói. – Anh yêu em, Liz à. Megan nói đúng. Anh là đồ ngu dần và thô lỗ. Đáng ra anh nên quay lại vào hôm sau, nhưng anh quá say.

– Em cũng vậy. Nhưng em đã nghĩ đến chuyện tha thứ cho nhau nhanh hơn

anh. Em đã sống đau khổ suốt một tháng trời không có anh.

– Trong thời gian ấy anh nhớ em biết bao, nhưng bây giờ anh đã quay về với em. Nếu em chấp nhận anh.

– Em sẵn sàng chấp nhận anh, – bà thì thào nói, nhưng bỗng bà có vẻ lo sợ. – Còn mấy đứa nhỏ thì sao? Anh có chịu nổi chúng không.

– Dễ dàng thôi. Anh sẽ quen hết, và nếu Megan có khó chịu với anh, anh sẽ thắp cái khuôn bó bột lên miệng cô ấy. Làm thế sẽ yên hết. – Liz cười to trong khi ông kéo bà vào lòng, hôn bà. Bỗng cả hai giật mình khi họ nghe có tiếng ai cất lên sau lưng bà.

– Cái gì thế này? – Giọng của Jamie, cậu hỏi và chỉ tay vào con điều của Bill mang đến.

– Con điều của cháu đấy. Tôi nghĩ chắc cháu sẽ có nhiều thì giờ để chơi với con điều hơn tôi. Tôi sẽ chỉ cho cháu biết cách thả điều.

– Ôi, trời đất. – Cậu nhảy vào vòng tay của Bill, và suýt nữa làm cho mẹ cậu té ngựa ra. – Chà chà! Cho cháu thật phải không?

– Thật chứ!

Nhưng bỗng Jamie nhìn ông với vẻ nghi ngờ.

– Ông làm gì ở đây? Cháu nghĩ ông giận Mẹ và Megan. – Đúng thế, nhưng bây giờ hết rồi.

– Ông cũng giận cháu phải không? – Jamie lo lắng hỏi, tay nắm cái khung con điều. Trông cậu giống như bức tranh của Norman Rockwell.

– Không bao giờ. Bác không đời nào giận cháu. Và bây giờ bác không giận ai hết.

– Tốt. Chúng ta ăn điểm tâm chứ? – Cậu hỏi mẹ.

– Đợi một phút. – Bà đáp xong bỗng trên lầu có nhiều tiếng lao xao, rồi Megan hỏi lớn:

– Ai dưới nhà thế?

– Mẹ, – Liz đáp. – Và Bill và Jamie.

– Bill bác sĩ phải không? – Giọng cô có vẻ ngạc nhiên, rồi Liz nghe nhiều tiếng

nói cất lên, đây là của Peter, Rachel và Annie. Chúng nói ồn cả nhà.

– Bill, kẻ thô lỗ và ngu đần, – ông sửa lại và Megan chậm rãi trên lầu đi xuống, miệng mỉm cười bẽn lển.

– Cháu xin lỗi, – cô ta nói, nhìn thẳng vào Bill.

– Bác cũng vậy. – Ông cười nhìn cô.

– Thôi, ta ăn sáng đi, – Jamie lại nói.

– Để mẹ làm bánh quế ăn, – Liz nói rồi dừng lại, ngược mắt nhìn Bill, hai người cười với nhau, và ông lại hôn bà.

– Em lo cho cả một đại gia đình, – ông nói vừa đi theo bà vào bếp.

– Chỉ thỉnh thoảng thôi. Khi nào rảnh mời anh đến ăn trưa, – bà nói, lấy son làm bánh quế ra.

– Anh định ở lại luôn đây, – Bill nói nhỏ với bà.

– Em thích ý ấy quá, – bà dịu dàng nói, quay qua ông.

– Anh cũng thích, – ông đáp và bế Jamie để ngồi trên hai vai ông. Anh rất thích ở lại đây. – Nói xong, ông từ từ quay ra phía ngưỡng cửa, ông thấy Megan đang cười với ông.

HẾT

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tình tứ buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kaui Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1). Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

(1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.

(1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.

(2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.

(3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.

(4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.

(1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.

(1). Cotton: bông.

(2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.

(3). Đồng thau: đồng pha thiếc.

(4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.

(5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.

- (6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.
- (7). The Platinum News: Tin tức Bạch kim.
- (8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
- (9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
- (1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vùng và một số gia vị khác.
- (2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
- (3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
- (1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
- (2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
- (3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.
- (1). Spa: thẩm mỹ viện.
- (2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
- (3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
- (4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
- (1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
- (2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
- (1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
- (2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.
- (3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
- (1). I love you! : Anh yêu em!
- (2). Download: tải xuống từ Internet.
- (1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
- (2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
- (1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
- (2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
- (3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
- (4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
- (1). Observer: người quan sát.
- (2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.
- Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vở balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.

2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.

3. Na-dạt: Quay lại.

4. Xanh: Từ lông chỉ đỏ la Mỹ.

5. Đỏ: Từ lông chỉ vàng.

6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt

7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ

8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.